

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - A co bude se mnou.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - A co b...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase
A co bude se mnou

Jako partneři ve zločinu se tato skupinka k sobě vůbec nehodila:

Pam, vášnivá, nádherná, krutá a zkažená letuška Bernie, který létal ve Vietnamu na bombardéru, zbožňoval Pam a těžce nesl, že se s ní nemohl milovat

Hany, Bernieho druhý pilot, výbojný mladík, který nešel pro ránu daleko

Claude, majitel prosperující umělecké galerie a zároveň největší překupník na pobřeží a

Jack Crane, kterého přizvali k únosu jako posledního. Namlouval si, že je jako stvořený k tomu, aby řídil tuto operaci - ti čtyři ostatní byli amatéři. Ale zas tak dobrý profík, jak si o sobě myslel, nebyl.

Kapitola I

Probudilo mě drnění telefonu. Podíval jsem se na budík vedle postele. Bylo devět hodin a pět minut. Vymotal jsem se z posteládky a přehodil nohy přes pelest. Přes tenký strop jsem slyšel, že telefon vzal táta. Nabral jsem kurz do svého županu a než jsem dospěl k přistání, už mě táta volal.

"To je pro tebe, Jacku," řekl. "Polson...Bolson... neslyšel jsem dobře jeho jméno."

Zatímco jsem bral schody po třech, cítil jsem na sobě tátův smutný pohled.

"Jsem právě na odchodu," říkal. "Taky bys mohl vstávat o trochu dřív. Mohli bychom spolu posnídat."

"No jo."

Pod ostrým úhlem jsem vletěl do obývacího pokoje, ničím se nelišícího od tisíců jiných a popadl sluchátko.

"Tady je Jack Crane," ohlásil jsem se a sledoval tátu, jak si to šine ke svému pětiletému chevroletu, který ho doveze na další šichtu do banky.

"Ahoj, Jacku!"

Třináct měsíců zmizelo jako mávnutím proutku. Ten hlas bych poznal všude na světě a vypjal jsem se do pozoru.

"Plukovníku Olsoně!"

"To jsem já, Jacku! Jak se máš, ty stará vojno?"

"Výtečně. A jak vy, pane?"

"Vykašli se na toho 'pána'. Už nejsme chválabohu v armádě! To jsem si dal, než jsem tě našel."

Zdálo se mi, že mu z hlasu zmizel jeho typický ostrý tón. Byl to nejlepší pilot bombardéru, jaký se kdy narodil, měl tolik významu, že by vystačily na celou zeď a on se snaží najít právě mě Plukovník Bernie Olson! Můj šéf ve Vietnamu! Ten báječný chlap, kterého jsem udržoval ve vzduchu v dešti a slunci, zatímco on to pral do Vietnamců. Tři léta jsem byl jeho hlavním mechanikem, než ho vyřadila kulka do slabin. Když jsme se loučili, byla to nejhorší chvíle v mém životě. On jel domů a já jsem dostal na starost jiného pilota, ze kterého se vyklubal pěkný ňouma. K Olsonovi jsem vzhlížel jako k hrdinovi. Nečekal jsem, že bych o něm ještě uslyšel, ale bylo to tady, po třinácti měsících se mnou zase mluvil.

"Poslyš, Jacku," říkal mi právě, "mám naspěch. Musím letět do Paříže. Jak jsi na tom? Mohl bych tě navést na jednu práci, dělal bys se mnou, pokud bys měl zájem."

"Aby ne! Nic by mi neudělalo větší radost!"

"Dobře. Bylo by to za patnáct tisíc. Pošlu ti letenku a něco na výdaje a pak si o tom promluvíme." Proč najednou tento báječný člověk mluví jaksí falešně? Zarazilo mě to. "Chci tě mít tady. Volám z Paradise City, je to asi tisíc kilometrů od Miami. Bude to mahačka, ale ty to zvládneš. Pokud ovšem nemáš jiné plány...o co tě připravím?"

"Říkal jste patnáct tisíc dolarů, plukovníku?"

"Přesně tak, ale budou to těžce vydělané peníze."

"To beru."

"Ještě se ti ozvu. Teď už musím letět. Tak zatím, Jacku," a spojení se přerušilo.

Zvolna jsem položil sluchátko, zahleděl se do stropu a vstřebával vlnu vzrušení. Z armády mě propustili před šesti měsíci.

Šel jsem domů, protože jinak nebylo kam. Uplynulé měsíce jsem prožil v provinčním městečku a to, co mi armáda vyplatila, jsem utrácel za holky, chlast a lenošení. Nebyly to nijak skvělé časy ani pro mě, ani pro tátu, který řídil místní banku. Slíbil jsem mu, že si časem nějakou práci seženu, aby si nedělal starost.

Chtěl mi něco půjčit, abych si mohl koupit jeden autoservis, ale to byla poslední věc na světě, o kterou bych stál. Nechtěl jsem se stát stejnou nulou jako on. Chtěl jsem být jednička.

Městečko, ve kterém jsem bydlel, bylo příjemné a holky tu byly ochotné. Užil jsem si tu stejně legrace jako nudy a říkal jsem si, že až mi začnou docházet peníze, po něčem se poohlédnu, ale ne v tomto městě. A teď mi zčistajasna zavolá plukovník Bernie Olson, člověk, kterého jsem na světě obdivoval nejvíc a nabídne mi práci za patnáct tisíc dolarů! Slyšel jsem dobře? Patnáct tisíc! A zrovna v tom nejbáječnějším městě z celého floridského pobřeží! Uhodil jsem pěstí do dlaně. Byl jsem tak nadšený, že se mi chtělo udělat stojku!

Tak jsem tedy čekal, až se mi Olson ozve. Tátovi jsem nic neřekl, ale ten byl moc chytrý na to, aby nevěděl, že se něco peče. Vrátil se v poledne z banky, aby připravil dva steaky a celou dobu mě pozoroval.

Matka mi umřela, když jsem byl ve Vietnamu. Nebral jsem tátovi jeho zvyky. Rád si cestou z banky zaskočil na nákup a pak doma něco sám ukuchtil.

"Byla to dobrá zpráva, Jacku?" zeptal se, když převracel steaky na pánvi.

"Zatím nevím. Snad. Jeden můj přítel chce, abych za ním přijel do Paradise City na Floridě, že bych tam mohl dostat práci."

"Paradise City?"

"Jo...poblíž Miami."

Naservíroval steaky na talíře.

"To je pěkná dálka."

"Mohlo být i hůř."

Odnesli jsme si talíře do obývacího a chvíli jsme jedli, než se ozval: "Johnson chce svůj servis prodat. Mohla by to být pro tebe skvělá příležitost. Peníze bych dal dohromady."

Podíval jsem se na něj: opuštěný starý člověk, který se zoufale snaží udržet si mě u sebe. Žít sám v celém tomhle baráku by pro něj bylo strašně těžké, jenže jaký by to byl život pro mě?

On měl svůj život, já chtěl mít taky svůj.

"Je to jen takový nápad, tati." Nepodíval jsem se na něj a soustředil jsem se na steak, "nejdřív omrknu, o jakou práci by šlo."

Přikývl.

"Jistě."

Při tom jsme zůstali. Odešel do banky na odpolední směnu a já si lehl do postele a přemýšlel. Patnáct tisíc dolarů! Možná se pěkně zapotím, ale nedovedl jsem si představit dřinu, kterou bych za ty prachy nezvládl.

Když jsem se tak povaloval, myšlenky se mi zatoulaly do minulosti. Bylo mi teď dvacet devět let, byl jsem školený letecký mechanik. Ve vnitřnostech všech letadel jsem se vyznal dokonale.

Než mě naverbovali do armády, měl jsem u Lockheeda slušně placenou práci. Tři roky jsem držel plukovníka Olsona ve vzduchu, a když jsem se teď vrátil do svého městečka, věděl jsem, že dříve nebo později si budu muset nějakou práci najít. Potíž byla v tom, říkal jsem si, že mě armáda nezkazila. Nechtělo se mi zpátky do života, kde bych musel myslet sám za sebe a soupeřit s druhými. Armáda mi perfektně seděla. Peněz bylo dost, holky byly ochotné a disciplína snesitelná. Připadalo mi, jako by mi těch patnáct tisíc otevíralo cestu na scénu, na které jsem chtěl účinkovat.

Makačka? No, říkal jsem si, když jsem se natahoval pro cigaretu, to by musela být sakra zabíračka, abych ji za takové peníze vzdal.

Uplynuly dva dlouhé dny, než jsem dostal od Olsona tlustou obálku. Doručili ji, když táta odcházel do banky. Přišel k mému pokoji, zaklepal na dveře a vstoupil. Právě jsem se probíral a měl jsem těžké ráno. Prožil jsem náročnou noc. Vzal jsem Suzy Dawsonovou do nočního klubu Taverna a strašně jsme se zřídili. Pak jsme vyrazili do prostoru a ani nevím, co a kde jsme do tří do rána dělali, pak jsem ji bůhvíjak dopravil domů a nějak jsem se dostal do postele.

Zamžoural jsem na tátu a cítil, jak mi třesí hlava. Viděl jsem dvojité, z čehož bylo patrné, jak těžká pařba to byla. Otec mi připadal velmi vysoký, velmi hubený a velmi unavený, ale nejstrašnější bylo, že jsem ho viděl dvakrát.

"Ahoj, tati!" vysoukal jsem ze sebe a s námahou se posadil.

"Máš tu dopis, Jacku," řekl mi. "Snad je to ten, na který čekáš. Já už musím jít. Uvidíme se v poledne."

Vzal jsem si tlustou obálku.

"Díky...měj se hezky." Míň jsem říct nemohl.

"Jako vždycky."

Ležel jsem, dokud jsem neslyšel klapnout dveře, pak jsem obálku roztrhl. Byla v ní letenka na první třídu do Paradise City, pět set dolarů v hotovosti a stručná zpráva:

Budu čekat u tvého letadla. Bernie

Podíval jsem se na peníze. Zkontroloval jsem letenku. Patnáct tisíc dolarů ročně! I když se mi hlava mohla rozskočit a vyprahlý jsem byl jak Sahara, vyrazil jsem pěstí do vzduchu a zařval jipííí!

Když jsem procházel přepážkou, která vedla do luxusní haly letiště v Paradise City, uviděl jsem ho dříve než on mě.

Jeho vytáhlou štíhlou postavu jsem si s nikým nemohl splést, ale jisté změny byly patrné.

Pak uviděl on mě a úzký obličej se mu rozsvítil úsměvem. Ale nebyl to ten široký přátelský úsměv, který si ve Vietnamu rezervoval speciálně pro mě. Byl to cynický úsměv člověka zbaveného všech iluzí, ale úsměv to byl.

"Ahoj, Jacku!"

Potrásl jsem si rukama. Měl horkou a zpocenou dlaň, tak vlhkou, že jsem si pokradmu otřel ruku o kalhoty.

"Ahoj, plukovníku! To je doba, co..."

"No jistě." Pozoroval mě. "Vykašli se na toho plukovníka, Jacku. Říkej mi Bernie. Vypadáš dobře."

"Ty taky."

Šedé oči sklouzly za mě.

"To je dobře. Tak půjdeme. Vypadneme odtud."

Z přeplněné haly jsme vyšli do dusného horka. Cestou jsem si plukovníka prohlížel. Měl na sobě tmavě modrou vojenskou blůzu, bílé plátěné kalhoty a zřejmě velmi drahé sandály. Vedle něj můj hnědý plátěný oblek a obnošené boty vypadaly uboze.

Ve stínu stál bílý jaguár E. Plukovník vklouzl za volant a já se usadil vedle něj, tašku jsem hodil na zadní sedadlo.

"To je autíčko."

"No jo. Je prima." Hodil po mně okem. "Není moje. Je šéfovo."

Vyjel na dálnici. Bylo deset hodin dopoledne a nebyl žádný provoz.

"Cos dělal, když tě pustili?" zeptal se, když míjel nákladák naložený bednami pomerančů.

"Nic. Vychutnával jsem pocit svobody. Bydlím se svým otcem."

Utrácel jsem armádní peníze. Už mi začaly pomalu docházet. Ozval ses ve správnou chvíli. Příští týden bych se zašel popat k Lockheedovi, jestli by tam pro mě něco neměli."

"Ale moc tě to nelákalo, co?"

"To je sice fakt, ale jíst se musí."

Olson kývl hlavou.

"Jistě...to musíme všichni."

"Ty ses patrně dostal k pořádné porci."

"Jo."

Zahnul s jaguárem z dálnice na polní cestu směřující k moři. Asi tak po sto metrech jsme dorazili k dřevěné kavárničce s verandou obrácenou k pláži a k moři. Tam zastavil.

"Tady si můžeme promluvit, Jacku," řekl a vystoupil z auta.

Šel jsem za ním po štěrkové cestičce k verandě. Nikdo tam nebyl. Posadili jsme se u stolu, pak přišla dívka a usmála se na nás.

"Co si dáš?" zeptal se Olson.

"Kolu," řekl jsem, ačkoli jsem měl chut' na whisky.

"Dvě koly."

Dívka odešla.

"Ty už nepiješ, Jacku?" zajímal se Olson. "Já si pamatuju, že sis rád přihnul?"

"Před šestou nepiju."

"Dobrá zásada. Já už nepiju vůbec."

Vytáhl krabičku cigaret a zapálili jsme si. Číšnice přinesla koly a zase odešla.

"Neměl jsem moc času, Jacku, tak tě teď uvedu do obrazu," řekl Olson. "Mám pro tebe práci... jestli máš zájem."

"Mluvil jsi o patnácti tisících. Ještě se z toho nemůžu vzpamatovat." Ušklíbl jsem se na něj. "Kdyby mi něco podobného nabízel někdo jiný, plukovníku, myslel bych si, že mu přiskočilo, ale takhle jsem na vrcholu blaha."

Napil se trochu koly a zahleděl se kamsi přes pláž.

"Pracuju pro Lana Essexe," řekl a odmlčel se.

Vyvalil jsem oči. Kdo by neslyšel o Lanu Essexovi.

Patřil k takovým superhvězdám jako třeba Hefner z Playboye, jenže byl mnohem bohatší. Essex vlastnil noční kluby a kasina, v každém větším městě na celém světě měl hotel, stavěl činžovní domy, měl několik naftových polí, patřil k velkým akcionářům detroitského automobilového průmyslu a šeptalo se, že má dvě miliardy dolarů.

"No to je skvělé!" zařval jsem. "Lane Essex! Chceš snad říct, že mám pracovat pro něj?"

"Přesně tak, Jacku, když budeš chtít."

"Jestli budu chtít? To je senzace! Lane Essex!"

"To zní dobře, že? Ale jak jsem říkal... nebude to žádná ulejška. Podívej se, Jacku, když člověk pracuje pro Essexe, je hodně podobné, jako když spadneš do cirkulárky." Podíval se na mě.

"Je mi třicet pět let a už mám šedé vlasy. Proč? Protože pracuju pro Essexe." Prohlédl jsem si ho pozorně a srovnal ho s tím, jak vypadal před třinácti měsíci. Zestárl o deset let. Z jeho hlasu se vytratila ráznost. V jeho pohledu byl náznak uhýbavosti. Měl nepokojné ruce. Buď si pohrávaly se sklenicí, žmoulaly cigaretu, nebo se probíraly v prošeďivých vlasech. Už to nebyl ten plukovník Bernie Olson, jak jsem ho kdysi znal.

"Je to tak těžké?"

"Essex má takové rčení," řekl Olson tiše. "A sice, že nic na světě není nemožné. Před několika měsíci si nechal svolat veškerý personál do jedné haly. Pronesl řeč, která měla všechny vyburcovat. V tom smyslu, že jestli u něj chceme pracovat, musíme akceptovat, že nemožné je možné. Svolal tam celkem přes osm set mužů a žen, což je veškerý personál, který pro něj pracuje v Paradise City - výkonní úředníci, pracovníci pro styk s veřejností, právníci, účetní, až po takové lidi jako jsem já. Prohlásil, že jestli nechceme akceptovat jeho požadavek, že nic na světě není nemožné, máme si dojit za Jacksonem, jeho zástupcem, a ten s námi ukončí pracovní poměr. Ani jeden z oněch osmi set bláznů, mě nevyjímaje, za Jacksonem nezašel. A tak dřeeme podle hesla, že nic není nemožné." Típl zbytek cigarety a zapálil si další. "Už se dostáváme k tobě, Jacku. Essex si objednal nové letadlo - čtyřmotorové proudové - se kterým budu létat. Je to velmi speciální letadlo, určené pro velké porady, s deseti kabinkami s lůžkovou úpravou a vším, co k tomu patří - s barem, restaurací a tak dál, a tak dál, plus zvláštní kupé pro Essexe s kruhovou postelí. Letadlo bude hotové během tří

měsíců, ale Essexova přistávací dráha, která je dostačující na ty bedny, na kterých teď lítám, na tohle éro nestačí. Dostal jsem za úkol tu dráhu protáhnout. Jenže navíc s ním musím létat jako cvok po celém světě.

Nedá se to zvládnout, ale nic není nemožné." Upil trochu z koly.

"Tak jsem si vzpomněl na tebe. Vyložím karty na stůl, Jacku.

Dostávám za rok čtyřicet pět tisíc. Chci, abys dohlédl na to, aby ta dráha byla ode dneška do tří měsíců určitě hotová. Letadlo nám mají dodat 1. listopadu a nejspíš s ním přiletím já. Nabízím ti patnáct tisíc ze svého platu. Pokoušel jsem se domluvit s Essexem, ale na tohle on neslyší. 'To je tvoje věc, Olsons,' řekl. 'Udělej si to, jak chceš, ale udělej to!' Věděl jsem, že nemá cenu ho žádat o pomoc. Na takové řeči je hluchý. O výdaje se nemusíš starat.

Práce už začaly, ale já chci, abys na místě dohlédl na to, jak pokračují."

"O kolik se má dráha protáhnout?"

"Osm set metrů bude stačit."

"Jaký je tam povrch?"

"Dost problematický. Je tam les, svahy a semtam i skály."

"Chtěl bych se na to podívat."

"Čekal jsem, že to řekneš."

Pozorovali jsme se navzájem. Tak skvělá práce, jakou jsem čekal, to zas nebyla. Jakýsi instinkt mě varoval, že tu něco nehraje.

"A až ty tři měsíce uplynou, za předpokladu, že dráhu postavíme, co bude se mnou?"

"Dobrá otázka." Pohrával si se sklenicí a hleděl přes pláž. "Promluví si s Essexem. Bude mít radost. Jistě bych ho přemluvil, aby ti dal práci letištního dozorce, což dělá takových třicet tisíc ročně."

Uvažoval jsem nad tím a přitom jsem dopil kolu.

"Co když Essex mít radost nebude...co mi to vynese?"

"Myslíš, pokud práce nebude do tří měsíců hotová?"

"Přesně to."

Olson si zapálil cigaretu. Všiml jsem si, že se mu chvějí ruce.

"Pak na tom patrně my dva nebudeme nejlíp. Řekl jsem mu, že se to dá stihnout. Jestli to nedokážeš, pak máme oba padáka." Vtáhl kouř do plic. "Měl jsem kliku, že jsem tu práci dostal, Jacku. Šikovných pilotuje teď třináct do tuctu. Essexovi stačí kývnout a má jich na každém prstě deset."

"Mluvil jsi o patnácti tisících ročně. Jenže ve skutečnosti dostanu 3 750 dolarů za tři měsíce a jestli pak budu mít stálou práci, závisí na tom, jak bude Essex spokojený, rozumím tomu dobře?"

Olson upřeně zíral na koneček cigarety.

"Rozumíš." Pohlédl na mě, pak uhnul očima. "Ale stejně, Jacku, vzhledem k tomu, žeš právě nic neměl, to zas není tak špatné, co říkáš?"

"Ne, není to špatné."

Dlouho jsme mlčeli, pak se ozval: "Podíváme se na letiště. Porožhlédneš se a řekneš mi svůj názor. Musím s ním letět ve tři hodiny do New Yorku, takže moc času nemám."

"Rád bych měl pár dolarů, než se dám do práce, Bernie," řekl jsem. "Jsem na dně."

"Není problém, to zařídím." Vstal. "Tak se na to jdeme mrknout."

Na celé té věci něco smrdí, říkal jsem si, když jsme se vraceli k dálnici. Ale co se mi může stát? 3 750 dolarů za tři měsíce není zas tak málo. Kdyby to nakonec nevyšlo, můžu se vždycky vrátit k Lockheedovi. Přesto jsem měl stísněný pocit. Člověk, vedle kterého jsem seděl, už nebyl ten skvělý plukovník Olson, jak jsem ho znal. Jemu bych býval svěřil poslední cent.

Dal bych za něj svůj život, ale tady za toho člověka ne. Něco se s ním stalo a to mně dělalo starosti. Nedokázal jsem přesně určit, co se na něm změnilo, ale vyvolával ve mně pocit ostražitosti a to nebylo dobré.

Letiště Lana Essex bylo asi patnáct kilometrů za městem. Nad mohutnými vstupními vraty, chráněnými ostnatým drátem, byl velký nápis

Essexovy podniky

Dva strážníci v lahově zelené uniformě, s revolvery na bocích, zasalutovali Olsonovi, když projížděl branou.

Standardní letištní budovy vypadaly zářivě, nově a modeme. Viděl jsem, jak se v kontrolní věži pohybují lidé. Také byli v lahově zelené.

Olson vjel na přistávací dráhu a jaguár se rozletěl jako šíp.

Asi po dvou kilometrech jsem uviděl oblak prachu a Olson zpomalil.

"Už jsme na místě," řekl a zastavil. "Hele, Jacku, ještě tě trochu uvedu do děje. Všechno, o čem jsme mluvili, jsem už zařídil. Ty budeš jenom dohlížet na to, aby to klapalo. Obávám se pracovních potíží. Máme skupinu asi šestnácti set mužů - většinou barevných. Spí ve stanech a mají pracovat od 7.00 do 18.00 s dvouhodinovou přestávkou na oběd. Nedělej si žádné iluze, odpoledne je tu strašné vedro. Dozor vykonává Tim O'Brien. Budeš jeho šéf. Už jsem mu řekl, že přijedeš. Je dobrý, ale já Irům moc nevěřím. Tvým úkolem bude dohlížet na něj, zatímco on bude dohlížet na skupinu. Drž si je od těla. Nechci tu mít žádné potíže. Mají rádi O'Briena. Bereš to?"

Zíral jsem na něj.

"Co tu ksakru mám vlastně dělat?"

"Jak jsem řekl. Dohlížet na O'Briena. Dohlížet na stavbu. Když zjistíš, že to někdo fláká, nahlásíš to O'Brienovi.

Dohlédni na to, aby všichni makali do 18.00."

Vystoupil z auta a vyrazil rázně k oblaku prachu. Zmateně jsem ho následoval. Když jsme se prokousali zvířeným prachem, uviděl jsem, že stavba se má čile k světu a to mě vyvedlo z míry.

Bylo tam asi dvacet buldozerů, které planýrovaly povrch. Armáda upocených mužů s lopatami se potýkala s balvany a odřezávala z padlých stromů elektrickými pilami větve. Byl tam stroj na povrchovou úpravu silnic a všude kolem páchl dehet.

Odněkud se před námi vynořil kulatý mužik v umazaných pytlovitých khaki kalhotách a v propocené košili.

"Ahoj, plukovníku," pozdravil.

"Jak to jde, Time?" zeptal se Olson.

Mužik se zasmál.

"Skvěle. Chlapci pokáceli dnes ráno třicet jedlí. Právě je odklesťujeme."

Olson se obrátil ke mně.

"Jacku....seznam se s Timem O'Brienem. Budete pracovat spolu. Time...to je Jack Crane."

Zatímco mluvil, prohlížel jsem si O'Briena. Byl to pořádný příděl kostí, tuku a svalů, kolem čtyřicítky, s počínající pleší, dobromyslným obličejem, klidnými modrými očima a neústupnými ústy. Takového člověka měl každý na první pohled rád - bylo vidět, že umí vzít za práci a že se mu dá věřit. Napřáhl jsem k němu ruku a on ji stiskl, potřásl s ní a pak pustil.

"Time.. uveď Crana do obrazu. Já už musím jít." Olson se nenuceně podíval na své náramkové hodinky. "Přiděl mu chatu a džíp."

Nedaleko se ozvala tak hrozná rána, až jsem nadskočil.

O'Brien se zašklebil,

"Provádíme trhací práce," řekl. "Tam dole máme hodně skály."

Olson se dotkl mé ruky.

"Musím už běžet, Jacku. Za tři dny se uvidíme. Tim se o tebe postará." Otočil se a vydal se směrem, kde nechal stát svého jaguára.

O'Brien se podíval na hodinky.

"Dejte mi deset minut, pane Crane, pak se vrátíme na letiště. Jenom chci dohlédnout na to, aby mí chlapci dostali oběd," a odešel a já tam zůstal stát jako pitomec.

Rozhlédl jsem se kolem. Povrchové práce šlapaly jako hodinky.

Stroje na stavbu silnic už vybudovaly dvě stě metrů přístávací dráhy. Jiná skupina pracovníků prováděla trhací práce ve skalách a deset řvoucích buldozerů se vrhlo do práce.

Kde je tu jaká práce pro mě? kladl jsem si otázku. Tady se nedalo nic vylepšit. Když budou tito lidé pracovat stejným tempem, bude dráha hotová už za dva měsíce, neku-li za tři.

Stál jsem tam na žhnoucím slunci, dokud se neozvalo zapískání. Stroje se zastavily a hluk utichl. Muži položili lopaty a všichni se hrnuli ke třem velkým nákladňákům, na nichž černoši začali vydávat přenosky s nápoji a jídlem.

V otevřeném džípu ke mě dorazil O'Brien.

"Nastupte si, pane Crane," vyzval mě. "Zavezu vás do vaší chaty. Sprcha vám udělá dobře. Mně taky!" zazubil se.

"Pak vás zvu k sobě na oběd. Bydlím hned vedle."

"Prima." Naskočil jsem si vedle něj. "Poslyš, Time, co kdybys mi říkal Jacku?"

Podíval se na mě a přikývl.

"Proč ne?"

Vyrazil rychle po dráze, pak odbočil z cesty a zamířil k dlouhé řadě chatek, které stály poblíž kontrolní věže. U chatek zastavil, vystoupil a vydal se k chatce číslo pět.

"Ta bude tvá. Zaříd' se tu jako doma. Nechtěl by ses stavit tak za půl hodinky v šestce?"

"Rád."

Vzal jsem si tašku, otevřel dveře chatky a vstoupil do blahodárného klimatizovaného vzduchu. Zavřel jsem za sebou a rozhlédl se. Všechno ve velkém obývacím pokoji bylo luxusní. Čtyři pohodlná křesla, skvěle zásobený chlazený bar, barevná televize, dobře sestavená knihovnička, koberec na celé ploše, po kterém se chodilo jako po trávě a rozhlasový stereopřijímač u protější stěny. Za obývacím křeslem byla ložnička s dvojpostelí, skříněmi, nočním stolem s lampičkou a za ní koupelna, kde bylo všechno, co si člověk mohl přát.

Svlékl jsem se, dal si sprchu, oholil se, oblékl si košili s krátkými rukávy a plátěné kalhoty a vrátil se do obývacího pokoje. Měl jsem chuť na panáka, ale rozmluvil jsem si to. Podíval jsem se na hodinky, měl jsem k dobru ještě pět minut, zapálil jsem si tedy cigaretu a čekal. V 12.30 jsem se vydal k chatce číslo 6 a zaklepal jsem.

Otevřel mi O'Brien, už ne tak propocený, ale stále ve stejných šatech a pozval mě dovnitř. Vstoupil jsem do navlas stejné chaty, jakou jsem právě opustil. Z vůně opékané cibulky, která se tu linula, se mi sbíhaly sliny v ústech.

"Oběd bude ve chvílce," oznámil. "Co si dáš k pití?"

"Děkuju, nic." Posadil jsem se do jednoho křesla.

Vešla dívka v lahvově zelené haleně a úzkých lahvově zelených kalhotách s podnosem. Svižně prostřela, položila na stůl dva talíře a odešla.

"Dáme se do toho," řekl O'Brien a usedl za stůl.

Přidal jsem se k němu.

Na talíři jsem měl tlustý steak, fazole a hranolky.

"Nejíte si tu špatně," podotkl jsem a zakrojil do steaků.

"Všechno je tu prvotřídní," odpověděl O'Brien. "Pracujeme pro Essexu."

Jedli jsme asi minutu, když O'Brien řekl: "Vyrozuměl jsem, že jste byli s Olsonem ve Vietnamu part'áci."

"Byl to můj šéf. Staral jsem se mu o letadlo."

"Jak se ti ve Vietnamu líbilo?"

Ukrojil jsem si kousek steaku, potřel hořčicí a podíval se na něj.

"Celkem to ušlo, jenže po mně nestříleli." Přenesl jsem steak do úst a zakousl se do něj.

"To je velký rozdíl."

"To bych řekl."

Chvilí jsme jedli a pak O'Brien řekl: "Máš velké zkušenosti se stavbou přístávacích drah?"

Přestal jsem jíst a podíval se mu přímo do očí. On se díval přímo do mých očí. Pozorovali jsme se a já se nemohl ubránit pocitu náklonnosti k tomuto těžkopádnému tloušťkovému, žvýkajícímu steak a provrtávajícímu mě svýma upřímnými modrými očima.

"Jsem letecký mechanik," řekl jsem. "Vyznám se v pajšlu většiny letadel, ale o tom, jak se staví ranveje, nemám ani zdání."

Pokýval hlavou, pak si pomazal kousek steaku hořčicí.

"No jo. Díky, Jacku, za upřímnost. Já budu také upřímný. Olson mi řekl, že si přeje, aby na mě někdo dohlížel. Má strach, že tu ranvej do tří měsíců nestihneme. Oznámil mi, že získal jistého odborníka, který na mě bude dávat pozor. Já tu беру slušné prachy, tak se klidně podřídím. Olson má nahnáno z Essexu. Když vidím, jak se člověk před někým třese, protože má strach o svou práci, mám s ním soucit a snažím se mu vyjít vstříc."

Chvilí jsem váhal, ale pak jsem se svěřil: "Znal jsem ho před třinácti měsíci. Od té doby ho vidím poprvé. Strašně se změnil."

"Vážně? Pracuju tady jen pár týdnů, ale poznám, když se někdo bojí." O'Brien dojedl a opřel se o sedadlo. "Takže, Jacku, co bys navrhoval? Můžu tě ujistit, že ranvej bude do šesti týdnů hotová. Mí lidi pracují dobře a vím, že se na ně můžu spolehnout."

"Olson se zmiňoval o nějakých pracovních potížích."

O'Brien zavrtěl hlavou.

"Nic takového. Všichni dostávají slušný plat a já to s nimi dobře umím."

Pokrčil jsem rameny.

"Ať mě hrom bací, jestli vím, k čemu tu vlastně budu dobrý. Jakmile jsem se dostal na místo, hned jsem viděl, že tu nejsem zapotřebí. Víš, Time, je to trochu šílené. Olson mi platí slušné peníze ze své kapsy za práci, která, jak se zdá, není vůbec nutná."

O'Brien se zasmál.

"No, když tě platí a tobě to vyhovuje, tak na mě klidně dohlíže, co říkáš?"

"Mohl bych jít s tebou a trochu se tam porozhlédnout?" cítil jsem se trapně.

"To jistě ano." Podíval se na hodinky. "Stejně už musím letět."

Zavezl mě zpět na staveniště a vystoupil z džípu.

"Klidně si ho vezmi, Jacku. Dneska odpoledne ho nebudu potřebovat. Porozhlédni se kolem. Uvítám každý návrh."

Měl jsem trapný pocit, když jsem projížděl kolem mužů, kteří se už mezitím pustili do práce, projel jsem přes vyrovnanou plochu a vjel do lesa. Tam jsem džíp nechal a šel jsem dál pěšky.

Asi tak padesát černochoů poráželo stromy motorovou pilou.

Pohlédli na mě bez zájmu, ale pak ke mně přišel jeden hezký černošský dlouhán a vyprovodil mě odtud.

"Hele, kámo, tady to není moc bezpečný," upozornil mě. "Tady stromy kapou jako kapky deště."

Odjel jsem z lesa do sálajícího slunce, tam, kde prováděli trhací práce. A opět mě odtud vyprovodili. Jak říkal O'Brien, práce pokračovala v rychlém tempu. Měli dostatek strojů, dostatek mužů a dostatek trhavín, aby ranvej dokončili během šesti týdnů.

Sešel jsem pěšinkou ve svahu k zurčícímu potůčku, daleko od staveniště, posadil se na kámen, zapálil cigaretu a dal se do přemýšlení.

Jednou věcí jsem si teď byl jistý: řídí-li práce O'Brien, nejsem tu k ničemu zapotřebí. Proč tedy Olson pro mě posílal? Proč mi chce z vlastní kapsy platit 3 750 dolarů za to, abych se tu poflakoval, zvláště když mu musí být jasné, že to O'Brien zvládne levou rukou? Co se za tím skrývá? Olson teď odletěl do New Yorku.

Řekl mi, že se za tři dny vrátí. A co tu mám mezitím dělat já?

Nejdříve mě napadlo, že odtud zmizím, nechám mu dopis v tom smyslu, že tu pro mě žádná práce není, ale rychle jsem tuto myšlenku opustil.

Nechtělo se mi vracet do domečku na konci světa. Rozhodl jsem se, že tu na Olsona počkám a požádám ho o vysvětlení. Mezitím sepišu zprávu o postupu prací na ranvej i, abych dokázal, že si svou mzdu zasloužím.

Vrátil jsem se na staveniště a uviděl O'Briena, jak se potýká s nehybným buldozerem. Když mě spatřil, vydal se za mnou.

"Podívej se, Time," řval jsem, abych překřičel ostatní buldozery, "mně se to zdá být dobré. Určitě ranvej dokončíte do šesti neděl. Budete-li pokračovat dosavadním tempem, dokončíte ji do pěti neděl."

Přikývl.

"Ale musím něco dělat, abych si peníze zasloužil. Já to prostě potřebuju. Můžu nahlédnout do tvých záznamů a sestavit podle nich zprávu pro Olsona? Nevadilo by ti to?"

"Jistěže ne, Jacku. Žádný problém. Jdi do mé chaty. V levé horní zásuvce mého psacího stolu najdeš všechno, co budeš potřebovat. Já se s tebou nebudu vracet. Musím nějak zprovoznit tuhle mašinu."

"Jsem ti velmi vděčný." Odmlčel jsem se a pak dodal: "Má zpráva mě patrně připraví o zaměstnání, ale to je osud. Chci tam uvést, že jsem nenalezl nic, co bych dokázal vylepšit."

Zadíval se na mě, usmál se a lehce mě praštil do ruky.

"Jak říkáš. Už stavím ranveje dvacet let. Na shledanou večer," a vrátil se ke svému porouchanému buldozeru.

Naskočil jsem do džípu a zamířil k chatkám. Byl jsem celý propocený. Slunce pálo jako ďas a s úlevou jsem vkročil do O'Brienovy klimatizované chaty. Ale ve dveřích jsem překvapením ztuhl.

V jednom křesle se ladně rozložila jakási blondýnka. Měla na sobě strečové kalhoty a bílou blůzu s výstřihem až do pasu, která s vypětím sil obepínala zdatně vyvinuté poprsí. Vlasy jí ve zlatých kaskádách padaly na ramena. By loji asi pětadvacet, měla úzký obličej s vysokými lícními kostmi a velkýma zelenýma očima.

Byla to nejatraktivnější žena, kterou jsem, co si pamatuju i nepamatuju, viděl.

Nevzrušeně si mě prohlídla a pak se usmála. Měla bílé zuby jako pomerančovou dužninu a vlhké smyslné rty.

"Ahoj!" řekla. "Hledáš Tima?"

Vešel jsem dovnitř a zavřel dveře.

"Je na staveništi."

"Ale!" trochu se umála a pak rozvlnila své bujné křivky. "Doufala jsem, že ho tu zastihnu. Ten je samá práce!"

"Nejspíš mu nic jiného nezbývá."

Musel jsem si přiznat, že mě pořádně rozžhavila. Holky v našem městečku se s ní nemohly ani srovnat.

"A kdopak jste vy?" usmívala se na mě.

"Jack Crane. Dělán tu dozorce na stavbě nové ranveje. A vy jste kdo?"

"Pam Osbornová. Jsem náhradní letuška, když si chce Jean oddechnout."

Prohlíželi jsme se navzájem.

"To mě těší." Přesl jsem ke stolu a sedl si. "Čím vám mohu sloužit, slečno Osbornová?"

"Totiž... nemám tady na letišti do čeho píchnout a cítím se moc opuštěná." Trochu se v křesle zavrtila. Jeden z jejích bujných prsů málem vyklouzl, ale na poslední chvíli ho zasunula zpět. "Chtěla jsem si trochu popovídat s Timem."

Na to jsem jí naskočil. Bylo mi jasné, že určitě věděla, že v tuto hodinu - bylo chvíli po 16.00 - bude O'Brien na stavbě.

Zablikalo na mě další červené světýlko. Nepochybně tu čekala na mě. Proč?

"Máte smůlu." Otevřel jsem vrchní zásuvku na levé straně stolu. Byla tam obsáhlá složka v černé kůži. Vyndal jsem ji ven. "Já se taky musím pustit do práce."

Zasmála se.

"Dáváte mi snad košem, Jacku?"

"Tedy abych..."

Podívali jsme se na sebe.

"No tak...co tedy?"

Trochu jsem váhal, ale ona mě přitlačila ke zdi.

"Mám chatu hned vedle," vyhrkl jsem.

"Půjdeme tedy vedle?"

Zase jsem zaváhal, ale ženy jako ona mě přivádějí do varu. Vložil jsem složku zpět do zásuvky.

"Proč ne?"

Vyklouzla z křesla, když jsem šel kolem ní ke stolu.

"Jsi velmi zvláštní..."

"Já vím, ty jsi taky velmi zvláštní."

Přitiskla se ke mně celým tělem a já ji objal. Svými rty drtila mé a jazykem pronikala do mých úst.

Na všechny výstrahy a na všechna červená světýlka jsem zapomněl. Vlastně jsem ji odnesl z O'Brienovy chaty do své.

* * *

"Jsi velmi mužný," pronesla lenivě.

Milování, dá-li se to tak nazvat, jsme už měli za sebou a ona se tu vedle mě na velké posteli rozvalovala jako krásná hladká kočka.

Bylo to nejlepší číslo od časů té Vietnamečky, kterou jsem měl v Saigonu, která byla o něco divočejší, o něco vášnivější, ale ne o moc.

Vzal jsem si cigaretu, zapálil a natáhl se. V hlavě se mi zase rozblikalo červené světýlko.

"Bylo to trochu náhlé, co říkáš?" řekl jsem, aniž bych na ni pohlédl.

Zasmála se.

"Asi jo. Slyšela jsem, žeš přijel. Doufala jsem, že budeš mít chuť na trochu milování. Tipla jsem si, že buď přijdeš do Timovy chaty, nebo do své. Už jsem prostě taková, že tohle potřebuju, ale tady v táboře na žádného chlapa člověk nenarazí, jenom na samé třasořit-ky, které se třesou před vlastním stínem. Tady jim dávají tak do těla, že si už nemůžou ani zašukat. Třesou se jak ratlíci, že přijdou o práci."

"Takže to byly kecy, že sis chtěla popovídat s Timem?"

"Přeskočilo ti snad? Dovedeš si představit, že by taková holka jako já měla něco společného s takovým upoceným bumbříčkem, jako je Tim? Nic proti němu, ale můj typ to teda není." Zvedla ruku za hlavu a vydala spokojený povzdech. "Doufala jsem, že najdu novou krev...a to se mi splnilo."

Pootočil jsem se a podíval na ni. Byla krásná, svůdná, do morku kosti zkažená, ale strašlivě mě přitahovala.

"Olsonovi jsi taky dala?"

"Berniemu?" Otočila hlavu a zruřověla v obličej. "Copak ty nevíš, co se mu stalo? Kulka ho trefila tam, kde může nadělat nejvíc škody. Chudáček Bernie si už ani nevzrne."

To mě zaskočilo. Věděl jsem, že Olson při poslední akci dostal kulku do slabin, ale nad následky jsem se nezamýšlel. Takže kromě toho, že se bál, že přijde o práci, měl i další problémy? Jidáš! Kdyby se tak něco podobného přihodilo

tobě!

"To jsem nevěděl."

"Je úžasný," řekla Pam. "Vyprávěl mi o tobě. Taky si o tobě myslí, že jsi úžasný. Moc tě obdivuje."

"Vážně?"

"Potřebuje tě, Jacku. Je osamělý. Tady s těmi primitivy moc dobře nevychází. Pořád se mě vyptával, jestli myslím, že tu práci vezmeš. Měl strach, že se na něj vykašleš."

No vida, zarecitovala to báječně, ale kdesi cinkal zvoneček, že to má moc pěkně nacvičené.

"Na Bernieho bych se nevykašlal bez ohledu na to, o jakou práci by šlo."

Zvedla nohu a pozorovala ji.

"No, jsi tady...to je nejlepší důkaz, že jo?" Nohu zase položila a usmála se na mě.

"Jenže jak dlouho tu vydržím? Tady pro mě není, holka zlatá, žádná práce. Tím se o svou ranvej dokáže postarat sám"

"Bernie chce, abys ho kontroloval."

"Já vím. Už mi to řekl. Jenže Tim žádnou kontrolu nepotřebuje." Típl jsem cigaretu. "Co ti ještě povídal?"

Koukla na mě oním bezvýrazným pohledem, který mívají ženy, když nechťejí nic říct.

"Jenom, že tě chce mít u sebe, nic víc."

"Asi ti dost důvěřuje."

"Asi jo. Jsou dny, kdy se nelítá. Essex není pořád jen ve vzduchu. Bernie a já jsme si padli do oka. Jean nemá rád. Je osamělý."

"Nechceš mi snad naznačit, že mi platí ze své kapsy, protože dychtí po mé společnosti?"

"Asi tak nějak, Jacku. Doufám, že vám to spolu bude klapat."

"Nejspíš bych si s ním měl promluvit."

"Tak to udělej."

"Patrně má strach, že přijde o práci."

"To tady má každý. S Essexem se vychází obtížně a s paní Essexovou jakbysmet."

"Ona je i nějaká paní Essexová?"

Pam pokrčila nos.

"Máš kliku, že tě zaměstnává Bernie. Ano, je tu paní Essexová

...naše drahá Victoria. Doufám, že na ni nikdy nenarazíš. Je to mrcha všech mrch. Každý z ní má vítr."

"To je vážně taková potvora?"

"Jo. Jednou šlápněš vedle a paní Essexová s tebou vyrazí dveře. Manžilka drží v hrsti. Essex je namyšlený parchant, to je fakt, ale má aspoň na co být namyšlený. Ale Victoria! Takové nafouknuté nic, jen pěkná tvářička a tělíčko. Zpovytaná rozmazlená potvora, ta vypumpuje žaludek každému, kdo si u Essexů vydělává na chleba."

"No to je radost!"

"Přesně tak." Pam se zasmála. "Drž se od ní co nejdál. Co děláš dneska večer? Co mě takhle vyvést na večeři? Mám miniaustin. Zajedu si do města do restaurace s mořskými plody. Co ty na to?"

"Prima," řekl jsem. "A teď odtud odnes své nádherné tělíčko. Musím se pustit do práce."

"První den ne, Jacku. To už by ti mohlo zůstat," ovinula kolem mě ruce.

Kapitola II

Restaurace L'Espandon, která očividně kopírovala výzdobu pařížského Ritzu, stála na přístavní hrázi. Čtyři pomalovaní sádroví mečouni a pár rybářských sítí zdobilo stěny. Na stolech, rozložených v takové vzdálenosti, aby si lidé mohli v soukromí popovídat, aniž by je někdo slyšel, svítily elektrické svíce.

Pam si na sebe vzala jednu z těch dlouhých věcíček až někam po podpatky, sepnutou v pase stříbrným páskem s hadí hlavou. Vypadala senzačně. Vrchní k ní přiklusal a nabídl jí svůj chrup v širokém přátelském úsměvu, který měl vyhrazen pro své oblíbence. Neslyšel jsem, co mu řekla a on nás mávnutím ruky uvedl ke stolu pro dva na opačném konci restaurace, s přepychovými plyšovými sedadly a s výhledem na celou restauraci.

"Račte, slečno Osbornová," řekl, když ji odsunul židli. "Šampaňský koktejl?" Mně nevěnoval ani pohled.

Pam usedla a usmála se na něj.

"To by bylo báječné, Henri."

"Mohu vám doporučit něco k jídlu?" Skláněl se nad ní tak hluboko, až jsem cítil vůni jeho vody po holení.

"Podíváme se na jídelní lístek," vložil jsem se do debaty, "a pro mě skotskou s ledem."

Jeho hlava se zvolna otočila ke mně a upřeně se na mě zadívala. Oči přejížděly po mém lehce obnošeném letním obleku a nabyly bolestného výrazu. Ten mi zřetelně signalizoval, že jsem pan Nikdo.

"Necháme to na Henrim," řekla Pam rozhodně. "Vyzná se v tom."

Měl jsem sto chutí si něco začít, ale přepychové prostředí a nepřátelský výraz v tloušťkových očích mě zarazily. Vzdal jsem to.

"Jak jinak... necháme to na Henrim."

Chvilí bylo ticho, pak Henri odlupl přivítat skupinu šesti lidí.

"Toho jsi taky obsloužila?" zeptal jsem se.

Zachechtala se.

"Jenom jednou. Ale zanechala jsem nesmazatelný dojem. Je to jediná restaurace v tomto městě, kde se najím

zadarmo.. .což se vztahuje i na tebe."

Spadl mi kámen ze srdce. Od té chvíle, co jsme vešli, mi bylo jasné, že na zaplacení účtu nebudu mít. Zahleděl jsem se na ni nikoli bez obdivu.

"Ty se vyznáš."

"To si piš." Naklonila se ke mně, položila svou chladnou ruku na mou a dodala: "Henri se mě bojí. Má žárlivou ženu a má strach, abych ho nevydírала."

"To se tedy máš."

Přinesli nápoje. Společnost jim dělaly malé teplé předkrmy. Dva číšníci poletovali kolem nás. Restaurace se začala zaplňovat.

"Báječné místo," rozhlížel jsem se kolem. "Bez Henriho mimořádné laskavosti bychom se při placení pěkně zpotili."

"To bys koukal."

Číšník nám přinesl láhev Sancerre v kyblíku s ledem. Nahnul se k Pam, která ho obdařila sexy úsměvem. Napadlo mě, jestli se s ním taky vyspala.

Pak přinesli mořský jazyk v garnátové omáčce s tlustými plátky humřího masa.

"Ty jsi fakt šikovná holka," liboval jsem si, když jsem nesl maso k ústům.

"Muži!" Pam zavrtěla hlavou a velké zelené oči se užasle rozšířily. "Co by si bez nich holka jako já počala? Vyspat se s někým znamená pochopitelně málo dát a hodně brát. Muži jsou buď vděční nebo se bojí, ale v každém případě se to vyplácí."

"Jak dopadnu já: budu vděčný nebo vyděšený?"

Ukopla kousek humra vidličkou a řekla: "Buď prostě sám sebou."

"Zapamatuju si to."

Bleskla po mně pohledem.

"To je paráda, co říkáš?"

"To vážně je." Chvilí jsme mlčky jedli, pak jsem řekl: "Nevrátí se Bernie za dva dny?"

"Podívej se, Jacku, zapomeň na Bernieho. Užijeme si spolu. Ano?"

Jenže to nebylo tak jednoduché. Než jsem odjel z letiště, mluvil jsem chvíli s Timem. Pam řekla, že mě vyzvedne v 20.00, měl jsem tedy čas se oholit, osprchovat a napít se. Tim se vrátil do chaty v 19.25 a nakoukl dovnitř.

"Našels, co jsi hledal?" zeptal se. Vypadal ztahaně, zpoceně a špinavě.

Dostal jsem výčitky svědomí.

"Měl jsem tu návštěvu. Nenechala mi ani chvilku."

"Myslíš Pam?"

"Přesně tak."

Zašklebil se.

"Ta holka! Věděl jsem, že po tobě vyjede, ale ne tak rychle."

"Jdu s ní dnes večer ven."

Tim spatřil sklenici v mé ruce.

"Taky bych si dal."

"Tak pojd' na chvíli dál, určitě nepřijde včas."

Namíchal jsem mu velkou sklenici skotské a sody a nešetřil ledem.

"Co je vlastně zač?" zeptal jsem se, když jsem mu podával sklenici.

"Místní oběžnice?"

"Je to Olsonova dívka."

To byl pro mě šok.

"Víš, že Bernie...?"

"Ovšem. Nevadí mu, když se vyspí s někým jiným. Mají k sobě zvláštní vztah. Ale do postele spolu nemůžou."

"No nazdar! Kdybych to věděl, ani bych se jí nedotkl! Když je to Bernieho holka, tak s ní dnes večer nikam nejdu."

Tim žíznivě pil a když dopil, hřbetem ruky si utřel ústa.

"Když nepůjdeš ty, půjde jiný. Uvědom si prostě, že to byla jenom soulož a nic jiného, Jacku. Je to Bernieho holka. Neobejde se bez toho. Olson jí to dát nemůže, tak ji nechá, ať se vydovádí."

Není to žádné tajemství. Veškerý personál a asi tak polovina Paradise City o tom ví, dej si jenom pozor, abys ji nebral vážně." Dopil, postavil sklenici a zamířil ke dveřím. "Jsem zralý na sprchu a telku." Koukl na mě a usmál se. "Život je někdy hodně zvláštní, vid'?"

Jenže mě teď kvůli Berniemu hryzalo svědomí.

"Podívej, Pam," řekl jsem po chvíli ticha, kdy číšník odnášel naše talíře. "Tim mi řekl, že jsi Bernieho dívka. Bernie je můj nejlepší přítel. To mě trápí."

"Prokristapána! Už jsem ti to přece vysvětlila. Já to prostě musím mít! Berniemu to nevadí. Co kdybys už toho nechal. Říkám ti, že mě Bernie zná. Je mu to jedno."

Číšník přinesl Tournedo Rossini a kněžniny brambory s artyčoky.

Servíroval a já přemýšlel.

"Nevypadá to nádherně?" rozplývala se Pam. "Mmmmm! Já tady strašně ráda jím!"

"Určitě mu to jedno není," uvažoval jsem. "Říkáš, že tě miluje a ty miluješ jeho?"

"Dej už pokoj!" řekla hlubokým a najednou vzteklým hlasem. "Ber, co se ti dává a neremcej!"

Vzdal jsem to. Slíbil jsem si, že už se jí ani nedotknu. Byla to zapeklitá situace! Bernie...člověk, kterého jsem nade vše obdivoval a já se vyspal s jeho dívkou!

Přešla mě chuť k jídlu. I když byl steak jako mandle, začal mi váznout v krku. Zatímco jsem se nimral v jídle, rozhlížel jsem se po restauraci. Najednou se Henri opřekot rozběhl uličkou k východu.

Viděl jsem, jak vysoký a robustně stavěný šedesátník vychází ze stínu do tlumeného světla. Takové stvoření jsem tedy co živ neviděl. Jak si tam vykračoval, byl vážně k popukání. Naducaný obličej byl ukončen čumáčkem, takže připomínal nevrlého delfína.

Měl neskutečně oranžovou paruku, která seděla trochu našikmo na čemsi, co byla očividně zcela plešatá lebka. Na sobě měl pryskyřnicově žlutý plátěný oblek a purpurovou košili s plisováním. Takového štramáka svět neviděl.

"Podívej na toho šaška," změnil jsem s potěšením téma rozhovoru. "Kdo to může být?"

Pam se podívala do uličky.

"To je Claude Kendrick. Vlastní nejmódnější a nejvýnosnější uměleckou galerii ve městě."

Sledoval jsem, jak se jako kačena kolébal ke stolu o tři dál od našeho. Za ním šel štíhlý muž ve věku mezi pětadvaceti až čtyřiceti lety. Měl dlouhé husté vlasy v sobolí barvě, úzký obličej, oči těsně u sebe a ústa téměř bez rtů, což mu dodávalo vzhledu podezíravé a vzteklé krysy.

"To je Louis de Marney, který galerii řídí," řekla mi Pam. Zakrojila do svého steaku a jedla.

Rozruch, který způsobil kolem té dvojice Henri, mi napověděl, že je považuje za V.I.P. Se zájmem jsem sledoval, jak si sedají ke stolu. Jakoby kouzlem se odněkud vynořila vodka martini a přistála před tlouštíkem. Jeho společník drink odmítl. Krátce se poradili s Henrim, co si dají k jídlu, a ten pak vyrazil jako tryskáč a lusknutím k sobě svolával číšníky.

Claude Kendrick se rozhlížel kolem dokola jako král, který obhlíží svůj dvůr. Třepal prsty na lidi, které znal, pak se zadíval naším směrem. Jeho očička utkvěla na krátkou chvíli na mém obličejí, pak sklouzla k Pam. Obočí mu povyskočilo nahoru a ústa se roztáhla k úsměvu. Pak udělal něco neuvěřitelného. Uklonil se směrem k Pam a z hlavy, hladké jako koleno, smekl jako klobouk oranžovou paruku, pak se znovu uklonil, paruku posadil na původní místo, obrátil se ke svému společníkovi a pustil se s ním do hovoru.

Pam se hihňala.

"Ten je skvělý, co říkáš?" zeptala se. "Takhle se chová ke všem svým přítelkyním."

"Ty jsi jeho přítelkyně?"

"Předváděla jsem jeho nádherné šperky. Už ho nějaký ten rok znám." Dojedla steak. "Promiň...dostala jsem nápad," vstala a zamilovala se ke Kendrickově stolu. Zastínila mi ho zády, mluvila s ním asi tři minuty a pak se vrátila k našemu stolu.

"O čem jste si povídali?" vyzvídal jsem.

"Má báječnou jachtu. Napadlo mě, že by bylo prima, kdybychom si vyjeli na výlet. Je tím potěšen. To víš, tohle město je dost nuda pro lidi, kteří tu žijí nastálo. Každý se tu chce setkat s někým novým. Pojedeš taky, vid'?"

Váhal jsem a ona pokračovala. "Je vážně zábavný a velmi důležitý." Přišel číšník a odnesl nám talíře. "Bude se ti líbit."

Jachta mě lákala.

"Tak dobře, vždyť za to nic nedám."

Pohlédl jsem Kendrickovým směrem. Usmíval se a zatímco mu číšník servíroval uzeného lososa, kýval na mě. Pokývil jsem mu zpátky.

Večeři jsme ukončili kávou. Kendrick a de Marney měli jenom lososa a také kávu. Když jsme dojedli i oni se chystali k odchodu.

Pam vstala ze židle a vedla mě k jejich stolu.

"Claude...to je Jack Crane. Pracuje na ranveji. Jacku...to je pan Kendrick."

"Říkejte mi Claude, cheri." Ruka konsistence teplé koblíhy uchopila mou. "Těší mě. Vítejte do našeho rozkošného městečka. Pevně věřím, že se vám tu bude líbit". S námahou se postavil na nohy. "Pojďme se projít při měsíčku. Louisi, broučku, postarej se o drahou Pam. Chci se seznámit s Jackem." Zavěsil se do mě a odváděl mě uličkou ven. Dvakrát se zastavil, smekl svou příšernou paruku a ukláněl se ženám, které se na něj usmívaly. Než se proklaněl do horké noci, byl jsem celý zpocený rozpaký.

Venku jsme se zastavili.

Kendrick řekl: "Vezmi Pam na malou vyjížďku lodí, Louisi. Však víš, jak to má ráda. Věnujete mi, Jacku, několik minut? Je tu něco, o čem bych si s vámi rád promluvil."

Než jsem se zmohl k protestu, už byli Pam a Louis pryč.

"A co je tu k mluvení?" Ten tlustý kašpar mi příšerně lezl na nervy a představa, že s ním zůstanu sám, se mi hnusila.

"Týká se to Bernieho, patří k mým nejlepším přátelům." Kendrick si osušil obličej hedvábným kapesníkem. "Pojďme do mého auta. Mám tam klimatizaci. Tohle horko je trochu vysilující, nemám pravdu?"

Moc se mi nechtělo, ale bez Pam, která by mě odtud odvezla na letiště, jsem neměl moc na vybranou, tak jsem se vydal za ním po přístavní hrázi, kde čekal jeho procovský žlutočerný cadillac. Když jsme přicházeli, vyklouzl z něj japonský řidič a otevřel nám dveře.

"Jezdi jen tak nazdařbůh, Yuko," řekl Kendrick a nacpal se do auta. Obešel jsem automobil a nastoupil druhou stranou. Od řidiče nás dělila skleněná přepážka. Když jsme zavřeli dveře, báječně se tu ochladilo. Auto se hladce rozjelo a Kendrick mi nabídl cigaretu, kterou jsem odmítl.

Několik minut jsme jeli podél moře, pak řidič odbočil z hlavní ulice a vyrazili jsme do krajiny.

Kendrick rozvážně pokuřoval a řekl: "Vyrozuměl jsem, že jste blízkým přítelem Bernieho."

"Je to tak."

"Mám o Bernieho obavy." Kendrick ze sebe vyrazil povzdech. "Chudáček...to kruté zranění."

Nijak jsem to nekomentoval a čekal, co bude dál.

"Pracuje pro příšerné lidi. Ten člověk Essex! Ta nestvůra! A ta jeho žena!"

Stále jsem nic neříkal.

"Bernie je tak znejistělý."

"To jsme snad všichni, ne?" podotkl jsem a sledoval měsíc, který klouzal jako žlutý disk bezmračnou oblohou.

"Vy se cítíte stejně?" otočil se přímo ke mně. "Vy také máte pocit nejistoty?"

"Kdo nemá?"

"To máte jistě pravdu, ale máte snad ambice? Chcete být bohatý? Bezpochyby chcete, Bernie rovněž. Často o penězích mluvíme. Jednou mi řekl... Pamatuji si přesně na jeho slova: 'Claude, udělal bych cokoli, abych tuto nejistotu změnil. Kdybych přišel ke slušnému balíku, nestaral bych se, jak jsem k němu přišel.'"

"To že Bernie řekl?"

"Slovo od slova."

Ted' bylo na mně, abych se mu zadíval přímo do tváře.

"Podívejte, Kendricku, co takhle nechat téhle šaškárny? Faleš z toho čouhá do všech stran. Chápu, že si mě potřebujete oklepnout, protože toho o mě moc nevíte, jenže to děláte s jemností buldozeru. Tak oč se tu vlastně jedná?"

Nadzvedl si oranžovou paruku a podíval se dovnitř, jako by doufal, že tam něco najde, pak si ji připláclí zpátky na hlavu.

"Bernie mi to říkal," usmál se. "Varoval mě, že s vámi musím zacházet opatrně. Řekl mi, že vás jednou vytáhl z potíží. Přepadl jste vietnamského směnárníka a vytěžil na tom tři tisíce dolarů. Bernie vám poskytl alibi. Bylo to tak?"

"Vietnamští směnárníci byli snadná kořist, potřeboval jsem prachy a oni se v nich topili. Bernie si použil pusy na špacír."

"Bernie řekl, že toho směnárníka zabila pak bomba, takže se to smetlo se stolu."

Zatímco cadillac klouzal tmou a světla Paradise City zářila do dálky jako diamantový náhrdelník, vrátily mě vzpomínky do Saigonu.

Má malá Vietnamka chtěla peníze, aby se mohla dostat do Hong Kongu. Byla napůl šílená strachy. Přišla ze severu a byla přesvědčena, že je jí Vietkong v patách. Nedokázal jsem jí to rozmluvit. Neustále opakovala, že potřebuje peníze, aby mohla někoho podplatit a dostat se do bezpečí. Byl jsem do ní dost blázen, ale ten pitomý strach nám kazil noci. Neměl jsem žádné peníze, které bych jí mohl dát. I když jsem věděl, že o ni přijdu, rozhodl jsem se nakonec, že ji do toho Hong Kongu pomůžu. Jednoho večera jsem nakráčel do kanceláře směnárníka s revolverem v ruce a donutil ho, aby mi dal peníze. Předtím jsem se pořádně natankoval a všechno mi bylo fuk. Dal jsem holce peníze a už jsem ji nikdy neviděl. Pak uspořádali empíci předváděčku a směnárník mě poznal. Myslel jsem, že je to můj konec, ale pak se objevil Olson. Prohlásil, že jsme v uvedenou dobu společně dělali na jeho letadle. Empíky očividně nepřesvědčil, ale měl tak velkou autoritu, že to stačilo.

Tyto vzpomínky mě zanesly hluboko do minulosti. Měl jsem kliku, že tohoto směnárníka zabil první raketový útok Vietkongu na Saigon. Zamýšlel si totiž stěžovat u generála, ale raketa ho umlčela.

Svěřil jsem se Berniemu, jak to doopravdy bylo a on se jen usmál.

"Tak to už, Jacku, nedělej. Příště bych nemusel být nablízku, abych se za tebe zaručil," a to bylo všechno.

Přínejmenším na čas, jenže já měl vždycky hluboko do kapsy. Zapletl jsem se s další Vietnamečkou, která tancovala v jednom nůbl baru, který hojně navštěvovali američtí vojáci. Pořád ze mě mámila peníze; většina Vietnamek na nic jiného nemyslela. Takže jednoho večera, když jsem se pořádně rozparádl, jsem nabral kurz do další směnárny. Tentokrát jsem nic nenechal náhodě. Byla bouřka a navíc rakety Vietkongu padaly jako kroupy, takže výstřel z mé pistole nebylo slyšet. Zabít starého Vietnamce mi nedělalo větší problém než zastřelit divokou kachnu. Z jeho otevřeného sejfů jsem sebral tisíc dolarů. Stačilo to, abych si užil s děvčetem a ještě mi něco zbylo. Udělal jsem to třikrát. Pokaždé jsem směnárníka odpráskl, ale pak mě začalo pronásledovat svědomí. Začalo se mi o těch starcích zdát. Viděl jsem jejich oči, naplněné hrůzou v okamžiku výstřelu. Ty oči mě všude provázely, i když jsem opravoval Olsonovo letadlo. Tak jsem toho nechal. Když jsem se ted' vezl v luxusním cadillacu, ty oči se zase vrátily.

Kendrick právě říkal: "Oč jde? Bernie vám to jistě řekne."

Je to jeho operace, ale je tu jedna drobnost, na kterou bych se rád přeptal. Bernie řekl, že byste pro velké peníze udělal cokoli. Klíčové slovo je pochopitelně 'cokoli'. Smím se zeptat, je-li tomu skutečně tak?"

"To záleží na tom, o jak dlouhé prachy jde," řekl jsem.

Přikývl.

"To je správná odpověď." Vydechl cigaretový kouř, který okamžitě vytáhl z auta sací ventilátor. "Ano.. jak dlouhé? Měl byste zájem o čtvrt milionu?"

Cítil jsem mravenčení na zádech, ale zachoval jsem ledový klid.

"O to by měl zájem každý."

"Já ovšem nemluvíím o každém." V jeho hlasu zazněla netrpělivost. "Já mluvím o vás."

"Jak se to vezme."

"Je to jednoduchá otázka, cheri. Uděláte cokoli pro čtvrt milionu dolarů?"

"Musím si promluvit s Berniem."

"Velmi správně." Kendrick se natáhl pro malý mikrofon. "Vracíme se, Yuko."

Cadillac zabrzdil, obrátil se do protisměru a zamířil zpět k městu.

"To je ale pakárna," ulevil jsem si. "Nejdřív mě Bernie pošle na práci, která není zapotřebí. Pak mě Pam dostane do postele. A ted' se přihasíte vy a uděláte proslov o čtvrt milionu dolarů. Takhle si já tedy promyšlenou operaci nepředstavuji u. Tohle někdo pěkně zvrta. Co kdybych se rovnou vypravil za policajty a všechno jim vyklopil."

Nemyslíte, že by je to zajímalo?"

Kendrick zavřel oči. Vypadal jako starý chciplý delfín.

"Třeba ano, cheri, ale já si myslím, že by se víc zajímali o vás." S očima stále zavřenýma si posunul na hlavě paruku. "Ale přestaňme se bavit o policajtech. Je to poněkud deprimující námět. Na nás se usmívají dlouhé peníze a váš díl bude čtvrt milionu. Musíte si promluvit s Berniem a ještě z toho můžete vycouvat. V tom případě nasednete do letadla, které vás odveze do vašeho městečka, kde se budete plácát od ničeho k ničemu až do smrti. Na to máte pochopitelně právo, ale v opačném případě se můžete přidat k nám a stát se boháčem."

Zapálil jsem si cigaretu.

"Promluvíme s Berniem."

Seděli jsme mlčky, než nás cadillac přivezl před L'Espandon, kde na nás čekala Pam a de Marney.

Když jsem vystupoval z auta, řekl mi Kendrick: "Doufám, že budeme spolupracovat, cheri. Pojal jsem ve vás důvěru." Zastavil jsem se a otočil se na něj.

"To jste na tom líp než já." Přidal jsem se k Pam, která už mířila k místu, kde stálo její mini.

"Ty v tom jedeš taky?" zeptal jsem se, když jsme se soukali do jejího autíčka.

"Claude s tebou už mluvil?"

"Ty víš, že jo. Vždyť jsi ho na mě poslala. Tak se tě ptám: jedeš v tom taky?"

Nastartovala motor a vyrazila s autíčkem jako blesk zpátky k letišti.

"Měl by sis raději promluvit s Berniem."

"Což stále neodpovídá na mou otázku a já chci, abys odpověděla."

Pokrčila rameny.

"No tak jo, jedu v tom. Bernie ti to vysvětlí."

"Pokud bude tuto operaci řídit tak jak dosud, nepřidám se."

Bleskla po mně tvrdým pohledem.

"Co tím chceš říct?"

"Je to strašná pakárna. Ušil na mě trapnou boudu, pak na mě vyslal tebe a tys poštvála tu neuvěřitelnou měchuřinu. To všechno vyšlo z Bernieho hlavy?"

"Zajímá tě to teda nebo ne?"

"Prachy jo, ale jinak se musím pořádně přesvědčit, že ty prachy a v podstatě celá operace, nesmrdí."

"Musíš si promluvit s Berniem."

"Nic jiného nechci."

Zbytek cestky jsme mlčeli, ale když Pam zastavila před mou chatou, nasadila sexy úsměv.

"Strávíme zbytek večera spolu, Jacku, co říkáš?" Začala vystupovat z auta, ale já jsem ji zarazil.

"Ne." Upřeně jsem se na ni zahleděl. "Jsi Bernieho holka... už jsi zapomněla?"

Měla zjevně velkou chuť mi jednu vrazit. Ale já se na ni upřeně díval, až uhnula pohledem, pak jsem vystoupil z auta a šel do své chaty.

Když Tim O'Brien vyšel druhý den ráno ze své chaty, už jsem seděl na verandě a popíjel kávu. Bylo teprve 06.45 a Tim na mě vytřeštil oči.

"Ranní ptáče dál doskáče."

"Napadlo mě, že bych se mohl podívat na stavbu," dopil jsem kávu. "Kdyby se tam našla nějaká práce pro mě, kterou bys mi svěřil, byl bych ti vděčný."

"Víš něco od odstřelovacích pracích?"

"Vůbec nic."

Zasmál se.

"A co tak o buldozerech?"

"To ano."

"Prima... ty se budeš starat o buldozery a já o odstřel." Nasedli jsme do džípu. "Tak ses rozhodl, že tu práci přece vezmeš?"

"Když dostávám mzdu, chci si ji odpracovat. Ale na rovinu, Time, šéf jsi ty. Řekni, co mám dělat a já to provedu."

Tak jsem strávil den v horku, prachu a hluku. Čtyřikrát mě zavolali k porouchanému buldozeru a já ho spravil. Motory jsou pro mě hračka. Rozuměl jsem si s partou černochů, kteří sice uměli makat, ale když se jim buldozer zastavil, nevěděli si rady. O O'Brienovi jsem neslyšel až do oběda. Z detonací jsem soudil, že se činí při odstřelech. Společně jsme snědli oběd ve stínu stromu: hamburger a kávu. Zeptal se mě, jak se mi pracuje a já odpověděl, že prima. Zvědavě se na mě podíval, ale nerozváděl to.

Než jsem se večer uložil, přemýšlel jsem o všem, co se mi tu přihodilo. Dospěl jsem k názoru, že Olson plánuje nějakou loupež a chce, abych se zúčastnil, ale není si mnou jistý. Tahle myšlenka, přičemž jsem si uvědomoval, že se mohu mýlit, mě dost překvapila.

Nikdy bych do Olsona neřekl, že by měl takové sklony. Rozhodl jsem se, že se pustím do práce, než se začnou lidi vypytovat, co tu vlastně hledám.

A dobře jsem udělal, protože když jsem druhý den kolem 16.00 opravoval za mohutného klení přívod benzínu, všiml jsem si, že tři černoši, kteří okouněli opodál a sledovali, jak se činím, najednou ztuhli, jako by uviděli smrt. Velké černé oči jim lezly z důlků a upírali je kamsi za má záda.

Několik metrů ode mě stála žena. Ale jaká! Hned jsem pochopil, že to nemůže být nikdo jiný, než manželka Lana Essex. Když ji vezmu od hlavy dolů, měla hnědorudé vlasy, které splývaly k ramenům v dlouhých přirozených vlnách, široké čelo, velké fialkové oči, útlý nos a pevná ústa. Jenže to se slovy nedá vyjádřit. Byla to nejoslnivější žena, kterou jsem kdy viděl a Pam Osbornová vedle ní vypadala jako poslední šlapka. Měla tělo, o jakém se člověku jen sní.

Nekonečně dlouhé nohy, plné poprsí.

Měla na sobě bílou plátěnou košili zastrčenou do bílých jezdeckých kalhot a holínky po kolena. Pár metrů za ní držel černoch v bílém dva koně za uzdu.

Pošvihávala si po holince jezdeckým bičíkem a její fialkové oči mě cejchovaly, jako když dobytkař zvažuje koupí prvotřídního býčka.

Začal jsem stírat mastnou špínu kusem hadru z rukou a přitom vnímal, že tři černoši ve smrtelné tenzi velmi opatrně a velmi zvolna couvají ze scény, jako by ustupovali od zraje útočné.

Pomalu se vytráceli, až zmizeli v prachu.

"Kdo jste?" V jejím hlase zazněl tak arogantní tón, že mi hned vyskočilo, jak ji Pam popsala jako supermrchu.

Rozhodl jsem se, že na ni budu hrát poníženého služebníka.

"Jack Crane, prosím," řekl jsem. "Mohu pro vás něco udělat?"

Trochu ji to vyvedlo z konceptu. Pochopil jsem to z jejího zamračení a pohybu elegantní nožky.

"Nepamatuju se, že bych vás tu někdy viděla."

"Máte pravdu, prosím." Nasadil jsem strnulý výraz. "Právě jsem přijel. Pracuju pro pana O'Briena."

"Aha." Odmělně se, ale nepřestávala mě studovat. "Kde je O'Brien?"

Právě v tu chvíli se ozvala strašná rána a oba dva koně se splášili a málem poválili černocho, který se začal s nimi potýkat. Viděl jsem, že má potíže, proklouzl jsem tedy vedle ní, chytil otěže většího koně a čirou silou ho donutil, aby se zklidnil. Černoch se tužil, aby uklidnil druhého koně.

"To není dobré místo pro koně, prosím," řekl jsem. "Provádíme tu odstřely."

Přistoupila ke mně, vytrhla mi otěže z ruky a vyšvihla se do sedla. Kůň se vzepjal, ale ona ho švihla bičíkem a docílila toho, že zůstal klidně stát, i když se třásl po celém těle.

Černoch se vyšvihl na svého koně.

"Odjed' s ním, Same," řekla, "než to zase bouchne."

Černoch odstartoval, ale ona zůstala a shlížela na mě dolů.

"Vy umíte zacházet s koňmi?" zeptala se.

"Ne, prosím. Nerozumím ničemu, co nemá brzdy."

Usmála se.

"Ale s Borgiou jste si poradil velmi dobře. Díky."

Pak se ozvala tak silná rána, jako by nám u nohou explodovala čtvrtunová letecká bomba.

Domnívala se, že má koně pod kontrolou, a tak nedávala pozor. Rána trhla se mnou i s ní. Ale kůň se málem pominul. Vzepjal se a zkroutil tak, že neměla šanci zůstat v sedle. Když kůň vyrazil, tvrdě padla na zem.

Ve zlomku vteřiny, kdy letěla vzduchem, jsem nestačil nic udělat, pak jsem sice vyrazil, ale to už bylo moc pozdě.

Spadla na záda, hlavou narazila na asfaltový povrch dráhy a zůstala tam ležet, stále oslnivě krásná, ale v bezvědomí.

Klekl jsem vedle ní a kolem nás se zformoval kruh civějících černochů. Nevěděl jsem, jestli si nezranila páteř a měl jsem hloupý strach s ní hnout.

"Sežeňte O'Briena!" hulákal jsem. "Sežeňte mi džíp!"

Ostrý tón mého hlasu vyburcoval k akci. Čtyři nebo pět černochů vyrazilo po asfaltu tam, kde se odstřelovalo.

Ostatní dva uháněli kamsi do prachu.

Opatrně jsem se jí dotkl a ona otevřela oči.

"Stalo se vám něco?"

Oči se jí zavřely.

"Paní Essexová! Můžete se hýbat?"

Opět otevřela oči. Zavrtěla hlavou a skleněný pohled se z jejích fialkových očí začal vytrácet.

"Nic mi není." Pohnula rukama a nohama. "Pane Bože! Má hlava!"

"Budte klidná." Rozhlédl jsem se. Nedaleko zabrzdl džíp. Za volantem seděl velký černoch a koulel očima. "Zavezu vás do nemocnice." Vzal jsem ji do náručí a ona trochu zasténala. Posadil jsem se do džípu vedle černocho a položil si ji přes kolena. "Jeď do nemocnice," nařídil jsem. "Nepřeháněj to...jeď opatrně."

Černoch bleskl očima po ženě, sešlápl spojku a džíp se pomalu rozjel po asfaltu. Do letištní nemocnice nám to trvalo deset minut. Asi tam už někdo telefonoval. Hned, jak jsme zastavili, obklopili nás dva lékaři, několik sester a šedovlasý muž v bílém plášti.

Nositka byla připravena a všechno probíhalo velmi efektivně. V několika vteřinách ji přenesli z mého klína na nosítka.

Seděl jsem tam a přemýšlel, jestli jsem jí nějak neublížil, a začal jsem se z toho potit.

Přihlížel se džíp a z něj vyskočil O'Brien. Řekl jsem mu, co se stalo.

"Hergot!" otíral si zpocený obličej. "Co tam kruci dole hledala? Pořád strká ten svůj nos, do čeho jí nic není. Jestli se to Essex dozví, mohl bych taky přijít o práci!"

Prošel jsem kolem něj a vstoupil do chladného vzduchu klimatizované nemocnice. U příjmu seděla sestra.

"Jak to s ní vypadá?" zeptal jsem se.

"Právě ji prohlíží doktor Winters." Podívala se na mě, jako bych žebrol o almužnu.

Chvilí jsem váhal, pak jsem uviděl jednoho z lékařů, který ji přebíral u vchodu a šel jsem za ním.

"Jak to s ní vypadá? Neudělal jsem chybu, když jsem s ní pohnul?"

"Udělal jste to perfektně," usmál se. "Nemá nic zlomeného, ale má otřes mozku. Vyptává se na svého koně."

"Aha. Řekněte jí, aby to pustila z hlavy. Podívám se po něm."

Když jsem šel k východu, slyšel jsem, jak lékař říká sestře: "Sežeňte bleskově pana Essex!"

Vyšel jsem do pražícího slunce, nasedl do džípu a vyrazil tím směrem, kterým utíkal kůň. O'Brien mezitím odjel. Trvalo

mně dvě upocené hodiny, než jsem toho koně našel. Byl zalezlý na nejzazším konci letiště ve křoví a měl jsem velké štěstí, že jsem ho tam vypátral. Už se trochu uklidnil, bez potíží jsem ho přivedl ke džípu a pomalu se rozjel, zatímco koník cválal za džípem.

Když jsme dorazili k nemocnici, najednou se tam z ničeho nic objevil podkoní paní Essexové. Vycenil na mě všechny zuby a převzal koně.

Vešel jsem do nemocnice a šel k příjmu.

Sestra mě zpozorovala a nadzvedla obočí.

"Ano?"

"Vyřídila byste paní Essexové, že jsem našel jejího koně a že je v bezpečí a v pořádku," požádal jsem. "To ji určitě potěší."

Naklonila hlavu.

"A vy jste..."

"Jack Crane. Paní Essexová mě zná."

Do očí se jí vkradly pochybnosti. Její primitivní snobské hlavince došlo, že i se špinavýma a upocenýma rukama a obnošenými šaty bych mohl v Essexově království něco znamenat.

"Hned to doktoru Wintersovi povím, pane Crane. Děkuji za zprávu."

Přísně jsem se na ni zahleděl a pokývl hlavou. Pak jsem se vrátil k džípu a zamířil na stavbu.

Když jsem vystupoval z džípu, ozvala se další detonace z míst, kde se prováděly odstřelovací práce. Alespoň O'Brien nepřestal pracovat. Jemu na paní Essexové čerta záleželo, jenže se mnou to bylo právě naopak.

Nemohl jsem zapomenout na ten pocit, když jsem držel její tělo. Nemohl jsem zapomenout na její fialkové oči a rudohnědé vlasy, ke kterým jsem se tak blízko nahnul.

Šel jsem k porouchanému buldozeru a pokračoval v opravě.

Při práci jsem na ni nemyslel. Myslel jsem na ni i ve chvíli, kdy jsem zaslechl písknutí, které ukončilo šichtu.

* * *

V chatě jsem si dal sprchu, kterou jsem už silně potřeboval. Právě jsem si oblékal kalhoty, když se ozvalo zaklepání na dveře. Myslel jsem si, že je to Tim, a tak jsem zavolal, aby šel dál a mezitím jsem si oblékal košili.

Otevřely se dveře a vstoupila Pam Osbornová. Rychle za sebou zavřela a všiml jsem si, že je pobledlá a oči jí svítí zlostí.

"Co tu chceš?" nestál jsem o její společnost. "Padej odtud, zlato." Oblékal jsem si košili. "S tebou to byl omyl."

Podle výrazu jejího obličej se mi pochopil, že mou poznámku nezaslechla.

"Copak se vážně musíš chovat jako imbecil?" dotazovala se.

"Teď jsi na sebe upoutal pozornost, a to je přesně to, co Bernie nechtěl."

Přešel jsem ke stolu a usedl na něj.

"Co to blábolíš?"

"Je toho plné letiště. Vzals tu čůzu do nemocnice a pak ses honil za tou její hajtrou."

"A co je na tom špatného?"

"Každý se teď ptá, kdo je to ten Jack Crane. Copak jsi nepochopil, že všichni místní bambulové by si nechali utnout pravou ruku, aby se jim něco takového poštěstilo?"

"A co bys po mně herdek chtěla? Abych ji tam nechal ležet?"

"Jde o toho koně!" Zatínala ruce v pěst. "Té mrše záleží víc na koni, než na sobě, na celém manželovi i na všech těch milionech!"

Tos na to nemohl pomyslet, když jsi kolik hodin hledal tu všivou herku, zejména když takovou věc mohl udělat někdo jiný?"

"Jak jsem to měl vědět?"

"A ještě něco...jak to, že začal pracovat s O'Brienem? Neříkal ti snad Bernie, abys na něj dohlížel a držel se stranou? Neříkal ti snad, aby ses držel stranou od dělníků? Jenže milostpán si zamíří rovnou na stavbu a tancuje jak blbeček kolem strojů! Až se to Bernie dozví, treť ho šlak!"

Už mě to přestávalo bavit.

"Poslyš, sypej odtud!" doporučil jsem jí. "S tebou se vůbec nehodlám bavit! Jedině s Berniem. A teď už jdi!"

"Já jsem tě přišla varovat, ty cvoku! Než si na tebe establishment posvítí. Tady tamtamy pracují jako blesk. Připrav si nějakou výmluvu. Ten buzerant Wes Jackson tě určitě propere. To je Essexův manažer. Dej si na něj pozor! Je tak ostrý, že by tě klidně rozkrájel pouhým pohledem. Bude chtít o tobě vědět naprosto všechno. Co tu děláš. Co jsi zač. Proč tě Bernie nezařadil mezi regulérní zaměstnance. Dopodrobna si všechno připrav, nebo s tebou vymete. Pochopils mě?"

"Ne." Zahleděl jsem se upřeně na ni. "Nic jsem nepochopil a už vůbec se mi to nelíbí. Pokud..."

Uslyšeli jsme zvuk auta, přijíždějícího k mé chatě a oba dva jsme se otočili k oknu.

"Už je tady... Wes Jackson!" Pamelin obličej zbělel jako čerstvě napadaný sníh. "Nesmí mě tu najít." Vyděšeně se kolem sebe rozhlížela, pak vletěla do koupelny a zabouchla za sebou dveře.

Zůstal jsem v tom sám.

Wes Jackson se objevil ve dveřích mé chaty jako podměrečný King Kong, ale jinak podměrečný nebyl. Měřil kolem dvou metrů, měl robustní tělesnou kontrukci a třicet dva nebo třicet tři let. Dýňovitá hlava vyrůstala z jeho rozložitých ramen bez náznaku krku. Nosánek, ústecká i očička bojovaly o přežití v moři narůžovělého tuku. Vlasý černé jako uhlí měl sestříhány nakrátko. Nosil masivní brýle s černými obroučkami z želvoviny, které jeho oči v barvě mořské zeleně, mírně zvětšovaly. Byl dokonale oblečen do modrého blejzru, který měl na kapse nějaký umělecky provedený znak, do bílých plátěných kalhot a jakési klubové vázanky, sepnuté s bílou košilí velkou zlatou jehlicí.

"Pan Crane?"

Ústecká propustila ven jakési náznaky úsměvu. Očička v barvě mořské zeleně, jako v zeleni ponořené špičky krumpáče na led, mě propalovaly na kůži.

Od prvního pohledu mi bylo jasné, že tento člověk je parchant až do morku kosti a že si na něj budu muset dát pozor.

"Správně," řekl jsem a vyčkával.

Nasoukal svou tělesnou schránku do chatky a zavřel za sebou.

"Já jsem Wesley Jackson. Pracuju pro pana Essexe."

Málem mi uklouzlo, že ho to jistě těší, ale místo toho jsem podotkl: "Skutečně?"

"Skutečně, pane Crane. Paní Essexová mě požádala, abych sem zaskočil a poděkoval vám za to, že jste našel jejího koně."

"Jak je jí?"

Postoupil dál do místnosti a zvolna se nasunul do křesla. Pod jeho vahou zaúpělo.

"Měla nepříjemný pád, ale to vy víte." Potřásl dýňovitou hlavou a jeho masitý obličej nabyl tragického výrazu.

"Mohla ovšem dopadnout hůř. Má lehký otřes mozku, ale žádné vážné zranění."

"To je dobře. Když jsem viděl, jak padá, myslel jsem, že si přerazila páteř."

Škubl sebou.

"Naštěstí ne."

Přehodil jednu obrovskou nohu přes druhou, a když jsem viděl, jak si dělá pohodlí, sedl jsem si naproti.

"Bylo od vás velmi pozorné, pane Crane, že jste šel hledat jejího koně," pokračoval. "Jak se zdá, nikoho jiného to nenapadlo. Ten kůň pro ni hodně znamená."

Nic jsem na to neřekl a vyčkával jsem.

"Paní Essexová umí být vděčná."

Nechal jsem to opět bez odezvy.

Prohlížel si své perfektně ošetřované nehty a najednou po mně střelil ostrým pohledem.

"Vy tady pracujete, pane Crane?"

Už je to tady, řekl jsem si. Tenhle tlustý fízl se mnou nebude ztrácet čas.

"Dalo by se to tak říct."

Přikývl.

"Ano," odmítl se. "Nepobíráte od nás mzdu, pane Crane, přesto tvrdíte, že pro nás pracujete."

Pohlédl jsem na něj bezvýrazným pohledem.

"To jsem ale neřekl, pane Jacksone. Já pracuju pro plukovníka Olsona."

Okousával si nehet na palci a zkoumavě si mě prohlížel.

"Vás zaměstnává plukovník Olson?"

"Bude asi lepší, když vám to vysvětlím." Nabídl jsem mu obličej plný upřímnosti vylepšený kapkou omluvného úsměvu. Patrně jsem na něj moc velký dojem neudělal, jenže jsem si stejně nedokázal představit, že by na něj něco dojem udělalo. "Plukovník Olson a já jsme sloužili spolu v Saigonu. Byl pilot bombardéru. Dělal jsem mu mechanika." Mluvil jsem velmi nenuceně. "Doslechl jsem se, že pracuje pro pana Essexe, a protože jsem hledal nějakou práci a kdysi jsme spolu vycházeli velmi dobře, napsal jsem mu, jestli by mi tu nemohl něco sehnat. Odepsal, že se tu sice v současnosti nic nenaskytá, ale jestli nemám co na práci, abych sem zajel a pomohl s ranvejí. Nabídl mi chatu a jídlo, ale bez platu. Bral jsem to trochu jako prázdniny. Doma jsem se už nudil."

Zbyly mi nějaké peníze z armády a dostal jsem chuť udělat si výlet do Paradise City a setkat se zase s plukovníkem Olsonem... je to prima člověk, pane Jacksone, ale to vám asi nemusím říkat, takže.... mě tu máte."

Pokýval svou dýňovitou hlavou a přivřel oči.

"Obávám se, že plukovník Olson pochybil. Není v jeho pravomoci vás tu držet. V žádném případě."

Nic jsem na to neřekl.

"Je to velmi atypické." Zamračil se. "Možná vám to nedošlo. Každý, kdo tu pracuje, je pojištěný. Co kdyby se vám na ranveji něco stalo? Vysoudil byste na nás kopu peněz a nám by to nikdo nekryl."

"Opravdu?" Nabídl jsem mu pokorný a bezvýrazný obličej. "Jsem si jist, že plukovníka Olsona nikdy nic takového nenapadlo a mě také ne."

Můj pokorný výraz se mu patrně zamlouval víc než ten upřímný, protože se mu úzké rtíky zvlínily v něčem, co mělo patrně představovat úsměv.

"To já vím. Plukovník Olson je dobrý pilot, ale v podnikání se nevyzná. Co přesně na ranveji děláte?"

"Pracuju pro O'Briena. Opravuju buldozery. Ti chlapi se v motorech nevyznají."

Úsměv se vytratil.

"Není to snad O'Brienova práce?"

"Ten se stará o odstřelovací práce. Plukovník Olson si myslel, že když se postarám o buldozery, ušetřím trochu času. Vyrozuměl jsem, že stavba ranveje spěchá."

"Dokonale si uvědomuji naléhavost dokončení ranveje."

Ocelový tón v jeho hlase mě varoval, že jsem se moc rozpovídal.

"Jistě, pane Jacksone, jen jsem to chtěl vysvětlit."

"Musíme tuto záležitost uvést do pořádku. Hlaste se prosím v personální kanceláři, aby vás zařadili do skupiny. Dostanete obvyklou odborovou sazbu a budete pojištěni."

"Děkuju za nabídku, ale to nepřichází v úvahu. To máte tak, pane Jacksone, já jsem tu na dovolené. O takovou práci vlastně nemám zájem. Není špatné se trochu povrtat v motorech, ale moc dlouho by mě to nebavilo. Chtěl jsem prostě trochu píchnout plukovníkovi."

Vyvedlo ho to z míry. Zarazil se a zadíval na mě.

"Tím myslíte, že pro nás nechcete dělat?"

"U lopaty ne. Já jsem kvalifikovaný letecký mechanik."

Obočí se mu vyšplhalo málem k černým vlasům.

"Letecký mechanik s plnou kvalifikací?"

"Přesně tak. Před Vietnamem jsem dělal u Lockheeda."

Začal si zase okusovat nehet u palce.

"Aha." Chvilí se odmlčel a pak pokračoval. "Paní Essexová je s vámi, Crane, spokojená. Snad by se tu něco pro vaši kvalifikaci našlo. Měl byste zájem?"

Všiml jsem si, že se mu vytratilo "pane".

Najednou mi došlo, že by tady nemrhal se mnou svůj vzácný čas, kdyby nemusel. Paní Essexová je s vámi spokojená. To mi dalo vodítko. Poslala sem toho tlustého špicla, aby pro mě něco udělal za to, že jsem našel jejího koně. Byl to jenom dohad, ale cítil jsem, že správný.

"Podle toho, co by to bylo za práci a za kolik."

Přehodil si znovu nohy. Podle jeho kyselého výrazu jsem usoudil, že mě má asi tak rád jako had mangustu.

"Zvládl byste údržbu Condora XJ 7?"

"Jsem plně kvalifikovaný letecký mechanik," řekl jsem. "Což znamená, že si poradím s každým letadlem, pokud budu mít k ruce pár šikovných lidí."

"Chápu."

Vyvedl jsem ho z míry. Znovu si vyměnil překřížené nohy a pustil se do okusování nehtu na palci.

"Tedy..."

Dlouhá pauza a pak vstal.

"Musím zjistit, co se dá dělat. Chtěl byste pro nás pracovat?"

"Jak jsem říkal, záleželo by na platu a práci."

Zadíval se na mě.

"Kolik vám dali u Lockheeda?"

"Dvacet, jenže to bylo před čtyřmi léty."

Přikývl. Nepochyboval jsem, že se s nimi spojí a prověří si to, ale to mi nedělalo těžkou hlavu. Před čtyřmi roky jsem měl u Lockheeda dobré jméno, věděl jsem, že mě podrží.

"Slibte mi, že ranvej necháte na pokoji," řekl na odchodu. "A zařídte se tu, prosím, jako doma. Nahlásím personálnímu šéfovi, že smíte používat naše zařízení. Musím si promluvit s paní Essexovou."

"Nerad bych tu moc dlouho zaháležel, pane Jacksone."

Švihl po mně pohledem, jako by se díval na plazu za sklem.

"Budete mít k dispozici automobil. Co si tak vyrazit do města?" Viděl jsem na něm, jak už mu to leze krkem. "Zajděte si na personální. Pan Macklin vám poskytne hotovost." Ústa se mu zkroutila, jako by se zakousl do kdoule. "Je to přání paní Essexové."

Nabídl jsem mu svůj svatouškovský obličej.

"Je to od ní velmi milé."

Odkráčel z chaty, nasoukal se do bentleye s černošským řidičem v essexovské lahvově zelené uniformě a byl pryč.

Z koupelny vyšla Pam. Zastavila se a zírala na mě široce rozevřenýma očima.

"Nikdy bych něčemu takovému neuvěřila!" vychrlila na mě bez dechu. "Nevím, co na to Bernie řekne."

Zapálil jsem si cigaretu a úporně uvažoval.

"Jacku! Bernie bude zuřit!"

Podíval jsem se na ni. Už mě začala nudit.

"Plávej odtud, děvenko. Musím přemýšlet."

"Poslouchej mě...!" spustila a z očí jí šlehalý blesky.

"Slyšelas? Odprejskni. Přemýšlím."

"Bernie se moc zmýlil," řekla bílá jako stěna třesoucím se hlasem. "Udělej pro něj něco. Vypadni odtud! Najdeme si někoho jiného. Jestli jsi opravdu Bernieho přítel, tak odtud padej a rychle!"

Zadíval jsem se na ni.

"Nikoho jiného nenajdete," odpověděl jsem, "takže zvedej kotvy, zlatíčko a dej si pozor na pusinku. Já tu zůstávám a teď je to na Berniem. Nechci po tobě, abys mě do té věci zasvětila, i když jsem ti už předtím říkal, že je to celé šejdrem. Začínám si myslet, že Bernie už není takový, jak býval. Potřebuje pomoc."

Pak jsem na ni ostře vyštěkl: "Vypadni!"

Odešla a práskla za sebou dveřmi.

Zůstal jsem sedět, pokoušel jsem a přemýšlel.

Myslel jsem na svůdné tělo, rudohnědé vlasy a velké fialkové oči - na ženu, která mě na celém světě vzrušovala

nejvíce.

Rozjel jsem se za panem Macklinem, personálním vedoucím a podařilo se mi ho stihnout na odchodu domů. Už bylo 19.00. Přestože měl stejně jako Wes Jackson oči jako špičky krumpáče, jeho úsměv, když mi potřásl rukou, mi připadal poměrně upřímný.

"Jistě, pan Crane," řekl. "Dostal jsem ohledně vás instrukce od pana Jacksona." Když vyslovoval Jacksonovo jméno, lehce snížil hlas. Téměř jsem očekával, že poklekne. "Mám tu pro vás obálku s pozdravem od Essexových podniků." Šel ke svému stolu, chvíli se tam přehraboval a nakonec se vytasil s velkou bílou obálkou. "Budete-li chtít automobil, zajděte si prosím na naše dopravní oddělení - je otevřeno dvacet čtyři hodin denně - tam si vyberete podle libosti."

Vzal jsem si od něj obálku, poděkoval, prohlásil, že auto bych rád, a vydal se s ním ke dveřím jeho kanceláře. Ukázal mně, kde najdu dopravní oddělení, což bylo asi tak sto metrů od místa, kde jsme se nacházeli, znovu jsme si podali ruce a rozloučili se.

I na dopravním oddělení o mně věděli. Ptali se mě, jaké auto bych si přál. Řekl jsem, že mi na tom nesejde, pokud bude malé. Nabídl mi 2000 alfa romeo, což mi vyhovovalo, a tak jsem se vrátil do chaty.

V obálce bylo pět stodolarových bankovek a vstupenky do tří kin, kasina, čtyř restaurací, dvou klubů a tří nočních klubů. Každá vstupenka měla razítko: Essexovy podniky: pro dvě osoby.

Zašel jsem za O'Brienem, který se uvelebil u televize. Nemusel jsem ho moc přemlouvat, aby si šel se mnou vyrazit.

Byla to pekelná jízda. Provedli jsme noční výlet městem ve velkém stylu a stálo mě to jenom zpropitné.

Když jsme se vraceli ve dvě v noci na letiště, tvrdil O'Brien, který byl lehce pod parou: "Od teďka nespustím koně paní E z oka. Ty kluku ušatá, ty sis to uměl zařídit!"

"Jsem holt talent," vytáhl jsem ho z auta a pak šel do své chatky, svlékl se a svalil do postele.

Než jsem zhasl světlo, trochu jsem přemýšlel. To nemůže vydržet navěky, říkal jsem si. Paní Essexová mě nebude zahrnovat luxusem víc než týden, když budu mít štěstí. Byl jsem teď chvilkový rozmar bohaté paničky. Nejdřív si počkám, co mi navrhne Olson. Pak se rozhodnu, jestli se přidám k němu, nebo jestli napřu síly, aby se z rozmaru bohaté paničky stalo něco trvalejšího.

Usoudil jsem, že když už jsem pod parou, můžu si dovolit trochu snít. Zase jsem na ni myslel: rudé vlasy, fialkové oči, dotyk jejího těla. Snažil jsem se dosáhnout na měsíc? Jenže ten už není nedosažitelný. Člověk na něj vstoupil. Tak proč ne já?

Vzbudil mě hluk přistávajícího letadla. Kalným zrakem jsem pohlédl na budík vedle postele. Ukazoval 10.15. Vykulil jsem se z postele právě včas, abych viděl, jak se zvedají oblaka prachu za condorem, dosedajícím na ranvej. Tak tedy Lane Essex a Bernie jsou už zpátky.

K místu přistání už uháněl Jacksonův bentley a tři džipy. Čekal jsem, že tu Olson bude každou chvíli, rychle jsem se osprchoval, oblékl si bavlněné tričko a plátěné kalhoty a zavolał pokojovou službu. I když jsme v noci alkohol nijak nešetřili, dostal jsem hlad.

Objednal jsem si topinky, vajíčka, opékanou šunku a kávu.

Muž, který ode mě bral objednávku, mluvil tak, jako bych mu poskytoval laskavost.

"Během deseti minut, pane Crane," sliboval, "ani o minutu později."

Poděkoval jsem, plácl si na obličej vodu po holení, usedl do křesla a vyčkával. Vychutnával jsem, že se mnou zachází jako s V.I.P., ale nedělal jsem si iluze, že to bude věčně.

Snídani jsem dostal za osm minut... měřil jsem jím čas.

Po snídani jsem si přečetl noviny, které mi přinesli zároveň s jídlem. Každou chvíli jsem slyšel rány, které svědčily o tom, že O'Brien stále odstřeluje.

V poledne mě už čekání přestalo bavit. Olson měl na práci patrně něco jiného, tak jsem se rozhodl, že zajedu do města a vyzkouším některou z kreditních karet. Když jsem šel ke dveřím, zazvonil telefon.

Popadl jsem sluchátko.

"Pan Crane?" zeptal se ženský hlas velmi chladný a strohý.

"Možná. Oč jde?"

Chvilku ticha. Dovedl jsem si představit, jak se zatvářila.

"Pan Jackson s vámi chce mluvit. Už pro vás jedou... budou tam za dvacet minut."

Vsádl jsem na tušení a řekl: "Za dvacet minut budu ve městě. Sdělte to panu Jacksonovi," a zavěsil jsem.

Zapálil jsem si cigaretu a telefon se znovu rozdrnčel.

"Pan Crane?" Teď zněl její hlas trochu úzkostně.

"To jsem já. Málem jste mě nestihla. Oč jde?"

"Počkal byste laskavě na auto? Pan Jackson s vámi chce mluvit."

"Tohle se mi zamlouvá mnohem víc, zlatíčko," řekl jsem, "ale nemám teď venkoncem náladu na debatu s panem J.. je ještě moc brzo," a zavěsil jsem.

Pokuřoval jsem a čekal, civěl do stropu a přemítal, jestli si počínám dobře, ale celou dobu jsem si omílal větu Paní Essexová je s vámi spokojená. Za několik vteřin se telefon zase rozdrnčel.

"Haló."

"Pane Crane, prosím vás, spolupracujte." Hlas se jí chvěl zoufalstvím. "Vlastně s vámi chce mluvit paní Essexová."

"Proč jste to neřekla hned?"

"Ten, kdo pro vás posílá paní Essexová. Byl byste prosím k dispozici? Už pro vás jedou."

"Počkám." Odmlčel jsem se a pak pokračoval: "A poslouchej, kotě, příště si nech ten nafoukaný tón. Tohle já nemám rád." A zavěsil jsem.

Za deset minut zastavil před mou chatkou Jacksonův Bentley. Černošský řidič, uklánějící se a v úsměvu cenící chrup, mi otevřel zadní dveře. Naskočil jsem a odrazili jsme jako blesk.

Obě strážce u vstupu na letiště mi salutovaly. Bentley mě vzal podél pobřeží a za městem zamířil do kopců. Zatímco mě unášel, opřel jsem se pohodlně o kožené sedadlo a myslel na ni.

Jistě... vzdušné zámky, ale člověk musí občas snít...jak jinak by mohl přežít v tomto šíleném světě plném násilí?

Dorazili jsme ke vstupní bráně Essexová sídla. Dva strážníci v lahově zeleném nám otevřeli. Jeli jsme ještě asi půl kilometru mezi stromy, trávníky, kvetoucími keři a záhony růží.

Bentley se zastavil před předními dveřmi, které byly vyumělkované, nákladné, vyrobené z tepaného železa a ze skla. Čekal tam bělovlasý anglicky vyhlížející sluha. Usmál se na mě blahosklonně jako pravý Angličan. "Račte prosím se mnou, pane Crane."

Šel jsem za jeho rozložitými zády chodbou, ověšenou moderními plátny, nepochybně pravými.

Nakonec jsme prošli dvojími skleněnými dveřmi do rozlehlého patia se skleněnou střešou s ultrafialovým filtrem, která poskytovala ochranu slabým a trpícím a navíc i orchidejím a květináčům překypujícím pestrými begoniemi. Uprostřed této hojnosti stála rozměrná fontána, jejíž voda zurčela do ještě větší nádrže, ve které se neochotně vznášely tropické rybičky, jako by nám prokazovaly milost.

Uprostřed tohoto obrazu blahobytu jsem ji našel.

Ležela na jedné z těch věcí na kolečkách a hlava jí spočívala na žlutém polštáři. Wes Jackson seděl opodál a popíjel cosi, co vypadalo jako suché martini.

Když jsem vstoupil do patia, Jackson zvedl svou tělesnou konstrukci do stoje.

"Pojďte dál, pane Crane," řekl a jeho úsměv byl jako kapka citronu na živé ústíci. Zaznamenal jsem, že se vrátil k "pánovi." Obrátil se k ní. "Vy jste se už setkali, paní Essexová, nemusím vás tedy představovat."

Vzhlédla ke mně a nabídla mi ruku. Přistoupil jsem k ní, stiskl jí ruku a cítil, jak je horká a suchá, pak jsem ji pustil.

"Už se cítíte líp?" zeptal jsem se.

"Díky vám jsem docela v pořádku." Fialkové oči mě zkoumaly. Říkal jsem si, že na světě už není tak oslnivě atraktivní a sexy ženy. "To byl ale pád, vidíte?" usmála se a pokynula mi ke křeslu, které stálo blíže místu, kde ležela. "Posaďte se, pane Crane."

Posadil jsem se a kde se vzal, tu se vzal, najednou tu stál Japonec v bílém bavlněném obleku.

"Co si dáte k pití, pane Crane?" zeptal se Jackson.

"Kolu s kapkou hořké."

To Jacksona i Japonce vyvedlo z míry. Překvapeně na mě zírali. Tohle číslo jsem si nacvičil během jízdy v Bentleyi.

Paní Essexová se zasmála.

"O takovém nápoji jsem nikdy neslyšela."

"V tuhle denní dobu mi dělá dobře. Chvilu na kořalku nastane až po západu slunce."

Nikdo nic neřekl a Japonce zmizel.

Jackson zamířil ke svému křeslu, ale zarazil se, protože paní Essexová na něj zatřepala prsty.

"Neobtěžujte se, Jacksone," řekla, "určitě máte spoustu práce."

"Ano, paní Essexová."

Nevěnoval mi ani pohled a vytratil se rychle a tiše ze scény.

"Nemám ráda tlustáčky," řekla, "vy ano?"

"Má vyzábělý a hladový pohled," řekl jsem. "Já bych dal přednost tloušťkovi před vychrtlým člověkem."

Přikývla.

"Vy tedy čtete Shakespeara?"

"Sloužil jsem tři roky na letišti zhruba pětadvacet kilometrů od Saigony. Kluk, který tam sloužil přede mnou, a který se srazil s granátem, tam nechal Shakespearovy hry a album pornografických obrázků. Když jsem měl volno, prohlížel jsem si fotky a četl si hry."

"Co bylo lepší?"

"Po nějaké době se mi fotky okoukaly, ale ten starý bard mě držel stále."

Japonce s orosenou sklenicí koly se vrátil a položil ji vedle mě na stolek, jako by tam pokládal bombu. Ustoupil a čekal.

"Je to tak, jak jste si přál?" otázala se.

"Je to prima." Neochutnal jsem to. "To byl jen vtip."

Zatřepala prsty na Japonce a ten zmizel. Třepání prsty na mě udělalo dojem. Napadlo mě, jestli jednou nezatřepe prsty i na mě.

"Vtip?"

"Jenom jsem se snažil, abych neztratil hlavu," řekl jsem.

"Nejsem zvyklý na tak nádherné prostředí...přinejmenším jsem trochu nadzvedl Jacksona."

Dívala se na mě a pak se zasmála.

"To se mi moc líbí. Vážně."

Vytáhl jsem pomačkanou krabičku s cigaretami.

"Vzala byste si jednu nebo kouříte jenom pozlacené?"

"Já nekouřím." Odmlčela se a pak dodala. "Jste příjemně osvěžující, pane Crane."

Zapálil jsem si.

"To jsem rád. Když už si tak vyměňujeme komplimenty, dovolte, abych vám řekl, že jste nejatraktivnější žena, jakou jsem kdy viděl."

Dívali jsem se na sebe a ona nadzvedla obočí.

"Díky." Další ticho. "A děkuju vám za to, že jste našel Borgiu. Ty břídily na letišti by jistě nenapadlo se po něm podívat. Nevěřím vám, že jste na koni nejezdil. Jak jste Borgiu zvládl, to by dokázal jenom člověk, který koně zná."

"To byl taky vtip." Usmál jsem se na ni. "Už jsem prostě takový, paní Essexová...vtipálek. Tam v Saigonu jsem hodně jezdil na koni, když jsem zrovna neopravoval letadla."

"A když jste pochopitelně právě nečetl Shakespeara nebo se nedíval na pornofotky."

"Přesně."

"Chtěl byste pracovat pro nás?" Vypálila na mě otázku, jak když praskne bičem.

Očekával jsem ji a měl jsem odpověď připravenou.

"Mohla byste blíže specifikovat slovo nás?"

Zamračila se.

"Essexovy podniky, pochopitelně!"

"Znamená to snad, že bych pracoval pro pana Jacksona?" Zadíval jsem se na ni a pokračoval: "Na okamžik jsem si myslel, že mi nabízejte, abych pracoval pro vás."

To ji zmátlo, přesně jak jsem doufal. Snažila se vydržet můj pohled, ale pak uhnula očima.

"Řekla jsem Jacksonovi, že kdyby se náhodou naskytla slibná příležitost, aby vám ji nabídl." Stále se dívala stranou. "Zřejmě si myslí, že to nebude tak snadné, ale to si on myslí pořád."

"Dovedu si představit." Viděl jsem, že nabyla ztracené rovnováhy a usmál jsem se na ni. "Jsem vám za to velmi vděčný, paní Essexová, především za to, že jste mě sem pozvala. Vždyt' jsem vám jenom našel koně, ale kdybyste mi tu našla práci..." nedopověděl jsem. "Chtěl bych si promluvit s plukovníkem Olsonem. Upřímně řečeno, práce pro pana Jacksona neodpovídá mému smyslu pro legraci a já mám legraci rád." Vstal jsem. "Děkuji vám za pohostinnost." Ted' jsem stál nad ní. "Kdybyste ted' zatřepala prsty, zmizím jako všichni ostatní."

Pohlédla nahoru a najednou měla v očích ten výraz, který mívají ženy, když chtějí muže. Poznal jsem za svůj život řadu žen a ten pohled si nemůžu splést. Nemohl jsem tomu uvěřit, ale byl tam a najednou zmizel. Tak jako se zelené dopravní světlo přepne na červené.

"Na shledanou, pane Crane."

"Na shledanou." Zastavil jsem se a podíval rovnou do těch velkých fialkových očí. "Já vím, že mi to nebude nic platné, ale chci, abyste věděla, že právě ted' se dívám na nejkrásnější ženu na světě."

A vydal jsem se k východu.

* * *

Když mě Bentley dopravil k mé chatě, po Berniem Olsonovi nebylo ani vidu ani slechu. Vešel jsem dovnitř a zapátral, jestli tam nenajdu nějakou zprávu, ale žádnou jsem nenašel.

Ted' už bylo 13.00 a začínal jsem mít hlad. Zazvonil jsem na pokojovou službu a požádal o něco k jídlu.

"Máme vynikající specialitu, pane Crane: jehňátko s oblohou. Mám vám to poslat?"

Řekl jsem, že by to bylo od něj laskavé a zavěsil jsem.

Zpáteční cestou na letiště jsem hodně na paní Essexovou myslel. Co když jsem se spletl ohledně toho pohledu v jejích očích? Řekl bych, že ne, ale přesto mi připadalo trochu fantastické, že by takovou ženu v jejím postavení nažhavil chlap jako já. Stejně, i kdyby to byla pravda, nic by to neznamenal. Žena jako ona, která si vzala Lana Essex, by určitě neriskovala.

Soukromé představy jsou jedna věc, ale jejich realizace je něco zcela jiného. Ale stejně jsem ji nažhavil. Dal bych kus svého života, kdybych s ní mohl strávit noc. Byl jsem si jistý, že bych na něco takového v životě nezapomněl.

Za chvíli mi přinesli jídlo a já ho spořádal. To už bylo 14.23. Když jsem si zapaloval cigaretu, zazvonil telefon.

"Ahoj, Jacku! Byl to Olson."

"Čau!"

"Máš auto?"

"Jo."

"Myslíš, že bys trefil do té kavárny?"

"Bez problému."

"Tak se tam sejdeme za půl hodiny, ano?"

"Dobře."

Zavěsil jsem.

Takže, řekl jsem si, když jsem típl cigaretu a vstal, ted' se konečně dozvím, co se vlastně chystá. Když jsem odcházel z chaty a nastupoval do alfy, ozvala se z dálky strašná detonace. O'Brien se činil.

Za dvacet minut jsem byl v kavárny. Bílý jaguár už parkoval ve stínu. Zaparkoval jsem alfu romeo vedle něj a vydal se po vzrjících schodech na verandu.

Olson tam už seděl a popíjel z šálku kávy. Zamával na mě a já se vydal k němu.

Vyšla dívka a usmála se na mě.

"Kávu."

"Jak to vypadá, Jacku, tak jsi nezahálel," řekl Olson, když dívka odešla. "A navíc se mi zdá, žeš armádu pustil z hlavy dřív, než jsem si představoval."

Dívka přinesla kávu a opět odešla.

"Co tím chceš říct?"

"Už neumíš poslouchat rozkazy." V jeho hlase se objevil ostrý tón, který mě dopálil.

"Jak jsi řekl, nejsme už v armádě. Podívej se, Bernie, já se ti rozhodně nebudu omlouvat. Nalákals mě sem na

vymyšlenou práci. Nesvěřil ses mi. Tak jsem tedy hrál, jak mi padala karta. Pokud se ti na tom něco nezdá, stačí říct a já mizím."

Pokoušel si mě změřit pohledem, ale nedokázal to. Uhnul očima. Viděl jsem, že se začíná potit.

"No, žádná škoda se patrně nestala, ale chtěl bych, abys nebyl tak na očích. Z toho, co jsem slyšel, jsem pochopil, že ses velmi spřátelil s paní Essexovou." Popíjel kávu, aniž se na mě podíval. "Možná je to dobře. Slyšel jsem, žeš byl dnes dopoledne u nich v domě."

"Tamtamy fungují dokonale."

Nuceně se usmál.

"Abychom nezačali nešťastně, Jacku. Tato operace je strašně moc důležitá. Spoléhám na tebe. Potřebuju tvou pomoc."

"Podívej, Bernie, až do této chvíle jsi zvrstal, co jsi mohl. Proč jsi mi krucinál neřekl, co se tady peče, místo abys mě krmil těmi žvásty o stavbě ranveje? Kdybys to udělal, tak bych si dal pozor."

"Jenže to jsem nemohl. Kendrick tě chtěl vidět předtím, než se k nám přidáš. Už je prostě takový... nevěří ani své matce. Pak jsem musel letět s šéfem do New Yorku, to nebylo v plánu."

"Kendrick? Ten tlustý mamlas? Jak ten se k tomu dostal?"

"On to financuje."

Zapálil jsem si cigaretu.

"Dobře, Bernie, snad už to vybalíš."

Pohrával si se lžičkou, položil ji, zvedl, ťukal s ní o hrneček.

"Ano." Mlčel a pak řekl: "Pamatuješ se na můj poslední úkol v Saigonu? Pamatuješ se, jak bombardovali letiště a tvůj barák dostal zásah?"

Díval jsem se na něj.

"Co to s tím má společného?"

"Hodně. Možná si vzpomeneš, že jsem ti nabídl, aby ses ke mně nastěhoval." Bernie položil lžičku, odstrčil poloprázdný šálek, pak si ho zase prisunul. "Pamatuješ se, jak jsi spal na pohovce a já na posteli?"

"Pamatuju."

Bernie dlouho mlčel a pak řekl tiše: "Mluvil jsi ze spaní, Jacku. O třech starých směnárnicích. Nikdy nezapomenu, jak jsem tu noc poslouchal tvoje mumlání. Když jsem potom dostal zálusk na velký balík a když jsem vypracoval tento plán, jak se k němu dostat, a když jsem si uvědomil, že potřebuju nějakého profíka, aby mi s tím pomohl, napadl jsi mě ty." Položil lžičku a pohlédl mi do očí. "Říkal jsem si, že kdyžs dokázal oddělat tři starce pro 5000 dolarů, pro čtvrt milionu dolarů by ses nezastavil před ničím." Ze zpoceného obličejů si rukou setřel pot a pak se zeptal: "Mám pravdu?"

Upil jsem ze šálku kávy.

"Jak se to vezme, Bernie. Čtvrt milionu jsou pěkné prachy, jenže v Saigonu se mi nemohlo nic stát...jak bezpečné to bude tady?"

"Poměrně dost. To je ten nejmenší problém. Právě teď jsi můj největší problém ty. Vietnamci pro nikoho z nás neznamenalí vůbec nic. Zastřelit ve válce starého Vietnamce, s tím se dokážu vyrovnat, ale tady... podívej, kdyby se to nějak zvrtilo, musel by ses na dlouhou dobu vypařit, tak jako já. Ale nedokážu si představit, jak by se to mohlo stát. Promýšlel jsem to ze všech stran a soudím, že máme pětadevadesátiprocentní šanci, že se nám to podaří."

"Takový poměr beru," řekl jsem.

"Ano." Zvedl lžičku a začal si s ní zase pohrávat. "Teď bych se rád dozvěděl, Jacku, jak se k tomu postavíš."

"Snad mi o tom ještě něco řekneš? Pak ti odpovím."

Zavrtěl hlavou.

"Nemůžu ti to přece všechno vyklopit, když nevím, jestli jdeš s námi. Kdybych ti ten plán prozradil a ty bys vzal roha... co bychom si potom počli?"

Hleděl jsem na něj.

"Jestli tomu dobře rozumím, nevěříš, že bych dokázal udržet jazyk za zuby."

Nedíval se na mě.

"Já v tom přece nejedu sám. Buď tě ten čtvrtmilion přesvědčí, abys šel s námi nebo nic."

"Takhle jsi se mnou v Saigonu nemluvil. Nepůjdu do ničeho naslepo. Buď mi věříš nebo ne. To je mé poslední slovo."

Pozorovali jsme se, pak se na mě najednou k mé radosti usmál. Usmál se tak jako kdysi, než nasedl do bombardéru a letěl do akce.

"Omlouvám se, Jacku. Dobře, uděláme to takhle. Když se ti to nebude zamlouvat, dám ti tři tisíce dolarů a ty se vrátíš domů a na všechno zapomeneš...platí?"

"Platí."

"Je to už rok, co pracuji pro Essex. Mám ho i jeho ženy až po krk. Nemá to žádnou budoucnost. Práce mě strašně vyčerpává. Co ti budu povídat, sám vidíš, jak jsem sešel. Pilotů je jak hub po dešti. Essex mě může vyměnit, kdy se mu zachce." Zalamoval si prsty. "Začal jsem tedy přemýšlet." Zadíval se na písčnou cestu dole u pláže. "To nás přivádí k Pam. Když jsem nastoupil na letiště, už tu sloužila jako náhradní letuška. Tomu možná nebudeš rozumět. Mezi námi je jisté pouto. Ona je posedlá sexem, s tím nemůžu nic dělat, ale skutečně pro sebe znamenáme hodně. Když to musí mít, dívám se jinam." Vytáhl kapesník a oťel si zpoceně dlaně. "Jednou večer jsme se byli navečeřet v L'Espanonu, kde má otevřený účet a tam mě představila Claudu Kendrickovi. Už ho znáš. Kromě toho, že Kendrick vede prosperující galerii umění, je široko daleko na pobřeží největším překupníkem."

U něj skončí cokoli, co se dá prodat, zboží všeho druhu zcela bez omezení. U kávy jsem prohodil pár slov o Essexově

novém letadle. Je to, Jacku, skutečně fantastická věc. Kompletně přijde přibližně na deset milionů dolarů. To je..."

"Poslyš! Počkej chvíli!" zadíval jsem se na něj. "Řekl jsi deset milionů?"

"Přesně."

"To mi nejde do hlavy. Viscounta můžeš pořídit za dva a půl. Ale deset! Víš to jistě?"

"To je speciální letadlo, Jacku. Druhé takové na světě nenajdeš. Essexovi specialisté si s ním hráli celé čtyři roky. Essex nešetřil penězi, jenom aby bylo podle jeho představ. To není žádný sériový výrobek. Spíš takový rols royce; všechno prvotřídní."

Nebudu teď zabíhat do detailů. Uvidíš to patrně na vlastní oči. Dva týdny po setkání s Kendrickem mi Pam vyřídila, že by se se mnou chtěl ještě sejit. Sešli jsme se a on mi řekl, že by na to letadlo měl zákazníka, ale musel bych s ním odletět na Yucatán.

Dostal bych za to milion. Řekl jsem mu, že mu asi přeskočilo. Odpověděl, že na mě nespěchá, ale že by si přál, abych si to nechal projít hlavou. Začal jsem tedy přemýšlet. Letadlo bude připravené ke zkušebním letům nejdříve za tři měsíce. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem byl přesvědčený, že by se to dalo provést. "Vzhledl ke mně. "Jenže budu potřebovat dobrou posádku. Sehnal jsem druhého pilota. Mám Pam. Potřebuju leteckého mechanika -to jsi ty. Tak jak se ti to zamlouvá?"

Zapálil jsem si cigaretu a zamyslel se.

"Není to špatný nápad. Můžu to jen tak spatra probrat?"

"To přesně chci."

"Tak jo. Máš letadlo za deset milionů. Necháme teď stranou, jak to ukrást. Vezmeme to z finančního konce. Dostaneš milion."

Já čtvrtinu. Něco Pam a něco druhý pilot.!"

"Přesně tak."

"Kendrick to střelil za pět milionů. To je půlka. Nebude vůbec riskovat a shrábne tři miliony do kapsy. Považuješ to za výhodný návrh?"

Berme se stísněně zavrtěl.

"Vždyť jsi před chvílí řekl, že čtvrt milionu jsou pěkné prachy."

"Neodpovídáš na mou otázku."

"Já nevím, kolik za to Kendrick dostane. Možná to ani pět milionů nebude."

Zavrtěl jsem hlavou.

"To si myslíš. Já ho viděl, je to žralok. Nejspíš z toho vytluče sedm. Ten s tebou hraje betla."

Olson pokrčil rameny. V očích měl zase ten vyčerpaný a cynický pohled, který mi v něj bral veškerou důvěru.

"Já se spokojím s milionem. Kolik peněz myslíš, Jacku, že budu potřebovat na založení aerotaxi v Mexiku? Můžeš se ke mně přidat."

Dopil jsem své vlažné kafe.

"Mohli bychom si kupříkladu promluvit s Kendrickem. Mohli bychom ho trochu přitlačit ke zdi. Ty bys mohl získat dva melouny a já jeden. To by bylo lepší, co říkáš?"

"Kendrick drží všechny karty, Jacku. On má toho klienta. Já ani nevím, kdo to je. Bez klienta jsme v háji." Podíval se na mě.

"A ještě něco, nemyslím si, že by se dal Kendrick přitisknout ke zdi."

"Zkusit to můžu, ne? Kdo nakonec nese veškeré riziko?"

"Možná ano, ale budu to muset prodiskutovat s Pam a Harrym."

"Tvým druhým pilotem?"

Přikývl.

"Něco mi o něm řekni."

"Harry Erskine byl mým druhým pilotem předešlých devět měsíců. Mladý, přibližně dvacet čtyři, energický, dobrý pilot, nevychází se s ním sice snadno, ale je to dobrý kluk."

"Co ho přivedlo do této skupiny?"

"Paní Essexová si jednou vyrazila na lov, on jí sedl na lep, jenže pak narazil na zeď. To je její specialita: rozhazuje kluka tak, že se už vidí v její posteli, ale pak řekne ne." Olson se zadíval tvrdě na mě. "Nevím, jak jsi s ní daleko, Jacku, ale buď opatrný. Je to supermrcha. Harry jí teď nemůže přijít na jméno a tak se přidal k nám."

Uložil jsem tuto informaci do své mozkovny a pak jsem se zeptal: "Jak tedy chceš štípnout éro za deset melounů?"

"Máme ještě čas na doladění detailů. Letadlo nám dodají prvního listopadu - což je odtedka za dva měsíce. Harry a já ho vyzvedneme a přiletíme s ním sem. S letadlem budeme muset provést zkušební lety. Essex hodně cestuje a rád lítá v noci. S provedením nočního letu nebudou žádné problémy. Takže se ty, Harry, Pam a já vydáme na noční let. Vyletíme nad moře, potom vyšlu rádiovou zprávu, že hoří motor. Pak už letecká kontrola neuslyší nic. Dám jim pár minut, aby vyhlásili pohotovost. Tou dobou si to už popřeme k Yucatánu v takové výšce, aby mě radar nevyhmátl. Kendrickův klient má ranvej u Meridy. Je uprostřed buše a džungle. Tam přistaneme. Musíme ještě vypracovat detaily, ale takhle zhruba vypadá náš plán."

Zamyslel jsem se nad tím.

"Zní to dobře," řekl jsem nakonec. "Vzbudíme dojem, že se letadlo zřítilo do moře a beze stopy potopilo?"

"Přesně tak."

"Nemáš představu, kdo je ten klient?"

"Ne. Nemůže to být ovšem žádné ořezávátko, když si staví ranveje."

"To asi ne."

"Takže... jsme mrtví ve chvíli, kdy se vysílání odmlčí."
"Přesně."
"Dostaneme prachy a usadíme se v Mexiku?"
Přikývl.
"Kdyby se někdo z nás vrátil, vystaví se riziku?"
"Nemůžeme se vrátit. Kdybychom se vrátili a někoho z nás chytli, operace vybuchne. Jaks řekl... budeme mrtví od chvíle, kdy přestaneme vysílat."
"Věříš tomu, Bernie?"
"Ano. Jsou to dlouhé peníze a já je potřebuju. Chci se zajistit."
Vzpomněl jsem si, jak se o jistotě rozpovídal ten tlustý šašek s tou svou nemožnou oranžovou parukou.
"S penězi si založím aerotaxi. Už si to zasloužím. Kdybys chtěl přispět svým podílem, mohli bychom pracovat společně. V Mexiku je po aerotaxi velká poptávka." Podíval se na mě. "Takže, Jacku, teď víš o tom plánu tolik co já. Co ty na to? Přidáš se nebo ne?"
"Není to k zahoezení." Vstal jsem: "Ale musím si promluvit s Erskinem. Co kdybychom se všichni sešli?"
Bernie na mě znepokojeně pohlédl.
"Harry je trochu divoch. Možná se ti nebude zamlouvat."
"Co tím chceš říct?"
"Jak říkám: potřebuju druhého pilota. On udělá, co řeknu. Nebudeš se muset o něj starat."
"Podívej, Bernie, tohle je loupež. Jestli se to nepovede, odkroutíme si patnáct let natvrdo. Musíme být tým a já nebudu pracovat s nikým, s kým nedokážu vyjít."
Bernie vstal.
"Je mi to jasné. Zajistím, abychom se sešli."
"A Bernie..." Podíval jsem se na něj. "Přizvi na to setkání taky Kendricka."
"Kendricka k ničemu nepotřebujeme."
"Ale potřebujeme. Tohle je tým a Kendrick k němu patří."
Unaveně rozhodil rukama.
"Udělám, co se dá."
"Udělej víc, Bernie. Ty, Erskine, Pam, Kendrick a já zasedneme k jednomu stolu a probereme tu záležitost ze všech stran."
"Dobře."
Vyšli jsme do sálajícího slunce a zastavili u našich aut.
"Nechci dělat potíže, Bernie," uklidňoval jsem ho. "Myslím na tebe stejně jako na sebe."
Popleskal mě po ruce.
"Právě proto jsem si tě vybral. Už nejsem to, co jsem býval a potřebuju, abys mně pomohl."
Díval jsem se za ním, jak odjíždí jaguárem, pak jsem nastoupil do alfy romeo.
Chvilí jsem jenom seděl a přemýšlel, než jsem se rozjel k letišti.

Kapitola IV

Bernie zatelefonoval kolem sedmé večer, zrovna když jsem se díval na jakousi slátaninu v televizi. Řekl, že setkání svolal na devátou do kavárny.
"Vyzvednu tě v půl deváté, Jacku," řekl, "s Pam a Harrym."
"Přijde Kendrick?"
"Ano."
"Tak fajn."
Od našeho rozhovoru, kdy jsem se dozvěděl, co se chystá, jsme hodně přemýšleli. Jeho plán vypadal dobře, ale byly tam maličkosti, které potřebovaly vyladit. Únos letadla za deset milionů by mi mohl vynést dlouhou dovolenou v chládku, a to jsem nechtěl dopustit. Tahle akce musí perfektně sedět a měl jsem své pochyby, že by to Bernie zvládl sám. Vůbec se mi nelíbil. S Pam jsem počítat nemohl; je to hysterka posedlá sexem. Hodně bude záležet na Erskinovi. Jestli bude ten samý typ co Bernie, tak z toho vycouvám. Chtěl jsem tu operaci řídit. Čím víc jsem na to myslel, tím víc se mi to líbilo s tou výhradou, že to nebude řídit Bernie.
Kolem půl deváté jsem uslyšel, že před chatu přijíždí auto. Šel jsem ke dveřím. Buick s Berniem za volantem právě přijížděl.
Bernie na mě zamával a já nasedl vedle něj. Vzadu seděl s Pam nějaký muž. Na to, abych si Erskina prohlédl, bylo moc tma. Zdálo se mi, že je dost velký, ale to bylo tak všechno, co se dalo zjistit.
Když Bernie startoval, řekl: "Jacku...to je Harry."
"Ahoj!" podal jsem mu ruku.
Erskine se ani nehnul. Po chvíli ucedil: "Ahoj-"
Ujížděli jsme mlčky a rychle z letiště do kavárny. Když jsme tam dorazili, vystoupili jsme, ale pořád byla taková tma, že jsem si ho nemohl dost dobře prohlédnout. Byl vyšší, než jsem si představoval. Přibližně o sedm centimetrů vyšší než já, a to nejsem žádný trpaslík.
Bernie a já jsme šli spolu. Pam a Erskine šli za námi. Vyšli jsem po schodech na verandu. Byla horká noc a slyšel jsem, jak v dálce naráží vlny na pobřeží.

V kavárně nikdo nebyl. Tlumené světlo osvětlovalo verandu. Když jsme se usadili u stolu, přišla za námi usmívající se číšnice.

Bernie řekl: "Co si dáme?"

Právě jsem si prohlížel Erskina a on si prohlížel mě. V tlumeném světle jsem viděl úzký obličej, malé oči, tupý nos a tenké rty. Byl mladý, nepoddajný, bojovný, s přilbou havraních vlasů na hlavě. Měl na sobě bavlněné tílko, které obepínalo jeho svaly.

Měl postavu boxera.

Pam řekla, že si dá whisky s ledem. Já se přidal. Erskine si řekl o pomerančový džus s ginem. Bernie si objednal kolu.

Když dívka odešla, řekl Bernie: "Harry, seznam se s Jackem."

Pokývl jsem na Erskina, který se nahnul dopředu a upřel na mě pohled.

"K čemu jsme se tady vůbec sešli?" dorážel agresivně. "Něco tě snad žere?"

"Moment," vložil se Bernie ostře. "Tohle vyřídím já. Jack má výhrady vůči penězům, které máme dostat. Já..."

"Ty tu máš hlavní slovo, Bernie," namítl Erskine. "Ten frajer je letecký mechanik...nemám pravdu?"

Bernie na něj hleděl v rozpacích.

"Vždyť to víš, Harry."

"Jo. Takže je to béčko, kdo ví jestli. Ty a já budeme kočírovat bednu...říkám to dobře? Tak co si tady vyskakuje? Zaplatíme mu za práci, kterou odvede, ale jinak ať se drží zpátky... jo?"

"Hele, brácho," řekl jsem tiše, "nedělej na mě ramena. Ty a Pam jste tu jen statisti. Když se to tak vezme, ani Bernie není žádná superhvězda. Máte prima nápad, ale chováte se jako amatéři. Máte letadlo za deset melounů a chcete ho střelít za dva. Což mě vede k úvaze, že nejste nic jiného než spolek břídlů."

Erskinovi se na těle rozehrály svaly. Viděl jsem, jak se napínají. Měl jsem pocit, že se chystají vyrazit mým směrem.

"Takže ty seš profík...jo?"

"Jo, ve srovnání s vámi třemi," řekl jsem a nenápadně odsunul svou židli dozadu, abych mohl vyskočit, kdyby se něco semlelo. "Jo...jsem profík."

"Harry!" zazněl úpěnlivý Bernieho hlas. "Já Jackovi věřím. Proto jsem ho sem pozval. Podle mého by si měl promluvit s Kendrickem. Uvidíme, jak to dopadne."

"Ne!"

To bylo od Pam.

Bernie se na ni podíval.

"Co se děje?"

"Ten člověk je nebezpečný." Mávla rukama směrem ke mně. "Já to vím. Z těch jeho keců budeme mít jenom potíže."

Zasmál jsem se.

"Ty už potíže máš, zlatíčko," řekl jsem. "Já bych tě tím svým kecáním mohl z nich vytáhnout. Ale jak myslíte, pokud máte vy tři tento pocit, nebudu se vám do toho plést. Já se z téhle parády klidně vytrátím, ale podle toho, co jsem viděl, soudím, že vám budu posílat pozdravy do některého fešáckého ústavu na státní útraty. Ovšem já posílám moc hezké pozdravy."

Kendrickův cadillac zabrzdil před kavárnou.

"Už sem jde," posunul jsem židli dozadu. Podíval jsem se na Bernieho. "Bud' s ním budu jednat já, nebo odcházím. Tak co?" Na ty druhé dva jsem se nepodíval.

"Budeš s ním jednat ty."

Než stačili ostatní zareagovat, přisupěl po schodech zpěněný Kendrick.

"Drahouškové moji! To je ale ohavné místo na setkání!" Přikolébal se ke stolu a Bernie vstal a přisunul mu židli. "Jak děsuplné!"

Opustil své tělo na židli. "Neobjednávejte mi nic k pití. Na každé sklenici tu jistě zahnívají tisíce choroboplodných zárodků." Smekl svou oranžovou paruku a uklonil se Pam. "Drahá Pam...rozkošná jako vždy." Připlácí paruku zpátky na lebkou. "Tak už povidějte. Co se tu vlastně děje? Myslím, že to máme překrásně dojednáno."

"Jack chce s vámi mluvit," řekl Bernie.

"Jack?" Kendrickova očička ulpěla na mně. "Oč vám jde, cheri? Nejste snad spokojeni?"

"Přestaňte tu vytáčet piruety, Kendricku," řekl jsem. "Nejdříve si promluvíme o penězích...pak o operaci."

Kendrickovi se vydral z hrudi teatrální povzdech.

"Momentík, cheri. Mluvíte snad za tyto tři drahoušky? Mám tomu rozumět tak, že Bernie už tuto operaci neřídí?"

"Za mě nemluví," řekl Erskine.

"Za mě taky ne," řekla Pam.

Podíval jsem se na Bernieho a vstal.

"Tak jo, já mizím. Většina mě přehlasovala."

"Nikam!" zavelel Bernie a upřel zrak na Kendricka. "Jacka jsem přizval, protože není úplný začátečník. Od této chvíle mluvím za mě. Já tuto operaci řídím a co řeknu, bude platit."

Podíval jsem se na Pam a potom na Erskina.

"Slyšeli jste tohoto muže. Teď je řada na vás, abyste zvedli kotvy a vypadli."

Nikdo se ani nehnul.

Posadil jsem se. Kendrick si žmoulal špičku nosu baculatými prsty.

"Tak tedy...co máte za problémy, Jacku?"

Položil jsem si ruce na stůl a opřel se o ně, takže jsem se díval přímo na něj.

"Štípnete letadlo za deset melounů," konstatoval jsem. "Což se kvalifikuje jako únos. Jestli to zvrtneme, posedíme si,

až zčernáme. Ale jede nás v tom všech pět - říkám pět - počítám do toho taky vás. Chceme vědět, kolik vám zaplatí váš klient."

Kendrick se usmál.

"Tak o zlatáčky vám jde, cheri?"

"Už jsem povídal, abyste tu přestal vytáčet piruety. Kolik dostanete?"

"To je moje věc!" V jeho hlase najednou zazněl ostrý tón. "Bernie a já jsme udělali smlouvu. Já zaplatím dva miliony...

Bernie s tím souhlasil...nemám pravdu, Bernie? a podíval se na Olsona.

"Tak počkat," přerušil jsem ho. "Podívejme se na to takhle. Letadlo má cenu deseti: je zbrusu nové. Pokud vám nešplouchá na maják, a já bych řekl, že ne, dostanete přinejmenším šest. Což vám vynese, odečteme-li výdaje, čtyři miliony zisku jenom za to, že ani nehnete svým tlustým zadkem a veškeré riziko necháte na nás. A tomu říkáte smlouva?"

"Šest!" Začal spínat své buclaté ručky. "Cheri! Budu blahorečit osudu, když na mě zbude milion a to ještě hradím výdaje. Pomalu, pomalu! Ovládla vás chamtivost."

"Chceme tři a půl," řekl jsem, "nebo jdeme od toho."

"Hele! Počkejte chvíli," vmísil se Erskine. "Vy..."

"Nepleť se do toho!" zavrčel jsem na něj. "Slyšíte mě, Kendricku? Tři a půl, neboje po smlouvě!"

"Co kdybychom si vyslechli názory ostatních," Kendrickova očička se nyní leskla jako skleněné korálky.

"Ne! Teď velím já," řekl jsem. "Předpokládejme, že jsou spokojeni s vaší nabídkou. Jenže já ne. Takže si řekneme sbohem, jenže já už teď znám plán." Usmál jsem se na něj. "To letadlo je pojištěné. Zjistajasna se ztratí. Někdo něco pošeptá do telefonu a lidi z pojišťovny vám udělají ze života peklo. Chceme tři a půl, Kendricku."

Dlouho na mě upřeně zíral, pak přikývl.

"Vy máte kšeft v krvi, cheri. Co kdybychom tohle skrblické handrkování ukončili na třech milionech? Okrádám sám sebe, ale budiž, tři miliony."

Podíval jsem se na Bernieho.

"Nechceme ho obrát o poslední košili, že ne? Tak tedy platí tři?"

Bernie vyjeveně přikývl.

Pohlédl jsem na ostatní dva. Erskine na mě valil oči. Pam se na mě ani nepodívala.

Ani ne za deset minut jsem nám vydělal další milion.

"No tak dobře... tři," řekl jsem.

Kendrick se zašklebil.

"Tak jsme domluveni. Pokud je to všechno, musím už běžet."

"Není to všechno." Otočil jsem se na Bernieho. "Jak se ty peníze vyplatí?"

Bernie ztuhl.

"No...Claude to zařídí tak, že budou převedeny sem do Florid-ské banky na mé jméno a já to rozdělím."

Teď jsem zase valil oči já.

"Slyším dobře? Z ničeho nic někdo převede na místní banku tři miliony dolarů, a to ve chvíli, kdy my všichni máme dávno mít světské starosti za sebou?"

Bernieho obličej se začal rosit.

"Já... já jsem o tom takhle nepřemýšlel." Podíval se bezmocně na mě. "Co bys navrhoval?"

Obrátil jsem se na Kendricka, který na mě upíral žulově tvrdá očička.

"Vyplatíte polovinu peněz - jeden a půl milionu - do mexické národní banky na Olsonovo jméno. Vyplatíte je, než odletíme. Po dodání zaplatíte zbytek."

Zavrtěl se na židli, vyndal kapesník a ovíval si obličej.

"To lze provést."

"Musí se to tak provést. Neodletíme, pokud Bernie nebude mít v ruce potvrzení z banky, že tam ty peníze došly."

Pokrčel masitými rameny. I přes jeho vytrvalý úsměv jsem viděl, jak mě nenávidí.

"Dobře, cheri. Zařídím to."

Po chvíli jsem řekl. "Je tu ještě jedna věc. Chceme prověřit ranvej, na které s letadlem máme přistát."

To ho opravdu nadzvedlo. Ztuhl, obličej nabyl brunátné barvy a korálková očka zkameněla.

"Ranvej... co tím myslíte?"

"Ranvej." Naladil jsem svůj hlas do útočného klidu. "Chceme ji prověřit."

"To není třeba. Už jsem o tom mluvil s Berniem."

"Tak si o tom ještě jednou promluvíme spolu. Kde ta ranvej leží?"

"Několik kilometrů od Meridy."

"Kdo ji stavěl?"

"Můj klient."

"Co ví o stavbě ranvej í?"

Kendrick zavrtěl svou oranžovou parukou, pak ji zase narovnal.

"Tady není žádný kámen úrazu. Umí je stavět. Vydal na tu ranvej spoustu peněz. Je-li on spokojen, měl byste být taky."

"Myslíte? Vy si myslíte, že budeme riskovat přistání desetimilionového éra na ranvej i, kterou uplácala banda Mexičanů?"

Myslíte si, že jsme padlí na hlavu?" Naklonil jsem se dopředu a upřel na něj pohled. "Co víte vy o stavbě ranvej í?"

Mohli bychom také to letadlo rozsekat." Obrátil jsem se na Bernieho. "Pamatuješ se na ten malér, když pro nás stavěli ranvej ti Vietnamci? Sesedla se a my jsme bourali. Pamatuješ?"

Byla to lež, ale Bernie rychle pochopil.

"Je to pravda."

Otočil jsem se na Kendricka.

"Tito tři jsou vázáni prací u Essexu. Já jsem na volné noze. Pojedu ranvej zkontrolovat...vy to zařídíte."

Kendrick si olízl rty.

"Promluvím si s klientem. Možná s tím nebude souhlasit."

"To by ovšem byla chyba. Nepoletíme, dokud se na tu ranvej nepodíváme."

"Zjistím, co se dá dělat." Odmíchl se a zadíval se na mě. "Ještě vám něco leží na srdci, cheri?"

Zářivě jsem se na něj usmál.

"Nikoli: mé problémy jsou nyní vašimi."

Vstal.

"Pak už vás musím opustit." Smekl paruku a uklonil se Pam. "Nashle, drahoušci," vydal se kolem stolu, pak se zastavil a podíval se na Bernieho. "Našel jste si chytrého společníka, Bernie...dobře si ho hlídejte, aby nezačal příliš chytřit," a odkolébál se po schodech ke svému žlutočernému cadillacu, který ho odtud odvezl.

Zapálil jsem si cigaretu a podíval na Bernieho.

"Tak co jsme získali?" zeptal jsem se. "Získali jsme jeden milion navíc, který si rozdělíme mezi sebe. Budeme muset vypátrat, kdo to letadlo kupuje. Pojedu tam a zjistím to. Zajistil jsem nám minimálně polovinu peněz pro případ, že by se nás Fatso z toho pokusil vynechat, což by ho docela klidně mohlo napadnout. Co na to říkáš, Bernie?"

Olson se pokřiveně usmál.

"Proč jinak bych si tě sem zval?"

Ale jeho oči žalovaly, že jsem mu vytrhl otěže z rukou. Viděl jsem, že si uvědomil, kdo z nás dvou je lepší. Pak jsem se podíval na ostatní dva.

"A co tomu říkáte vy?"

Erskine se na mě dlouze zadíval, pak řekl: "Omlouvám se, Jacku, že jsem na tebe tak vyjel. Vyjednával jsi s ním skvěle. Od této chvíle se na mě můžeš spolehnout. Co řekneš, platí. Do háje! Ani jedna z těch věcí, které jsi na něj vybalil, mě nikdy nenapadla. Máš pravdu. Jsme obyčejní břídlivové."

"Dobře." Přesunul jsem pohled na Pam. "A ty? Jsi spokojená?"

Ani se na mě nepodívala. Jenom pokrčila rameny.

"Zlato! Já s tebou mluvím...jsi spokojená?"

"Vynech ji z toho," řekl Bernie ostře.

"To teda ne!" naklonil jsem se dopředu. "Patří do týmu. Chci slyšet její názor."

Podívala se na mě, z očí jí šlehaly plameny.

"Vedl sis nepřekonatelně. Nad tebe prostě není. Spokojen?"

Otočil jsem se a podíval na Bernieho.

"Opravdu se bez ní nemůžeme obejít?"

Olson si třel hřbetem ruky o ústa.

"Pam a já jsme dvojka a jdeme do toho společně."

"Dobře. Takže...si ji opatruj. Jak tu sedím, tak vidím jenom tebe a Harryho. Ty se starej o ni...ano?"

Pam vyskočila.

"Odcházím, Bernie. Nemám žaludek na toho...toho..."

Přestala, když ji chytil Erskine za zápěstí a strhl ji zpátky na židli.

Bernie se lehce nadzvedl, ale Erskine jí doporučil: "Dej pokoj, Pam!"

Podívala se na něj a já jsem viděl, že se s ním vyspala, tak jako se mnou a na Bernieho pobledlém a vyhublém obličejí jsem videi, že to ví taky.

Hleděla na Erskina, pak bezmocně zvedla ruce.

"Promiň."

Dlouho bylo ticho a pak jsem se otázel: "Pro tuhle chvíli máme všechny výstupy za sebou?"

Nikdo nic neřekl.

"Takže...je tu ještě jedna věc. Když už tu sedíme, mohli bychom ji taky projednat."

"Jistě," řekl Erskine. "Dáme si ještě něco k pití." Luskal prsty a objevila se číšnice. Objednal další rundu. Byl to dobrý nápad. Atmosféra se během čekání uvolnila.

"Co ti ještě leží na srdci, Jacku?" zeptal se Erskine, když dívka donesla nápoje a odešla.

"Vtip je v tom, že jakmile přestaneme vysílat, přijmeme skutečnost, že jsme zemřeli. Všichni jsem spadli do moře," řekl jsem. "Uvědomujete si, co to znamená? Abych tuhle myšlenku rozvinul, tak hlavně se nebudeme moct vrátit do USA, protože by to pro nás bylo velké riziko. Budeme muset zůstat v Mexiku, ale co je podstatné, že se budeme muset chovat jako mrtví."

"To jsem vám už říkal," řekl Bernie netrpělivě. "Život v Mexiku by nám všem mohl vyhovovat, ale když ne, tak bychom se s těmi penězi mohli zašít někde v Jižní Americe nebo třeba v Evropě."

"Ty mě nechápeš, Bernie," řekl jsem. "Kendrick i jeho klient budou také vědět, že musíme být mrtví, abychom z toho vyklouzli. Zamysli se nad tím."

Bernie na mě hleděl zmatenými očima. Podíval se na Erskina, který na mě taky nechápavě zíral.

"Ještě vám to nedošlo?" zeptal jsem se. "Žádný záblesk?"

"Tak o čem se tu sakra bavíme?" zeptal se Erskine zlostně.

"No poslyšte, vy jste jako děti v tmavém lese! To vás v těch vašich nevinných mozečcích nikdy nenapadlo, jak šikovně by bylo pro Kendricka a jeho klienta, kdyby si na nás někde v džungli počíhali s bandou mexických hrdlořezů, kteří by nám podřízli chřtán a zahrabali někde v džungli, a Kendrick a jeho klient by tak získali letadlo za deset milionů dolarů, aniž by nám museli za naše služby zaplatit?"

Erskine odstrčil židli dozadu s ohromným výrazem.

"To mě teda nenapadlo!"

"Kendrick by něco takového nikdy neudělal," řekl Bernie nejistým hlasem, ale bylo na něm vidět, že mu při tom moc dobře není.

"Ne? Nikdo, komu to pálí, a Fatso je bezesporu velký koumes, by si nedělal vrásky kvůli čtyřem lidským životům, když by mu to vyneslo šest melounů," řekl jsem. "Taky bychom mohli napochodovat rovnou do pasti. Netvrdím, že se to stane, ale mohlo by."

"No to je fakt," souhlasil Erskine. "Sakra práce! Stát by se to mohlo!"

"Vy jste ale důvěřivé dušičky, nemyslíte?" řekl jsem. "Jestli se vůbec modlíte, děkujte Bohu, že jste mě vzali do party."

"A co teda uděláme?" zeptal se Erskine.

"Použijeme šedou kůru mozkovou. Máme dva měsíce na přípravu. Pojedu se tam podívat a zjistím, kdo stojí za tou smlouvou a pak se soustředíme na zásadní věc...jak zůstat mrtví a přesto naživu."

* * *

Právě jsem se ukládal ke spánku, když jsem uslyšel zaklepání na dveře chatky. Zašátral jsem po stolní lampě, vyhoupl se z postele a podíval se na náramkové hodinky. Bylo 00.15.

Ozvalo se další zaklepání na dveře.

Přešel jsem obývací pokoj a otevřel. Vešel Harry Erskine a zavřel za sebou.

"Chtěl jsem s tebou mluvit," řekl.

Jediné světlo přicházelo z ložnice. Rýsoval se přede mnou ve tmě, vysoký a rozložitý jako stín stromu.

"Právě jsem se ukládal ke spaní."

"Vykašli se na spaní." Postoupil dál do chatky a usedl do křesla.

"Podívej se, Jacku, chci se omluvit, že jsem zpočátku působil potíže, myslel jsem si, že jsi prostě nějaký vykuk, kterého sem přitáhl Bernie, ale když jsem viděl, jak jsi jednal s tím špekounem, hned jsem věděl, že jsi můj člověk. Chci si s tebou promluvit o Berniem."

Posadil jsem se k němu a natáhl se pro krabičku cigaret. Zapálil jsem si a krabičku pošoupl k němu. Taky si zapálil a dívali jsme se na sebe.

"Tak co mi řekneš o Berniem," zeptal jsem se.

"Jde to s ním s kopce tak rychle, jako by svištěl dolů po tobogánu. To s ním tak zamávala ta zatracená coura." Odklepal popel na podlahu. "Pořád mu leží v hlavě. Neprozradím ti žádné tajemství, že si mastí kočku s každým, kdo má kalhoty, a to Bernieho ničí, jenže se od ní nemůže odpoutat. Leze mu to na mozek." Nahnul se ke mně. "Jestli to s ním půjde takhle dál, nemůže vydržet jako pilot víc než tři čtyři měsíce. Já to musím vědět, já s ním dělám. Je tak katastrofálně roztěkaný, že třeba před startem klidně zapomene na rutinní předletový program, bez kterého se prostě nedá odletět. V poslední době jsem ho musel třikrát zarazit a on po mě hodil tak podivně prázdňným pohledem, a teprve pak se začal chovat normálně. Nasadil si do hlavy, že musí schrstit balík, aby mohl založit leteckou taxislužbu v Mexiku."

Jenže podle toho, jak to s ním teď vypadá, by neukočíroval ani jedno éro, natož celou společnost. Pochop mě, Jacku, já jsem ti nepřišel na Bernieho donášet. Děláme spolu už devět měsíců. Zkraje jsem ho obdivoval. Byl to šikovný pilot, ale ta ženská s ním pořádně zacloumala. Kdybys věděl, kolikrát jsem už odvrátil skutečnou havárii, nevěřil bys. Na létání už prostě nemá."

Poslouchal jsem ho se vzrůstajícím zděšením.

"Prokristapána!"

"Tak vidíš... a rád bych věděl, co si počne s tím novým letadlem? Koncem měsíce jedeme oba dva do závodu, který postavil condora, a projdeme tam školením. Jestli bude ve stejném stavu jako teď, tak s ním zkušební pilot vyrazí dveře. Zpraví o tom Essex a ten se nebude rozpakovat a ukáže Berniemu, kde nechal tesař díru."

"Nemůžu tomu uvěřit! Bernie si dokázal poradit se vším, co mělo křídla! Je to nejlepší pilot, pro kterého jsem kdy pracoval!"

"Byl...rád ti věřím, ale teď už ne. Prostě se nedokáže soustředit a ty dobře víš, jak je soustředění pro pilota životně důležité." Típl cigaretu a pokračoval: "Co kdyby sis s ním promluvil? Co kdybys ho přemluvil, aby Pam pustil k vodě? Nic jiného mě nenapadá. Kdyby jí dal kopačky, třeba by se dal trochu do pořádku, ne? Co si myslíš?"

Jeho návrh jsem zamítl. Nedovedl jsem si představit, že bych s Berniem probíral vztah k jeho dívce.

"Proč s ním nepromluvíš sám?"

Erskine zavrtěl hlavou.

"Měl by pocit, že pasu po jeho práci. Ty můžeš. Já ne."

Chvilí jsem přemýšlel a pak se zeptal: "Kdyby dostal padáka, dostal bys jeho práci?"

"Ne. Na to jsem moc mladý. Essex by si našel někoho staršího... bez problémů. Podívej, Jacku, pokud se chceme pustit do téhle operace, buď si promluv s Berniem a otevři mu oči, nebo tahle operace nemá nejmenší naději."

"Jseš si jistý, že ten problém je Pam?"

"Nabeton."

Chvilí jsem přemýšlel. Nemohl jsem přenést přes srdce, že bychom přišli o tři miliony jenom proto, že je holka oběžnice.

"Možná by bylo lepší, kdybych si promluvil s ní."

Erskine protáhl obličej.

"Je hrozně mazaná."

"To je fakt." Opřel jsem se o opěradlo a snažil se na něco přijít. "Podívej se, budu o tom přemýšlet. Tak jo, Harry, díky, žeš mi pověděl, co se děje." Pro tuhle noc jsem už měl klábosení dost. Měl jsem toho na přemýšlení fůru.

"Podívám se, co se s tím dá dělat."

"Myslíš si, že se ten náš plán nějak nezvrtne?"

"To fakt nevím. Jediné, co vím, je, že když chceš někde utrhnout tři miliony dolarů, musíš se připravit na velké bolení hlavy." Vstal jsem.

"Vážně si myslíš, že by nám ti Mexikáni mohli ušmíknout hlavu, až tam přistaneme?" zeptal se, když vstával.

"Podívej, ještě tam ani nejsme, tak budeme probírat jeden problém za druhým."

"Jo." Projel prsty nakrátko ostříhanými vlasy. "Dobře, nechám to na tobě. Já jsem v chatě 15, kdybys něco potřeboval."

"Kde bydlí Pam?"

"V čísle 23, na konci řady."

Vyprovodil jsem ho ven, chvíli jsem chodil sem a tam obývacím pokojem a přemítal o tom, co mi Harry řekl, pak jsem se vydal do ložnice, svlékl pyžamo, oblékl si košili a kalhoty, na nohy obul sandály a odešel z chaty.

Šel jsem tiše podél řady chatek až k té poslední. Ověřil jsem si, že je to číslo 23, pak jsem zatřákl na dveře.

Za záclonkou se ukázalo světlo. Po chvilce se Pam zeptala:

"Kdo to je?"

"Přítel."

Otevřela a já se prosmykl kolem ní a zavřel za sebou.

Měla na sobě průsvitný župan a byla naboso.

"Ty! Co tu děláš?" vyjekla.

"Chci si promluvit o Berniem." Zamířil jsem ke křeslu a posadil se.

"Já se s tebou o Berniem nehodlám vůbec bavit! Vypadni!"

"Uklidni se...je to obchodní jednání. My čtyři chceme shrábnout tři miliony, jenže by to celé mohlo krachnout, a to kvůli tobě."

Užasla.

"Kvůli mně? Proč kvůli mně?"

"Jestli ti to nedošlo, tak jsi o hodně pitomější, než jsem si myslel, ale já ti to vysvětlím. Protože si to rozdáváš s každým na potkání a Bernie se začíná hroutit. Nedokáže se soustředit, což ti, pusinko, říkám pro případ, že bys nevěděla, že se pilot soustředit musí. Protože hupsneš s každým do postele a děláš si iluze, že je z toho blahem bez sebe, až jsi ho definitivně rozložila."

"To jsou kecy!" zatínala pěsti. "Bernie mi řekl..."

"Dej si pohov! Bernie je na tebe moc měkký. Chce si tě udržet, a tak ti odkývá všechno, co chceš. Ted' ale napni ouška, máme v pácu tři miliony dolarů. Nebudu tu trpět žádnou rozhodnožku, která si hodlá mastit kočku od rána do večera, i kdyby to mělo jednoho skvělého pilota naprosto zruinovat. Slyšíš mě?" Neřval jsem, mluvil jsem potichu. "Takže za ním zítra ráno zajdeš a řekneš mu, že tohle už je minulost, že mu odted'ka budeš věrná a nějak ho o tom přesvědčíš."

"Jak si sakra vůbec dovoluješ mi něco takového říct?" vybouchla. "Bernie a já..."

"Nech toho! Je to ultimátum, děvenko. Buď to budeš držet odted'ka až do konce operace kolínka pěkně u sebe, nebo odtud vypadneš. Buď ho přesvědčíš nebo pomážeš odtud."

"Vážně? A kdopak by mě odtud dostal?"

"Ale pusinko, mám tě v hrsti. Není nic lehčího. Stačí, abych se zmínil před paní Essexovou, že se tu chováš jako obecní štětka a v tu ránu letíš. Ne že by mi to dělalo radost, ale to ti povídám, že to udělám, jestli nepřesvědčíš Bernieho, že budeš od této chvíle sekat dobrotu."

"Ty všiváku!"

Vstal jsem.

"Takže domluveno. Buď ho přesvědčíš nebo letíš."

Odešel jsem.

Zalezl jsem do postele a přemýšlel o tom. Neuměl jsem si představit, že bych na tom, co jsem jí řekl, něco vylepšil. Buď to bude fungovat nebo jsou tři miliony v prachu.

Nakonec jsem usnul a probudilo mě zvonění telefonu. Podíval jsem se na hodinky. Bylo 10.24. Slunce pronikalo staženými závěsy. Spal jsem lín, než jsem čekal.

Šel jsem do obývacího pokoje a zvedl sluchátko.

"Jacku, cheri."

Bylo mi jasné, kdo volá.

"To jsem já."

"Mluvil jsem se svým klientem. Můžete se vypravit na kontrolu ranveje. Tvrdí sice, že je to zbytečné, ale jestliže máte pochybnosti, můžete si to prověřit."

"Mám své pochybnosti."

"Ano. Tak se tedy vypravte do hotelu Continental v Meridě. Domluvil jsem to tak, že si vás tam vyzvednou čtvrtého kolem půl jedné odpoledne. Máte tedy tři dny na přípravu. Vyhovuje vám to?"

"Skvěle."

"Tak zatím, cheri," a zavěsil.

Osprchoval jsem se a oholil, pak jsem se alfou romeo vydal do Paradise City. Strávil jsem tam celý den, prohlížel si pamětihodnosti, těšil se ze sluníčka a přemýšlel o naší operaci. Nejméně třikrát jsem měl příležitost sbalit nějakou dívčinu, ale odolal jsem.

Musel jsem promyslet řadu problémů a nechtěl jsem, aby mi do toho nějaká hezule vnašela zmatek.

Vrátil jsem se na letiště těsně po 19.00 a zamířil do chatky číslo 15. Otevřel mi Erskine s holicím strojkem na baterie v ruce.

"Čau!" křenil se na mě. "Nejsi ty kouzelník?" Ustoupil, abych mohl projít a pak zavřel dveře. "To ses teda vytáhl! Bernie je úplně jiný člověk!"

Cítil jsem, jak mi spadl kámen ze srdce.

"Tak si myslíš, že to funguje?"

"Je to znát na první pohled. Hele, Jacku, mám teď něco důležitého na práci a už stejně meškám. Zaskoč za Berniem. Je ve své chatě. Číslo 19. Uvidíš to sám."

"Podívám se tam," rozloučil jsem se a zamířil do čísla 19.

Erskine měl pravdu. Jen co Bernie otevřel dveře, viděl jsem tu změnu. Jakoby zmizel nějaký mrak, který ho obestíral. Stál zpřímá a tvářil se jako kdysi.

"Ahoj, Jacku! Pojď dál. Dáš si něco k pití?"

Když jsem vcházel do chaty, na chvíli jsem se zarazil, protože jsem tam uviděl sedět Pam.

"Nebudu překážet."

Podíval jsem se na ni a ona se podívala na mě a pak se usmála:

"Pojď dál, neostýchej se." Opřela se o sedadlo. "Už jsme si to všechno vysvětlili...vid' že ano, Bernie?"

"Ano." Bernie začal míchat drinky. "Pam mi řekla o minulé noci. Měl jsi pravdu, Jacku. Už jí to někdo musel říct."

"Dobře...zapomeneme na to. Promluvíme si obchodně."

"Nač ten spěch?" Bernie mi podal whisky s ledem. "Chci ti poděkovat a Pam taky."

Nevěřil jsem svým uším, ale když jsem se podíval na Pam, viděl jsem, že se naprosto uvolněně usmívá.

"Už toho necháme. Je to jenom voda pod mostem. Páni! To je debata!" Kývl jsem k ní rukou se skleničkou: "Na tebe a myslím to vážně."

Napili jsme se. Chvilí bylo ticho, pak Pam řekla: "Přišels v pravou chvíli, Jacku."

Sedl jsem si.

"Jak jsem říkal, přeskočíme to." Obrátil jsem se k Berniemu. "Kendrick mi vymohl povolení prověřit ranvej. Odlétám třetího."

"Jsi fakt třída," řekl. "Viš, že mě myšlenka prověřit ranvej vůbec nenapadla?"

"Rád věřím, že je v pořádku, ale mohl bych tak možná zjistit, kdo je Kendrickův klient."

"Je to tak důležité?"

"Těžko říct. Nemám Kendricka rád. Mohl by nás zkusit oholit."

Kdybychom věděli, kdo je jeho klient, mohli bychom oholit my jeho."

"Kendrick nás nepodfoukne."

"Doufejme, že ne, ale budu mít větší klid, když budu znát jeho klienta."

"No tak dobře. Jak jsi na tom s penězi, Jacku?"

"Tři stovky postačí. Budu pryč jen pár dnů, ale musím si zaplatit letenku do Meridy."

Otevřel zásuvku a dal mi pět set dolarů.

Když jsem zasouval peníze do kapsy, řekl jsem: "Je tu ještě jedna věc: nemáš nějakou zbraň, Bernie?"

Vypadal překvapeně.

"Nač ti bude zbraň, Jacku? Co tím myslíš?"

"Hrajeme si s dynamitem. Teď mě Kendrick nenávidí jako neštovice. Co kdyby se mi při prohlížení ranveje přihodila nějaká nepříjemnost? Kdyby mě vyřadil, měl by život o hodně snazší."

"To snad nemyslíš vážně?"

"Jestli máš nějakou bouchačku, tak mi ji dej."

Zaváhal, pak šel do ložnice a vrátil se s automatickou osmatčítkou a krabičkou nábojů. Beze slova mi to podal.

"Díky," řekl jsem.

Chvilí bylo stisné ticho, pak Bernie řekl: "Zítra letím s Essexem do L.A.. Harry a já se vrátíme až v sobotu večer."

Oči mi sklouzly k Pam a zase zpět.

"Co kdybychom se tedy sešli v kavárně v neděli v šest večer?" zeptal jsem se. "To už budu z Meridy doma a třeba budu mít nějaké zprávy."

Přikývl.

"Řeknu to Harrymu."

"Tentokrát z toho Kendricka vynecháme."

Opět přikývl.

"Ještě něco, Bernie. Kdybych se v neděli neobjevil, nech to celé plavat. Nepouštěj se do toho, nebylo by to bezpečné."

Odešel jsem z jeho chaty a on mě znepokojeně sledoval pohledem.

Když jsem se osprchoval a oholil, zjistil jsem, že je teprve 20.22. Z Timovy chaty jsem slyšel zvuk televize. Zaklepal jsem na něj.

"Co kdybychom se dnes večer podívali trochu na zub páně Essexovým prašulím, Time?" zeptal jsem se, když mi otevřel.

"To se ví! Kam se jde?"

"Do města."

Za chvíli jsme se vezli v alfě romeo k Paradise City a já se, jen tak mimochodem, zeptal: "Jak to vypadá s ranvejí?"

"Prímovně," řekl O'Brien. "Bez problémů. Za tři týdny to budeme mít. Jde to jedna báseň."

"Něco jsem zaslechl, že se podobná ranvej staví někde u Meridy. Nevíš o ní něco?"

"O Meridě? Jak by ne." O'Brien se zachechtal. "Tam si teda dali do těla, ale už to stojí. Můj kolega Bill O'Cassidy pracuje teď na povrchové úpravě. Zrovna včera večer jsem mu volal. Narazil jsem na skálu a potřeboval jsem poradit, jak na to. Bill je na skály machr. Říkal, že se nemůže dočkat, až z toho Yucatánu vypadne."

Už toho tam má plné zuby."

"A ta ranvej je už hotová?"

"No jasně."

"O'Cassidy? Znal jsem kdysi Franka O'Cassidyho. Není to příbuzný?"

"Možná. Já akorát vím, že Bill měl ve Vietnamu bratra. Jmenoval se Sean. Byl u 6. výsadkového praporu. Zabili ho. Dostal Stříbrnou hvězdu."

"To asi nebyl on."

Zastavil jsem před kasinem.

"Dáme si něco k jídlu."

Později, po báječné večeři, jsem se mimochodem zeptal: "Ten tvůj kámoš O'Cassidy. Nebydlí v Continentalu?"

O'Brien se zhluboka napil a mezi řečí odpověděl:

"Bydlí v hotelu Chalco."

Pak se na nás přilepila dvě nočňátka a zajímala se, jestli bychom si nechtěli něco užít.

Odvětil jsem, že snad jindy a nočňátka se usmála a odvrátila pryč. Kývl jsem na číšníka, že zaplatíme a odsunul jsem židli.

"Nepůjdeme na kutě, Time? Zítra tě čeká pěkná zabíračka."

"To jsem se senza nadlábl," liboval si Tim a vstal. "Kamaráde! Ty sis to uměl zařídít!"

Cestou nazpět na letiště jsem si namáhal šedou kůru mozkovou. Rozhodl jsem se, že poletím do Meridy zítra ráno. Vysadil jsem Tina u jeho chaty, zatelefonoval na floridské aerolinky a zamluvil si letenku do Meridy v letadle, které startovalo z Paradise City v 10.27.

Budu mít před Kendrickem náskok jednoho dne a říkal jsem si, že každý náskok, který před tím tlustým šaškem získám, se mi může hodit.

Kapitola V

Pomačkaný a zrezivělý chevrolet mě dovezl z meridského letiště do hotelu Chalco. Řidič vypadal jako by byl dosud školou povinný; modročerné vlasy mu sahaly po límeček ušmudlané bílé košile a neustále se vykláněl z okénka a nevybíravými slovy častoval své kolegy za volantem.

Bylo strašné vedro a spustil se takový liják, že by to utopilo i kačenu. Seděl jsem promočený vlastním potem na trčících pérech a každou chvíli jsem přivíral oči, protože tentokrát se srážka už zdála nevyhnutelná, ale tomu chlapci se nakonec povedlo mě do hotelu dopravit v jednom kuse.

Zaplatil jsem mu v mexické měně, kterou jsem si vyměnil na letišti a uháněl v dešti do hotelu.

Stál na konci boční uličky, byl obilný, měl čistou halu s kaktusy, bambusovými židlemi a fontánkou, která tiše zurčela a vytvářela iluzi chládku.

Vydal jsem se k recepci, ve které trůnil tlustý mexický děda a šťoural se v zubech dřívkem.

"Pokoj na jednu noc se sprchou," poručil jsem si.

Přistrčil ke mně otrhanou knihu hostů a policejní přihlášku.

Pročetl jsem si pokyny a drobný umouněný klučina se nabídl, že mi odnese tašku.

"Je tu pan O'Cassidy?" zeptal jsem se trochu hlasitěji.

Klučina řekl: "On v baru." A ukázal. Sledoval jsem směr ušpiněného prstíku a spatřil dveře. Dal jsem tomu dědku ekvivalent půldolaru a řekl mu, aby odnesl zavazadlo do mého pokoje. Klukovi málem vypadly oči z důlků. Děda se natáhl přes přepážku a nejprve upřel zrak na peníze v klukově ruce a pak na kluka. Silně jsem pochyboval, že ty peníze klukovi zůstanou. Zamířil jsem do malého baru, ve kterém tiše vyhrávalo rádio. Jakási macatá holka s dlouhými černými copy se opírala o pult a na konci baru seděl za Herold Tribune nějaký člověk.

"Skotskou s ledem," poručil jsem si a postavil se k baru.

Na zvuk mého hlasu položil ten člověk noviny a zadíval se na mě. Počkal jsem, až dívka přinese drink a pak jsem se na něj otočil.

Byl to asi tak pětáctýřicátník s nakrátko ostříhanými narudlými vlasy, drsným, do tmavá opáleným obličejem a klidným zeleným očima. Timu O'Brienovi se na první pohled podobal v tom, že ho každý člověk musel mít rád.

Zvedl jsem sklenku a řekl: "Na zdraví!"

Měl teplý irský úsměv.

"Na zdraví. Vy jste tu nový?"
Přešel jsem kolem barového pultu k němu.
"Jack Crane. Můžu vám něco objednat?"
"Díky." Kývl na holku, která přicházela se skotskou a sodovkou. "Bill O'Cassidy."
Podal mi ruku a já ji stiskl.
"To mám štěstí. Tim O'Brien řekl, že se tu mám po vás podívat."
Nadzvedl obočí.
"Vy znáte Tima?"
"Aby ne! Minulou noc jsme si spolu vyrazili do města."
O'Cassidy švihl okem po macandě, která mu nesla pití, vzal si ho, trhl hlavou ke stolu, dostatečně vzdáleného od barového pultu a šli jsme se posadit.
"Ta buchta pořád špicuje uši," podotkl, když jsme se usadili. "Jak se má Tim?"
"Prima. Pracuje jako drak na té své ranveji. To asi víte, ne?"
"No jo. Měl nesnáze se skálou," zakřenil se O'Cassidy. "Neumí si vážit dobrého bydla. To já jsem se tady topil v bažinách."
"Tim něco takového naznačil."
"No jo, už to mám za sebou. Zítra otáčím domů. Páni! Už se nemůžu dočkat, až z této Bohem zapomenuté krajiny vypadnu!"
"Horko jak v peci a leje jak z konve!"
"To je začátek období dešťů. Teď tady celé dva měsíce chůže a chůže jak regiment kurev. Akorát jsem to stihl."
"O'Cassidy?" převaloval jsem jméno po jazyku. "Nejste příbuzný Seana O'Cassidy, který získal Stříbrnou hvězdu?"
Vyskočil.
"Můj bráška! Tys ho znal?"
"Taky jsem tam byl. U bombardérů. Jednou jsem na něj narazil. Šestý výsadkový... je to tak?"
"Pro Kristovy rány!" předklonil se, chytil mě za ruku a pumpoval s ní. "Jak je ten svět malý! Tak ty ses potkal se Seanem?"
"No jo. Šli jsme spolu na panáka. Kdo by řekl, že získá Stříbrnou hvězdu. Trochu jsme se spolu namazali."
Opřel se o židli a zářil štěstím.
"To byl fajn kluk."
"To teda byl."
"Jak jsi říkal, že se jmenuješ?"
"Jack Crane."
"Tak jo, Jacku, my dva si teď spolu vyrazíme do města. Je to tady můj poslední večer. Nadlábneme se, trochu svažíme hrdlo, ale s mírou a sbalíme někde dvě pěknice... co ty na to?"
Zašklebil jsem se.
"Senzace."
"V tomto městě se před desátou večer nehne ani myš."
Podíval se na náramkové hodinky. "Teďka máme teprve 20.18. Půjdu si dát sprchu a sejdeme se tady řekneme v 21.45...platí?"
"Platí."
V recepci jsme si vyzvedli klíče. Starý Mexičan na nás apaticky civěl. Můj pokoj byl o pět čísel dál než O'Cassidyho. Rozloučili jsme se. Tašku jsem našel na posteli. Okna sice byla dokořán, ale v pokoji bylo přesto vedro k padnutí. Díval jsem se dolů na ulici, sledoval, jak déšť vytváří kaluže, pak jsem si vybalil, vydoloval rezervní košili a rezervní kalhoty a natáhl se na postel.
Z ulice ke mně doléhal randál dopravy a zvonění kostelních zvonů, takže spát se nedalo, a tak jsem alespoň přemýšlel.
O něco později jsem se svlékl, osprchoval, převlékl do čistého, ale nemělo to žádný efekt. Život v Meridě se podobal životu v sauně.
Sešel jsem k baru a požádal copatou boubelku o whisky s ledem. V baru byl alespoň ventilátor. Přečetl jsem si Herald Tribune a pak přišel O'Cassidy.
"Tenhle panák je dneska večer poslední chlast, který si platíš sám," prohlásil. "Takže... jdeme. Venku mám auto."
Uháněli jsme deštěm k buicku. Než jsme doběhli, promokli jsme na kost, ale v tom vedru jsme uschli dřív, než O'Cassidy zaparkoval před restaurací. Vyběhli jsme z auta a kličkovali deštěm do vstupní haly.
Zubící se naducaný Mexičan v bílém saku si srdečně potřásl rukou s O'Cassidym a pak nás uvedl do tlumeně osvětlené místnosti, ovšem plně klimatizované, ke stolu v zadním rohu. Bylo tam asi třicet stolů, u kterých seděli elegantní Mexičani a jejich ještě elegantnější partnerky.
"Už jsem tady ve městě devět měsíců a večeřím vždycky tady," řekl O'Cassidy, když usedl. "Vaří se tu dobře." Zamával na tmavou a nevrle vyhlížející krasavici za barovým pultem, která pozvedla ruku i nevrle obočí. Potřásl hlavou, pak se obrátil ke mně: "Kočky jsou tady velmi vstřícné, ale nejdříve se trochu najíme. Chutná ti mexické jídlo?"
"Pokud není moc kořeněné."
Dali jsme si sekané maso s paprikou, velmi kořeněné, ale velmi dobré, potom Mole de Guajalote, což je frikasé z krocana, ochucené rajčaty, sezamovými semínky a polité čokoládovou omáčkou. Té omáčky jsem se zprvu lekl, ale pak jsem to zkusil a byl jsem nadšený.
Když jsme dojedli Mole a pohovořili si o Vietnamu a bratrovi O'Cassidyho, nabyl jsem dojmu, že je O'Cassidy

dostatečně zpracovaný na to, abych mohl přikročit k mému problému.

"Neřekl byste mi něco o té ranveji, kterou jste postavil, Bille?" začal jsem opatrně.

"No jo, proč ne. Ty se zajímáš o ranveje?"

"Já jsem letecký mechanik a zajímá mě všechno, co se létání týká."

"Neříkej! No tak, ta svinská ran věj byla nejhorší, jakou jsem kdy stavěl. Kolem dokola džungle, samé stromy, skály, bažiny, hadi... nač si vzpomeneš, všechno tam bylo."

"Ale postavil jste ji."

Zašklebil se.

"Za peníze zmáknou všechno, ale nedělám si srandu, byly chvíle, kdy jsem to málem balil. Z té bandy, která pro mě dělala, mě málem trefil šlak. Měli I.Q., že by z něj čtyřleté pachole mělo komplexy. Bylo jich tam na tisíce a za den udělali tolik práce, jako dvacet pořádných irských fachmanů. Za těch devět měsíců se šest těch mamlasů stačilo vygumovat, buď je uštkl had, nebo se připletli k odstřelu nebo nakráčeli pod padající strom."

"Ale postavil jste ji."

Pokýval hlavou, opřel se o opěradlo a zatvářil se pyšně.

"Pochopitelně."

"Vzpomínám si, jak jsme jednou ve Vietnamu museli postavit velmi rychle jednu ranvej za pomoci kuliů," vymýšlel jsem si.

"První bombardér, který na ni dosedl, ji roztrhal a letadlo šlo na odpis."

"U mé ranveje se nic takového nemůže stát. Garantuji ti, že na ni může klidně dosednout i 747, a když já něco garantuju, tak se na to můžeš spolehnout..."

Pak přišla milionová otázka.

Zeptal jsem se jakoby mimochodem: "A koho krucinál napadlo, že si postaví ranvej rovnou uprostřed džungle?"

"To ses trefil do černého." O'Cassidy pokrčil rameny. "Ve své branži jsem se naučil jedno, a sice neklást otázky.

Dostanu projekt - dostanu zaplacen. Udělám svou práci a pak jdu jinam. Zítra ráno jedu do Ria, a tam budu prodlužovat ranvej pro Flying Club. To bude brnkačka. Nedal by sis brandy a kávu?"

"Proč ne?"

Objednal a pak jsme si zapálili cigaretu.

Chvilí jsem váhal a pak jsem řekl: "Je to pro mě důležité, Bille, abych věděl, kdo vaši ranvej financoval."

Pronikavě se na mě zahleděl.

"Důležité? Proč?"

Odklepal jsem popel na podlahu.

"Do něčeho jsem se zapletl, nemůžu vám to vysvětlovat," řekl jsem. "Má to co dělat s tou ranvejí. Cítím trable a potřebuju tolik informací, kolik seženu."

Přišly dvě kávy a dvě brandy.

Osladil si kávu, zamíchal a viděl jsem, jak se mu hlavou honí myšlenky. Nespěchal jsem na něj. Najednou se patrně rozhodl a pokrčil rozložitými rameny.

"Tak jo, Jacku, jsi Timův přítel a znals mého brášku a kromě toho tu zvedám kotvy a řeknu ti upřímně, když jsem vyfasoval peníze, tak mi už na tom pendrek záleží, tak ti teda povím, co si o celé té ranveji myslím, ale pozor, jsou to jen a pouze mé dohady... žádná fakta."

Přikývl jsem.

Odmíchl se a rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že nás nikdo neposlouchá, pak se předklonil a tlumeným hlasem spustil: "Je velmi pravděpodobné, že tu dojde k revoluci. Když jsem tak poslouchal ty křováky, co pro mě pracovali, došel jsem k názoru, že se tu něco semele. To je můj odhad. Možná se mejlím, ale asi ne, taky proto jsem tak rád, že odtud už zítra padám." Upil trochu brandy a pokračoval: "Tu ranvej financuje Benito Orzoco. To je blázen, Jacku. Je to vážně šílenec, ale tady velký pán. Stojí v čele levých extrémistů a co jsem tak slyšel, je to stejná krevní skupina jako kubánský Castro. Orzoco se považuje za druhého Juana Alvareze, který tu byl prvním prezidentem kdysi dávno v roce 1855. Orzoco je neuvěřitelně bohatý. Má, po čem zatouží, a tím myslím naprosto všechno. S touto ranvejí a velkým letadlem by sem mohl navozit hromadu mužů a zbraní a ukrývat je v džungli, dokud nenaskočí zelená." Dopil kávu.

"Koukni, Jacku, nabeton nevím nic. Říkám ti jenom, proč se asi podle mého názoru ta ranvej stavěla. Třeba se mejlím, ale já myslím, že ne. Já zítra balím kufr a už je mi to celkem jedno... pomohlo ti to trochu?"

"Určitě. Viděl jste někdy Orzoca?"

"To bych řekl. Jezdil kontrolovat ranvej každý měsíc."

O'Cassidy pokrčil nos. "Raději bych sáhl na černou mambu než na něj."

"Poskytněte mi trochu lepší představu."

O'Cassidy nafoukl tváře.

"Je to pošuk. Fakt je. Je prt'avý, rozložitý a vyfintěný. Má oči jako bazilišek. Na první pohled ti připadá jako bohatý španělák, ale je v něm ještě něco. Straší mu ve věži. Občas je to znát.

Je bohatý a má moc, ale chce jí víc. Je smrtící jako metastázující rakovina."

"Moc pěkné," zašeptal jsem.

O'Cassidy upil brandy.

"Nevím, v čem jedeš, Jacku, a ani to nechci vědět, ale dám ti radu... dej si bacha."

Zabloudily k nám dvě bludičky a začalo se pořádně pít. Později nás vzaly do svého bytu. Tam nás obsloužily. Do našeho hotelu jsme se vrátili v 03.40.

"To byla paráda, co?" řekl O'Cassidy, když mi třásl rukou. "Měj se, Jacku. Já letím brzy ráno."

"Bylo to skvělé."

Už jsem ho nikdy neviděl.

D,ošel jsem do svého pokoje, padl na postel a zhasl, jak když sfoukne svíčku.

* * *

Kolem poledne jsem se odhlásil z hotelu Chalco a vzal si taxi, které mě provedlo lijákem do hotelu Continental. Byl to jeden z nejlepších meridských hotelů a jeho hala byla nabitá americkými turisty, obalenými v igelitových pršipláštích a tropicích takový rámus, jako klec vyplašených papoušků.

Namířil jsem si to do recepce a počkal, dokud se postarší Američanka nedohádá se znučeným recepčním ohledně účtu. Konečně se spor vyřešil a recepční se obrátil ke mně.

"Přihlašuji se k pobytu. Jack Crane," ohlásil jsem se.

Napřímil se do pozoru.

"Jsme rádi, že jste se ubytoval právě zde, pane Crane. Ano... pokoj 500. Horní poschodí s výhledem. Budete-li si něco přát, prosím, stačí říct. Jsme vám k službám, pane Crane."

Okamžitě se vynořil sluha a vzal mi zavazadlo a klíč od recepčního. Provedl mě kolem turistů k výtahu, kterým jsme vyjeli do pátého patra.

Odemkl dveře naproti výtahu, úklonou mě pozval do rozměrného obývacího pokoje, pak mě uvedl do velké ložnice s obrovskou postelí, potom uložil zavazadlo, předvedl mi koupelnu, uklonil se, přijal poskytnuté zpropitné, znovu se uklonil a odešel.

Prošel jsem si celé apartmá a napadlo mě, kolik asi takový komfort stojí. Pak jsem se vrátil do obývacího pokoje a otevřeným francouzským oknem prošel na krytou terasu. V tom vlhkém vedru ze mě jen lilo.

O zábradlí terasy se opíral nějaký člověk a sledoval dole na ulici pomalý provoz. Při mém příchodu na terasu se otočil.

Byl to vysoký člověk s hustými delšími havraními vlasy, kolem čtyřicítky, oči schované za černými slunečními brýlemi. Tenký nos se mu svažoval k téměř bezertým ústům a rozdělené bradě. Na sobě měl bílý oblek, který jako by právě přinesli z čistírny, žlutou košili a krvavě rudou vázanku.

"Pan Crane?" otočil se ke mně s vřelým úsměvem.

"Správně." Potřásl jsem mu rukou, kterou mi nabídl, suchou a pevnou.

"Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Juan Aulestria, ale říkejte mi Juane...je to jednodušší."

Vytáhl jsem svou ruku z jeho sevření a čekal.

"Vítejte na Yucatánu, pane Crane," pokračoval. "Doufám, že se tu budete cítit příjemně. Jsem si jist, že si dáte něco k pití."

Nehodlal jsem připustit, aby si tento slizoun byl jistý čímkoliv, co by se mě týkalo.

"Děkuju, ne. Cítím se příjemně. Ale co jste zač?"

Na zlomek vteřiny ho to vytočilo. Úsměv trochu pohasl, ale vzápětí se rozhicoval do původního žáru.

"Ach...ano." Otočil se a zahleděl se na deštěm nacucané mraky. "Taková škoda. Smutné pro turisty. Kdybyste přijel o dva dny dříve, viděl byste město v plné kráse. Co kdybychom se posadili?" Zamířil do křesla a uvelebil se tam. "Ptáte se, kdože jsem, pane Crane." Smetl nějaké smítko ze svého zářivě bílého rukávu. "Mám co do činění s ranvejí, která byla právě dokončena. Bylo mi řečeno, že si ji chcete pro věřit."

Stál jsem nad ním.

"Ano, právě to jsem chtěl."

Hleděl ke mně nahoru a pokývl hlavou.

"No tak si sedněte, určitě si nedáte nic k pití?"

"Já stojím rád a k pití si nic nedám." Odmlčel jsem se a zapálil si cigaretu. "Zastupuju zde lidi, kteří přiletí s letadlem. Letadlo je v ceně deseti milionů dolarů. Chceme vám ho dodat pokud možno v jednom kuse a pokud se nepřesvědčím, že je ranvej v pořádku, nedodáme ho."

Bylo mu hrozně nepříjemné sedět v křesle a dívat se na mě nahoru, tak tedy vstal.

"Náš kontakt mi to tak vysvětlil. Svědčí to o vaší výkonnosti, pane Crane, ale mohu vás ubezpečit, že ranvej je perfektní. Ovšem..." Zamával tenkýma rukama, "Vy jste expert. Podíváte se sám a rozhodnete se."

Byl mi asi tak příjemný, jako vypasený pavouk ve vaně.

"Kdy tam pojedeme?"

"Vyhovovalo by vám dnešní odpoledne?"

"Ano."

"Tak tedy ve tři se pro vás stavím s autem. Poletíme helikoptérou. Prohlédneme si pozemek, pak můžeme přistát a můžete si ranvej prověřit. Mohl byste silně promoknout, ale sehnal jsem pro vás nepromokavé oblečení."

"Děkuju."

"Dále jsem zařídil, abyste mohl obědovat tady nahoře. Vyhovuje vám to?"

Zamířil k obývacímu pokoji.

"Tak dobře, protože jste už ochutnal naše báječné národní jídlo Mole de Guapalote, dovolím si vám nabídnout naše Chile Jalapeno, je to moc dobré." Obrátil se a usmál se na mě.

S kamenným obličejem jsem odpovídal: "Dal bych si raději steak."

"Co je libo; tak v 15.00, pane Crane."

Potřásl jsme si rukama a on se vytratil z pokoje tak tiše a kluzce jako had.

Zavřel jsem francouzské okno a zapnul klimatizaci. Pak jsem se vydal k chladničce a nalil si lomcováka whisky se sodou.

Tak tedy věděl, že jsem mluvil s O'Cassidym. Očividně se tím nijak netajil, když se zmínil, co jsem si včera dal k večeři. Posadil jsem se a trochu přemýšlel.

Po chvíli se ozvalo klepání na dveře a Mexičan v bílém kepru tlačil ke mně voziček. Další stál za ním s kufříkem v ruce. Položil ho na zem, když jeho společník prostíral k jídlu. Oba se odkláněli ven.

Steak byl dobrý. S chutí jsem ho snědl, karafy s červeným vínem se ani nedotkl, rozhodl se, že mango jíst nebudu, zapálil si cigaretu a prohlédl si kufřík. Obsahoval krátký nepromokavý kabát, nepromokavé kalhoty, gumáky a nepromokavou kapuci.

Lehl jsem si na postel, pokuřoval do 14.50, pak jsem vstal, vyndal z kufru osmatřicítku, kterou jsem měl od Bernieho. Zkontroloval jsem ji, nabil a strčil do boční kapsy.

Když blízké kostelní hodiny odbíjely tři, scházel jsem do haly.

Recepční byl za svou přepážkou a usmíval se.

"Už na vás čeká auto, pane Crane." Ukázal mi cestu a předal mě portýrovi, který držel otevřený deštník. Portýr mě zavedl k elegantnímu cadillacu, který řídil Mexičan s prázdným výrazem a v elegantní modré uniformě.

Jakmile jsem dosedl na zadní sedadlo, řidič odrazil. Jel šikovně a rychle, a přestože doprava byla hustá, dopravil mě na letiště za deset minut. Objel odbavovací budovu, projel kolem zadní části a zastavil vedle helikoptéry. Než jsem se stačil pohnout, stál připravený před autem s deštníkem. Vylezl jsem z auta se svou nepromokavou výbavou a nastoupil do helikoptéry, téměř netknutý silným lijákem.

Aulestria seděl na sedadle přímo za pilotem. Když jsem se usadil, přivítal mě svým hadím úsměvem.

"Naobědval jste se dobře, pane Crane?"

"Děkuju, dobře."

Vrtule se začaly roztáčet a ve chvílce jsme přeletěli přes město.

Aulestria prohodil několik vět, ukázal mi sídlo vlády, katedrálu a univerzitu. Opustili jsme město a zamířili na jih a já jsem pozoroval dole haciendy a řadu továren na sisal. Skalnatá krajina pomalu přecházela v hustý les a nakonec v džungli.

Po hodině letu Aulestria řekl: "Už se blížíme ranveji, pane Crane."

Zahleděl jsem se dopředu, ale kromě vrcholků stromů a džungle jsem neviděl nic.

"Je dobře ukrytá."

"Ano, velmi dobře ukrytá," řekl samolibě.

Pak jsem ji uviděl. Technické provedení bylo vynikající. Pevná stuha asfaltového povrchu, napínající se v délce přes tři kilometry, po obou stranách lemovaná monotónní zelení pralesa a pokud by ji člověk přímo nehledal, nikdy by ji nenašel.

"Skvělá práce!" nahnul jsem se dopředu, když ji vrtulník sledoval v celé její délce, pak se otočil a vracel se zpět.

"Domníváme se, že je uspokojivá," řekl Aulestria. "Jsme rádi, že ji schvalujete."

"Řekněte mu, aby letěl půldruhého kilometru nazpět, a pak sledoval dráhu. Chci si prověřit přiblížování."

Aulestria to řekl pilotovi.

Byl jsem teď připraven, a když jsme se znovu přibližovali, zvažoval jsem, jak by asi Bernie přistával. Usoudil jsem, že pro pilota Bernieho kalibru by to nebyl problém.

"Dobře. A teď se podíváme na kontrolní věž."

Přistáli jsme vedle věže a oblékli se do nepromokavých kabátů. Pořád lilo jako z konve.

Aulestria mě vyvedl z vrtulníku po schodech nahoru do věže. Přes hodinu jsem tam prověřoval přístroje, radar a ostatní vymyšlenosti, které jsou nezbytné k přistávání. Nenašel jsem chybu.

Jediné, co mi dělalo starosti, byl personál kontrolní věže. Vypadali tak lotrovsky, jako by rovnou vypadli z nějaké střelečky.

Byli to nefalšovaní hrdlořezi, kteří mě sledovali hadíma očima a na bocích se jim pohupovaly revolvery ráže 45.

"Chcete se projít po ranveji, pane Crane, nebo vás pan O'Cassidy přesvědčil, že odvedl solidní práci?" zeptal se mě Aulestria.

"Nepůjdu se projít."

"Mohu vás tedy dopravit zpět do hotelu?"

"Ano."

Zavedl mě do malé klimatizované kanceláře.

"Můžeme si promluvit?" Usedl za stůl a pokynul mi k židli. "Jste spokojený?"

"Ano. Tady lze přistát."

"Dobře." Hleděl na mě přes své černé sluneční brýle. "Teď mi, pane Crane, dovolu trochu praktický pohled. Letadlo je velmi složitý stroj. Máme tři piloty. Budou muset být přirozeně vyškoleni, aby mohli s tím letadlem létat. Předpokládám, že je vaši piloti vyškolení?"

"To bude záležet na nich."

"Nemělo by pro nás žádný smysl vlastnit letadlo a nemít kvalifikované lidi, kteří s ním umějí létat. Neměl snad právě to na mysli náš kontakt?"

"V tom smyslu nám nic nesdělil."

"Zjistíte to tedy, pane Crane? Mí muži musí dostat školení od vašich lidí, jinak ustupujeme od smlouvy."

"Zjistím to. Jak dobré máte piloty?"

"Vynikající. Jeden z nich létal na 747."

"Pak v tom ohledu nevidím žádný problém."

"Dobře." Vstal. "Za tři hodiny letí letadlo do Paradise City. Čím dříve to zařídíme, tím lépe. Kdy bude letadlo

dodáno?"

"Během dvou měsíců. Možná dříve."

"Pošlete mi telegram, jenom datum a čas přepokládaného přiletu. Nic jiného není zapotřebí."

"Pošlu."

Když odcházel ze dveří, zastavil se.

"Pane Crane, nekladl jste mi dotazy, proč letadlo potřebujeme, což oceňuji. Jsem si vědom toho, že s vámi O'Cassidy mluvil a zřejmě vám sdělil své názory. Všechno, co vám říkal, pusťte z hlavy. Uvítali bychom, kdyby se nešířily nepodložené pověsti. Chápete?"

S kamennou tváří jsem odpověděl: "Nemám nic proti."

"Pevně v to doufám, pane Crane," a pak mě provedl lijákem do helikoptéry.

* * *

Vzhledem k tomu, čemu se říká technické potíže, byl můj let zpět do Paradise City odložen o dvě hodiny. Do města jsem dorazil až v 20.25. Vyzvedl jsem si své alfa romeo, které jsem nechal na letišti v garážích a vydal jsem se na pobřeží. Nechtěl jsem se ten večer vracet do své chaty. Nechtěl jsem někde narazit na Pam, když tam Bernie nebyl. Zaparkoval jsem auto a ubytoval se v jednom skromném hotelu.

Dal jsem si rychlou sprchu a šel se porozhlédnout, kde bych dostal něco k jídlu. Vybral jsem si malou, ale elegantně vyhlížející rybí restauraci, objednal jsem si garnáty na kari, a než mi jídlo donesli, přečetl jsem si noviny. Právě jsem dojídal hlavní jídlo a čekal na kávu, když vstoupila Victoria Essexová, doprovázená Wesem Jacksonem.

Hned si mě všimla a usmála se na mě. Na Jacksonově obličeji se odehrála činnost, kterou nazýval úsměv. Victoria zamířila ke mně a tak jsem vstal.

Měla na sobě jednoduché bílé šaty, které musely stát jmění, a které ji fantasticky slušely a ve svých velkých fialkových očích měla zase ten pohled, který mě okamžitě nažhavil.

"Podívejme, pan Crane, už jsem myslela, že jsem vás ztratila," řekla. "Kde jste byl?"

"Hned tu, hned tam," odpověděl jsem. "Rád vidím, že se vám po pádu nezhoršil stav."

"Už mi nic není." Zadívala se na mě, pak se obrátila a podívala se na Jacksona, jako by ho viděla poprvé. Zatřepala na něj prsty. "Dobře, Jacksone, nemusíte na mě čekat."

"Ano, paní Essexová," odvětil a odešel z restaurace.

"Smím si přisednout?" zeptala se.

Odsunul jsem jí židli a ona si sedla.

Přišel číšník a ona si objednala kávu.

"Chtěla jsem si dnes ráno s vámi vyjet. Bylo mi řečeno, že jste odjel." Velké fialkové oči se na mě podívaly.

"Skutečně?"

"Je to tak. Dva dny jsem strávil v Mexiku. Na jednom letišti mi nabídli místo. Řekl jsem si, že bych se tam měl nejdřív podívat."

"V Mexiku? Přece byste se nechtěl zahrabat v takové díře?"

"Nejspíš ne."

"Proč jste tedy odjel?"

"Udělal jsem si výlet. Už mě to tu začínalo nudit."

Donesli jí kávu.

"Pane Bože! Ano! Tomu rozumím! Já se taky strašně nudím." Zamíchala si kávu. "Můj manžel hrozně žárlí. Když jede pryč, musím buď zůstat doma nebo vodit s sebou Jacksona. Dělá mi něco mezi gardedámou a špionem."

"Skutečně?"

Usmála se a napila se kávy. "Naháním mu větší hrůzu než můj manžel," pochlubila se.

Dopil jsem kávu.

"Co budete dnes večer dělat?" zajímalo ji.

"Nemám nic na práci."

"Máte tu auto?"

"Stojí přes ulici."

"Někam vás vezmu. Trochu si vyrazíme."

"Je jenom dvoulístné. Pro Jacksona tam už místo nebude."

Zasmála se.

"Zapomeňte na něj. Jdeme."

"Vy si nedáte nic k jídlu?"

"Já jím jenom, když se nudím." Podívala se přímo na mě a už zase to měla v očích. "Teď se nenudím."

"Ještě moment. Měl jsem za to, že se pan Essex má vrátit dnes večer."

"Snad z něj nemáte strach?"

"Žádný strach nemám, to byla jenom taková poznámka."

"Odpoledne jsem dostala telex. Zůstane ještě v L. A. a přijede až zítra."

Vstal jsem, zaplatil účet a usmál se na ni.

"Tak kde to vázne?"

Vyšli jsme do měsíční noci. Pod lampou parkoval mercedes s Wesem Jacksonem za volantem. Zašla k němu, něco řekla a on přikývl. Pak odjel.

Společně jsme se vydali k alfa romeu a ona usedla za volant.

"Zavezu vás tam," prohlásila.

Sedl jsem si vedle a ona se rozjela směrem od pobřeží. Jela dobře, rychle, s perfektní kontrolou a já seděl pohodlně a vychutnával její jízdu.

Dostali jsme se na horskou silnici a velmi svižně jsme ujeli přibližně šest kilometrů, pak zahrnula na cestu a nakonec zastavila před borovicovým srubem.

"To je moje útočiště," řekla a vystoupila, "tady se věnuju svým zálibám."

Když odemykala dveře, vzpomněl jsem si, co Bernie řekl o Harry Erskinovi: Paní Essexová vyrazila na lov a on jí sedl na lep, jenže pak narazil na zeď. To je její specialita: rozhicuje kluka tak, že už se vidí v její posteli, ale pak řekne ne."

Zatím se to nevyvíjelo špatně, ale co když to na mě jen tak hraje. Rozhodl jsem se, že si zachovám chladnou hlavu. Všechny kroky nechám na ní.

Vešel jsem za ní do velké, komfortně zařízené místnosti s velkou váleudou pod oknem.

"Moc pěkné," pochválil jsem. "A jaké záliby tu provozujete?"

"Maluju a ne špatně." Zamířila do baru. "Dáte si whisky?"

"Díky."

Připravila dva drinky, jeden mi podala a usedla do pohodlného křesla. Na opěradle křesla byla řada knoflíků. Jeden zmáčkla a začala popíjet. Z neviditelného rádia začala hrát jemná hudba.

"To je šikovné," ocenil jsem to a sedl si na opěradlo druhého křesla. "Být bohatý není zas tak špatné."

"Chtěl byste být bohatý?"

"Kdo by nechtěl?"

"Má to své nevýhody."

"Jako třeba?"

Pokrčila rameny.

"Tak třeba nuda. Když už všechno máte, tak je to hrozná nuda."

"Vy to znáte.. já ne," konstatoval jsem.

Položila sklenici, usmála se a vstala.

"Zatancujeme si."

Jak tu stála, vypadala velmi svůdně, až příliš.

Seděl jsem na místě a díval na ni.

"Paní Essexová," řekl jsem tiše, "mám o vás jisté důvěrné informace a nechci, abyste byla oproti mně v nevýhodě.

Měla byste mít jisté důvěrné informace i o mně."

Její úsměv se vytratil a fialkové oči ztvrdly.

"Co tím chcete říct?"

"Bylo mi řečeno, že jste mimořádná potvora. Co ale nevíte je, že ani já nejsem žádný svatoušek. Je fér, abyste to věděla. Podívejte, paní Essexová, i když si myslím, že jste nejúchvatnější žena, kterou jsem kdy viděl, velmi svůdná a atraktivní, ani se vás nedotknu. Buďto vyklouznete z těch svých šatiček, lehnete si na váleudu a budete hodná nebo odcházím. Je to dost jasné?"

Oči se jí rozšířily.

"Jak si to dovoluujete?"

"Řekl jsem to, co jsem si myslel. Takže odcházím. Nashle," a zamířil jsem ke dveřím.

Chytla mě za ruku, otočila k sobě a dala mi facku.

"Ty d'áble!"

Chytil jsem ji, lehce plácl přes zadeček a odstrkal k váleudě.

"Svlékni se," stoupl jsem si nad ni, "nebo chceš, abych to s tebe strhal?"

"Tys mě uhodil!"

"Tak se bude trhat."

"Ne! V něčem musím jít domů!"

Zasmál jsem se.

"No tak se svlíkej."

Oči se jí leskly, ňadra zvedala a vyklouzla z šatů.

* * *

Do kavárny jsem dorazil o dvacet minut dříve, než jsme byli domluveni. Objednal jsem si kolu, usedl ve stínu na verandě a čekal.

Během čekání jsem přemýšlel o Victorii Essexové. Věděl jsem, že bude dobrá a to taky byla. Chovala se jako žena, která většinu svého života sexuálně hladověla. Ale proč zabíhat do detailů? Když bylo po všem, slezla z váleudy, dala si sprchu a já jenom ležel a měl pocit, jako by mě převálcovaval parní válec.

Oblékla se a já tam pořád ležel.

"Zamkni," řekla. "Mám tu auto. Klíč dej pod rohožku," a byla pryč.

Počkal jsem, až uslyším, jak odjíždí auto, pak jsem se oblékl, zamkl, klíč strčil pod rohožku a vrátil se do hotelu.

No vidíš, říkal jsem si, tak jsme přefíkli jednu z nejbohatších ženských na světě, takže co nás čeká teď? Řekne Wesu Jacksonovi, aby se mě nějak zbavil, nebo si objedná další dýchánek? Musel jsem si počkat.

Olsonův buick přijel písčitou cestou a zastavil. Vystoupil z něj Bernie, Pam a Erskine a přišli za mnou.

"Jaká byla cesta?" zeptal jsem se, když nám číšnice nalávala kolu.

"Normálka," pokračil Bernie rameny. "Šéf měl zpoždění, taktak jsme to stihli."

Nepřiznal jsem se, že to vím.

Když číšnice odešla, řekl jsem: "Vypadá to dobře. Ranvej jsem zkontroloval. Nemá vadu. Jenom tam leje jako z konve

a možná budeme mít s tím deštěm problémy."

Podrobně jsem jim vyložil, jak mě přijali, jak jsem se setkal s O'Cassidem a co mi řekl.

"Nejspíš má pravdu, je v tom politika," zakončil jsem. "Ne že by se nás to nějak dotýkalo. Jediné, co se nás dotkne je, jestli Kendrick zaplatí. Letadlo se ani nehne, dokud nebudeme mít stvrzenku z banky."

"Jak se teď díváš na tu možnost, že nás oddělají, jen co tam strčíme nos?" zeptal se Erskine.

"Myslím, že když uděláme, co se od nás čeká a nedáme jim záminku, bude to v pořádku." Hodně jsem o tom uvažoval. "Podívejte, musíte vyškolit jejich piloty. Smlouva zní, že jakmile tam dopravíme letadlo, dostaneme zbytek peněz. Asi budeme muset na tom letišti několik týdnů zůstat a vyškolit jejich piloty. Připadá mi, že když splníme všechny své závazky, nebudou mít žádný důvod, aby nás sejmuli. Jakmile ty prachy jednou uloží do banky, už se k nim stejně nedostanou, čímž padá důvod, aby nás zabili." Erskine si to nechal projít hlavou a pak přikývl.

"Ale..." odmlčel jsem se a zadíval se přímo na Bernieho, "Pam s námi nepoletí."

Ztuhl, ale než mohl cokoli říct, vyřítla se Pam: "To bych ráda věděla, jak mě k tomu donutíš!"

Ignoroval jsem ji a díval se přímo na Bernieho.

"Ten personál na letišti je jeden bandita vedle druhého, Bernie. Ani jedna žena. Když se vy dva budete naplno věnovat školení pilotů, mohla by se Pam dostat do potíží. Nehodlám jí dělat gardedámu. To nepřípadá v úvahu. Kdyby po ní vyjel některý z těch grázlů, dostali bychom se do problémů, kterým bych se rád vyhnul. Takže s námi nepojede. Poletí do Meridy, ubytuje se v hotelu a počká tam na nás, ale nepoletí přímo s námi. Souhlasíš?"

"Bernie!" Pamelin výskot trhal uši. "Přece nebudete poslouchat toho blbečka! Já letím s vámi!"

"Nejspíš si to budu muset ještě promyslet, Jacku," vykoktal ze sebe Bernie.

"Na tom už nic nevymyslíš. Prostě s námi nepoletí. Já jsem ty parchanty viděl, vy ne. Jen co ji spatří, vyjedou po ní a v tu ránu jsme v potížích."

"To zní rozumně," řekl Erskine. "Proč si koledovat o malér?"

Bernie se topil v rozpacích, pak zdráhavě přikývl.

"Ano. Tak dobře. Nepoletí s námi."

"A co tam podle vás budu dělat? To mám v nějakém hotelu sedět na zadku a čekat? A co když vás napadne vzít mi roha? To mám být za pitomce?" zuřila Pam. "Jdu s vámi!"

Odsunul jsem židli a vstal.

"Chceš hodit domů?" zeptal jsem se Erskina.

"Díky."

"Bernie, to je tvůj problém. Je to tvoje holka. Vyříd' si to sám."

Sešel jsem s Erskinem po boku dolů po schodech ke své alfě.

Kapitola VI

Snažil jsem se vymyslet, co si tohle pondělní dopoledne počnu, když vtom zazvonil telefon. Doufal jsem, že mi volá paní Essexová a zve mě na projížďku, ale byl to Bernie.

"Ahoj, Jacku! Heleď, zavolał si mě pan Essex. Něco se děje. Počkáš na mě? Podle toho, co mi řekl Jackson, bude condor hotový dřív. Jakmile se vrátím, stavím se u tebe."

"Budu tady," řekl jsem a on zavěsil.

Bylo 9.47 a já se cítil trochu sklesle. Včera večer jsme si zašli s Timem do kina a pak jsme vyrazili na grandiózní tah. Podařilo se mi z něj dostat, že ranvej bude hotová do konce tohoto týdne. Měl dobrou náladu, protože měl pětítýdenní předstih. Řekl, že dostane velkou prémii za to, že práci zvládl tak rychle.

Objednal jsem si snídani a když jsem ji spořádal, zapnul jsem si televizi a díval se na jakýsi starý western. Zabil jsem tak několik hodin, pak jsem se ohlířil, osprchoval a oblékl.

Bernie se objevil kolem 13.00. Vypadal jako člověk, který na svých bedrech nese těžké břímě. Zavřel dveře a usedl do křesla.

Když jsem mu připravoval drink, zeptal jsem se: "Už jste si to s Pam vyříkali?"

"Ano," vzal si ode mě nápoj. "Máš pravdu, Jacku. Nikdy jsem se na to z tohoto hlediska nedíval. Žena v pralese by skutečně mohla naši situaci zkomplikovat." Napil se a zhluboka vydechl. "To jsem si dal. Pane Bože! Ty ženy!"

"Co se děje u Essexu?" Jeho domácí problémy mě nikterak nezajímaly.

"Dostal jsem příkaz, abych s ním zítra odletěl do Paříže. To nové letadlo je připraveno k dodání. Nechám ho tedy v Paříži, poletím zpět, prodám staré letadlo, převezmu to nové, a tak dál a až se vrátí, vyzvednu ho z Kennedyho letiště. Z Paříže přiletí společností Pan-Am."

"Poletí s ním paní Essexová?"

"Ano." Podíval se ostře na mě. "Proč ten zájem?"

"Chci si ujasnit, kde se budou všichni vyskytovat. A Pam?"

"Letiště se na čtyři týdny zavírá. Všichni kromě Harryho, Jean a mě mají dovolenou. Pam tu zůstane u své provdané sestry, než nám naskočí zelená, a pak odletí do Meridy a počká na nás."

"Takže máme čtyři týdny?"

"Správně. Promluvil jsem si o tobě s Jacksonem. Řekl jsem mu, že potřebuju někoho k ruce na údržbu condora. On to přednesl panu Essexovi a už je to vyřízené. Ode dneška patříš k personálu s platem třicet tisíc. Musíš si zajít za Macklinem, který si tě zapíše a všechno zařídí. Oficiálně začneme pracovat za čtyři týdny, ale během dovolené budeš dostávat plat."

"To se mi líbí." Odmlčel jsem se a pak jsem se zeptal: "Můžeš mi říct, kdy sem přiletíš s tím novým letadlem?"

"Třetího října, pokud budou testy v pořádku."

Dnes bylo čtvrtého září.

"Až dojde k únosu, Bernie, budeme muset mít nějaké zbraně. Nehodlám s těmi gaunery nic riskovat. Všichni bychom měli mít automaty a minimálně jeden kulomet."

Nejistě se na mě podíval.

"Ty si vážně myslíš, že by tam mohlo k něčemu dojít?"

"To já nevím, ale nechci nic nechat náhodě. Dalo by se něco takového tady sehnat?"

"Nic lehčího. Máme tu zbrojnici a slušně vybavenou. Tam si můžeme vybrat, co budeme chtít."

"Dobře. Ale je tu ještě jedna věc, Bernie. Všichni musíme mít falešné pasy. Všichni tam začneme nový život. Myslíš, že by to Kendrick zvládl?"

"Kruci! To mě nenapadlo. Máš pravdu," zamyslel se Bernie a pak přikývl. "Jestli on ne, tak už nikdo."

"Zajdu za ním ještě dnes. Budu potřebovat ode všech pasové fotografie."

"To nebude žádný problém. Všichni máme nějaké rezervní. Přinesu ti je."

"A ještě něco. Ještě jednou jsem si probíral, jak dostaneme ty peníze, Bernie. Původně jsem navrhoval, aby se poukázaly na tvé jméno do Mexické národní banky. To byla hloupost. Dostal jsem jiný nápad, založíme v Mexiku společnost. To bude mnohem bezpečnější."

Zaletím si do Mexico City a zařídím to. Jen tak mě napadlo, že by se ta společnost mohla jmenovat Aerotaxi Modrá stuha. Jakmile společnost založím, Kendrick vyplatí peníze do banky, kde bude mít společnost založený účet. Co ty na to?"

Zamrkal na mě.

"Vždycky jsi kus přede mnou, Jacku. To je dobře. Aerotaxi Modrá stuha se mi líbí." Usmál se a poprvé za tu dobu vypadal šťastně. "Budeš potřebovat nějaké peníze, vid'?"

"Dostanu je od Kendricka. Dejte mi fotky a zbytek nechť na mně."

"Jak chceš."

"Ještě něco. Jak se ty tři miliony rozdělí?"

Vypadal nevyzpytatelně.

"Ještě jsem o tom moc nepřemýšlel."

"Jenže já musím. Tys měl nápad: dostaneš milion. Já to zařizuju: dostanu milion a čtvrt. Hany třičtvrtě. Tak jsem to vymyslel."

Neklidně sebou zavrtěl.

"Na Pam jsi zapomněl."

"To je tvá holka, Bernie. Ty se o ni starej. Na operaci se nijak neúčastní."

Zamyslel se nad tím a pak pokrčil rameny.

"Tak jo."

"Takže ty podíly platí?"

"Musím si ještě promluvit s Harrym."

"Já na tom trvám. Beze mě by tato operace neměla nejmenší šanci a ty to víš."

Unaveně vstal.

"Tak dobře, Jacku. Platí."

Když odešel, zavolal jsem na pokojovou službu a požádal je, aby mi poslali specialitu na dnešní den. Vrchní mi sdělil ledovým hlasem, že vyrozuměl, že nyní patřím k personálu. Mám-li hlad, budu se muset obtěžovat do restaurace.

Tak jsem se vydal do Macklinovy kanceláře. Uvítal mě tak, jak vrcholový výkonný úředník vítá mouřenína. Požádal mě, abych vrátil veškeré kreditní karty, které mi dal, pak přede mě šoupl formulář. Když jsem ho vyplnil, řekl mi, že plat za první měsíc mi pošlou do Floridské banky. Když jsem vyplnil další formulář, řekl mi, že mi vezmou alfu romeo. Wes Jackson zjevně onoho dopoledne nezahálel.

Zašel jsem si do restaurace, naobědval se a zaplatil, pak jsem se vrátil do své chaty. Po chvíli přišel Bernie. Přinesl mi fotografie na pas.

"Mluvil jsi s Haným?" zeptal jsem se.

"Ano. Podíl mu vyhovuje." Podíval se na mě zamyšleně. "Vypadá to, že sis ho získal."

"To je dobře. Poslyš, Bernie, už tady nepatřím k V.I.P. Potřebuju auto."

"Vezmi si moje, ten buick. Já můžu jezdit služebním." Zamířil ke dveřím, pak se zarazil: "Měl jsem teď strašný fofr, Jacku. Odlétáme zítra v poledne. Co tady budeš dělat, až budu pryč?"

"Zaskočím za Kendrickem, pak si zaletím do Mexico City a vyřídím založení společnosti, pak pojedu domů a strávím pár týdnů s tátou."

"Od desátého září budu k zastížení u Avon Air Corporation v Texasu. Budeme se tam s Haným v tu dobu zaškolovat."

"Dobře. V každém případě se třetího října sejdem tady?"

"Ano."

Podali jsme si ruce.

Otevřel dveře a nervózně na mě pohlédl: "Myslíš si, že to vyjde?"

Usmál jsem se na něj.

"Prostě musí."

Louis de Marney, Kendrickův poskok, poskakoval chodbou v galerii, vroubenou uměleckými poklady a mával na mě

rukou.

"Pane Crane! Jak milé!" hlaholil. "Claude o vás právě dnes ráno hovořil. Už jsme se skutečně nemohli dočkat, až nás zase navštívíte."

Rozhlížel jsem se kolem sebe. Prostorná místnost byla napěchovaná zbožím, nad kterým by zazobaní návštěvníci propadali nadšení.

"Je tu někde?"

"Jak by ne. Momentíček. Hned ho zavolám," odvrátil se uličkou a zmizel ve dveřích na konci galerie. V okamžiku se zase objevil a mával na mě.

Vydal jsem se uličkou a vstoupil do rozlehlé místnosti s velkým klenutým oknem otevírajícím pohled na moře, která byla zařízená impozantním starožitným nábytkem, na jejíž hedvábím potažených stěnách visely obrazy, jistě velmi drahocenné.

Kendrick se rozvaloval v širokém křesle, nohy opřené o podnožku. Vstal a podal mi ruku. Masitý obličej se mu rozzářil poťouchlým úsměvem.

"Jsem potěšen, cheri. Sedněte si. Nějaké občerstveníčko? Whisky? Šampaňské? My máme všechno. Jen si řekněte."

"Ne, díky." Zapálil jsem si cigaretu a usedl naproti němu. De Marney se choulil v pozadí. "Chci falešné pasy." Na konferenční stolek vedle něj jsem položil fotky. "Můžete to zařídit?"

"Pro koho?"

"Pro Bernieho, Erskina, mě a Pam."

Jeho oči mě zkoumaly a pak přikývl.

"Budete mít nová jména?"

Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu proužek papíru.

"Dá se to zařídit, cheri, ale nebude to zadarmo." Vydal ze sebe hluboký vzdech a posteskl si: "Nic není zadarmo."

"Tuhle havárii financujete vy," konstatoval jsem. "Náklady mě nezajímají."

"Ano." Vzal si fotky a papírek, kývl na de Marneye a předal mu to. "Zaříd' to, broučku."

De Marney odklusal.

Kendrick si natřásl svou přišernou paruku, pak se zvědavě podíval na mě.

"Ještě něco, cheri?"

"Chci dva tisíce v hotovosti."

Protáhl obličej.

"Srazím vám to z podílu."

"Ani omylem. Patří to k nákladům a ty přece hradíte vy."

Usmál se, ale jeho oči byly jako mokré kameny.

"Ano." Postavil se na nohy, šel ke stolu, otevřel zásuvku a po chvilce štráchání se vrátil se svítkem bankovek.

"Nemáte žádné pochybnosti o to, že tam to letadlo bezpečně dopravíte?"

"To je Bernieho starost. Ne má. Zeptejte se jeho." Strčil jsem si peníze do kapsy.

"Jak se vám líbila ranvej?"

"Dobrá."

"Tak. Je tu ještě nějaký problém?"

Vstal jsem.

"V tuto chvíli ne. Kdy budou ty pasy?"

"Zítra odpoledne."

"Vyzvednu si je." Když jsem šel ke dveřím, zeptal se: "Neočekáváte žádné potíže?"

Podíval jsem se na něj.

"Z naší strany ne. Máte připraveny ty peníze? Jeden a půl milionů dolarů?"

"Koncem týdne je budu mít."

"Potom vám dám instrukce, kam je dodat. Udělali jsme menší úpravy ohledně toho placení. Zakládáme společnost v Mexiku. Později vám sdělím podrobnosti."

Bleskl po mně pohledem.

"Velmi moudré... založit společnost."

"Jo." Ještě jednou jsem se k němu otočil. "Letadlo neodstartuje, dokud nám polovinu nevyplatíte."

"Je mi to jasné." Odmlčel se, pak pokračoval: "Kdybyste potřeboval šikovného mexického právníka..."

Přerušil jsem ho.

"Zařídím si to sám. Takže zatím," a šel jsem.

Zajel jsem si do floridské letecké společnosti a zabukoval let do Mexico City, šestého září v 10.00, pak už jsem neměl nic na práci, tak jsem vyrazil na pláž a strávil jsem zbytek odpoledne klábosením s jednou fešandou, která měla tělo jako z Playboye, ale rozum jako díru ve zdi. Přesto jsme se dobře bavili, ale když slunce začalo zapadat, prohlásila, že se musí vrátit domů, protože musí uvařit manželovi večeři. Přátelsky jsme se rozloučili.

Řekl jsem si, že bych měl s Timem uspořádat na rozloučenou pořádnou pařbu, ale on už byl v plném balení. Omlouval se, že to nestihne.

"Odlétám už za svítání, Jacku," vysvětloval. "Dostal jsem skvělou práci v Rhodesii."

"Jak vidím, stavitelé ranvejí jsou stále na cestách," přitukli jsme si a rozloučili se. Samotnému se mně do města moc nechtělo.

Zaskočil jsem si tedy vedle do restaurace na lehkou večeři a vrátil se do chaty. Pustil jsem si televizi.

Kolem 22.00 zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko a uslyšel ženský hlas: "Pan Crane?"

V zádech jsem ucítil mravenčení. Nikdo mi nemusel říkat, kdo volá. Paní Essexová měla velmi zvláštní hlas. Kdo ho jednou uslyšel, nemohl zapomenout.

"Ahoj," řekl jsem.

"Budu ve svém srubu od 24. září na pět dnů," řekla. "Jsi vítán," a zavěsila.

Položil jsem sluchátko, zapálil si cigaretu, vypnul televizi a usedl do křesla. Než jsme se dali dohromady, bylo jen málo chvil, kdy jsem na ni nemyslel. Stále jsem přemýšlel, jestli náš vztah, který tak rychle vzplál, se bude podobat "lodím, mějícím se ve tmě". Ted' jsem věděl, že ne. Pět dní spolu v chatě ukryté před světem! Ale až za osmáct dní! Zhluboka jsem si povzdechl. Té noci jsem se moc dobře nevyspal.

Druhý den odpoledne jsem vyzvedl pasy. Kendrick tam nebyl, ale vydal mi je de Marney. Můj pas byl v pořádku. Ted' jsem se jmenoval Jack Norton. Prohlédl jsem si i ostatní pasy. Vypadaly stejně dobře.

"Jste spokojen?" zeptal se de Marney.

"Jistě. Že zdravím špekounka," řekl jsem a vypadl.

Můj táta na mě čekal na nádraží. Vypadal vyšší, hubenější a starší.

Podali jsme si ruce a nastoupili do jeho otlučeného chevroletu.

"Tak jak se vede, Jacku?" vyptával se a zamířil autem od nádražička směrem k domovu.

"Moc dobře, tati. A jak se máš ty?"

"Jako vždycky. Když se člověk dožije mého věku, už toho moc nečeká. Banka je na tom dobře. Tento týden jsem měl čtyři nové zákazníky."

No to je trhá! pomyslel jsem si a v myšlenkách jsem se zatoulal k milionu a čtvrt, který mi bude brzy říkat pane.

"To je slušné, tati."

"No, špatné to není. Na dnešní večeri jsem koupil dobrý steak. Dáš si, synku?"

"To víš, že jo."

"Vypadáš dobře."

"A taky se tak cítím."

Pak už jsme jeli mlčky. Díval jsem se na ulice, obchůdky, lidičky. Někteří na tátu mávali. Už jsem začínal litovat, že jsem sem jel, ale jinak to nešlo. Potom se už s ním neuvidím. Za třicet dnů budu pro něj mrtvý a jestli si budu chtít ty peníze nechat, budu muset mrtvým zůstat.

Když jsme přijeli domů, šel jsem nahoru do svého ošumělého pokoje - jak se lišil od luxusní chatky na Essexově letišti! - a vybalil jsem si. Pak jsem sešel do obývacího pokoje. Táta se vytáhl a koupil láhev Cutty Sark.

"Jen si dej, Jacku. Napij se," pobízel mě. "Pro mě to už není. My už si s whiskou nerozumíme."

Rychle jsem se na něj podíval.

"Není ti něco, tati?"

Usmál se svým jemným úsměvem.

"Už je mi šedesát devět. Jak se říká, na svůj věk jsem v pořádku. Napij se a pojď se posadit."

"Kdy půjdeš do důchodu?"

"Tento dotaz už v bance taky padl, ale řekl jsem jim, že to potáhnu dál. Mí klienti mě nechtějí opustit a tak mi bylo řečeno, že můžu ještě pracovat, dokud budu chtít." Znovu se usmál.

"A já pořád chci."

Nalil jsem si pořádného panáka whisky a vody, hodil tam trochu ledu, a pak jsem si za ním přišel sednout.

"Tak povídej, cos tam dělal," vyzvídal.

To bylo to poslední, co bych chtěl, a tak jsem mu vyprávěl, že ted' pracuju pro Lana Essex, že patřím k jeho zaměstnancům, že dostanou nové letadlo a já že se budu starat o jeho údržbu.

"Pro Lana Essex?" Na tátu to zřejmě udělalo dojem. "Chytrý člověk.. Jistě miliardář. Říká se o něm, že na zákony moc nehledí." Pokrčil rameny. "Jenže jak by někdo mohl přijít k takovým penězům a hledět přitom na zákony, to opravdu nevím." Smutně se na mě zadíval. "Takže ty ses usadil v Paradise City. Tak to si tě moc neužiju."

"Ale jdi, tati! Vždyť tam za mnou budeš jezdit na dovolenou! A když budu mít dovolenou já, tak přijedu sem." Bylo mi hanba, že takhle žvaním a přitom vím, že už ho za pár týdnů navždy opustím.

"Nemáš hlad, synku?" Zvedl se ze židle. "Co kdybychom si k tomu steaku usmažili trochu cibulky, co říkáš?" Zadíval se na mě s nadějí. "Nějakou jsem koupil."

"Senzace."

"Tak to nech na mně." Zamířil přes místnost ke kuchyni, pak se zarazil a zeptal se: "Setkal ses s paní Essexovou, Jacku?"

Ztuhl jsem.

"Viděl jsem ji."

"Je to podle všeho krásná paní. Viděl jsem její fotografii v jednom časopise, ale fotky klamou.. tak je?"

"Asi ano. Ano, je krásná."

Přikývl a odešel do kuchyně. Dopil jsem, zapálil si cigaretu a zamyslel se nad minulým týdnem.

Odletěl jsem do Mexico City a ubytoval se v jednom hotelu s vyhlídkou do parku Alameda. Zašel jsem do Mexické národní banky a představil se jako Jack Norton. Úředníkovi jsem řekl, že chci založit společnost s počátečním kapitálem jednoho a půl milionu dolarů. Od té chvíle jsem neměl žádné problémy. Úředník se vytasil s formuláři, které mi sám vyplnil. Slíbil, že žádné problémy nebudou. Uvedl jsem Bernieho nové jméno jako prezidenta společnosti a sebe jsem představil jako obchodního ředitele. Dále jsem uvedl nová jména Erskina i Pam, a představil je jako členy správní rady. Asi tak půhodiny jsem podepisoval formuláře a úředník mi potvrdil, že do týdne bude Aerotaxi Modrá stuha zaregistrováno jako aktivní firma. Řekl jsem mu, že peníze budou složeny na jméno společnosti přibližně ve stejnou

dobu. Potřásl jsme si rukou, on se mi uklonil až k zemi a já šel.

Šlo to jak po másle. Zahraniční měnu, zejména dolary, potřebovala mexická ekonomika jako sůl.

Úspěšně jsem zdolal překážky a teď jsem zase seděl ve svém ošumělém domově u svého táty. Jedli jsme steak, chutnalo nám, chvíli jsme si ještě povídali a pak jsme šli spát.

To byl první den. Ani nevím, jak jsem dokázal zvládnout těch zbylých sedm, ale nějak jsem to kvůli tátovi přečkal. Ten byl celý den v bance a já dělal, co se dalo. Potloukal jsem se po okolí a narazil na nějaké holky, ale byla s nimi nuda, po Victorii Essexové mi připadaly hloupé a nanicovaté, tak jsem přestal chodit ven. Zůstal jsem doma, díval se na telku, kouřil a počítal hodiny do 24. září.

Večer 23. září jsem otci navrhl, abychom si vyrazili na večeři na rozloučenou.

"Vždyť já bych ti něco ukuchtil, Jacku," namítal, "ale jestli máš chuť někam vyrazit..."

"Ty bys nešel? Vsadím se, žeš nebyl v restauraci od té doby, co maminka umřela."

"To je pravda. Tak dobře, bude alespoň změna. Tak půjdeme."

Šli jsme do nejlepší restaurace ve městě. Nic mimořádného, ale docela slušná. Bylo tam poměrně dost lidí a jak se zdálo, všichni mého otce znali. To byla doba, než jsme se propracovali k našemu stolu! Každou chvíli se táta musel zastavit, podávat ruku a představovat mě, než jsme mohli popojít o stůl dál. Samí provinční človíčky, nudili mě k smrti, ale snažil jsem se být co nejpříjemnější.

"Vždyť ty jsi tu slavný muž, tati," řekl jsem, když jsme konečně usedli ke svému stolu. "Netušil jsem, že jsi tak vážený člověk."

Šťastně se usmál.

"To víš, synku, nemůžeš pracovat v jednom městě celých čtyřicet pět let a neudělat si přitom nějaké přátele."

"Asi máš pravdu."

Přišel k nám majitel a podal nám ruku. Byl to unavený břicháč v oblýskaném obstarožním smokingu, ale k mému tátovi se choval jako k prezidentovi a tím si mě získal.

"Co si dáš, tati?" zeptal jsem se. "Ne...steak ne!"

Zasmál se. Vypadal vážně šťastně. Udělalo mu moc dobře, jak ho tady lidi vítali.

"No..."

"Dáme si ústřice a koláč s masovou náplní."

Oči mu zajiskřili.

"Ale Jacku, ústřice jsou drahé."

Dali jsme si ústřice se šampaňským a koláč s masovou náplní a zapíjeli to dobrým červeným vínem. Po jídle, na které jsem si zvykl v Paradise City, to za moc nestálo, ale můj otec si skutečně pochutnal.

Po jídle se k nám připojili dva důležité se tvářící postarší pánové, obtlouští a utahaní. Jeden byl starosta a druhý ředitel národního parku. Můj táta si vážně užíval. Nekazil jsem partu, ale myslel jsem na zítřek.

Když jsme se vrátili domů, řekl mi táta: "To byl, Jacku, nejhezčí večer od doby, kdy umřela máma. My dva bychom se mohli mít dobře, kdyby ses ujal toho Johnsonova servisu."

"Ještě ne, tati," řekl jsem, "možná časem," a cítil jsem se přitom jako mizera.

* * *

Vyzvedl jsem Bernieho buick na letišti v Paradise City a jel po dálnici.

Myslel jsem na svého tátu, na devětašedesátiletého pána, který pracoval kdesi na konci světa v bance, a na to, jak mu bude, až se dozví, že jsem zahynul při leteckém neštěstí. Kromě toho mi leželo v hlavě, že teď pracuji u Essexu jako regulérní zaměstnanec za třicet tisíc dolarů ročně, což by se časem mohlo také zlepšit. Není potom nerozum pouštět se do únosu? Nebylo by rozumnější přijmout, co mi Essex nabízí a nepouštět se do loupeže letadla? Pak jsem si představil, co všechno se dá podniknout s milionem a čtvrt. Takovou sumu bych do smrti nevydělal, ani kdybych zůstal u Essexu do důchodu. Jednou věcí jsem si byl jistý. Jakmile dostanu peníze, rozloučím se s Berniem. Ve společnost Aerotaxi Modrá stuha jsem neměl důvěry ani za mák. Vezmu peníze a usadím se někde v Evropě. Ještě jsem nevěděl, kde by to mělo být, ale něco si najdu a s takovou spoustou peněz, když je dobře investuju, si budu skvěle užívat.

Do srubu, ležícího v ústraní, jsem dorazil kolem poledne. Uvažoval jsem, jestli na mě paní Essexová už čeká. Paní Essexová? Nedokázal jsem prostě na ni myslet jako na Victorii... natož Vicky. Měla v sobě něco, co mi bránilo v důvěrnostech, i když jsem jí naplácál přes zadek a vyspal se s ní. Byla to velmi zvláštní žena.

Zaparkoval jsem před srubem. Když jsem vystupoval z auta, dveře srubu se otevřely a vystoupil z nich usmívající se černošský sluha.

Zůstal jsem zaraženě stát. Díval jsem se, jak se ke mně blíží. Byl to dlouhán s širokým nosem, jiskrnými černými očima, v bílém saku, zelených kalhotách a s plochými nohama v zelených sandálech.

"Vítejte u nás, pane Crane," řekl.

"Ahoj!"

Co to ksakru má být?" vířilo mi hlavou.

"Paní Essexová sem dorazí až po obědě, pane Crane."

"Aha... takže..." koktal jsem.

"Vezmu vám tašku." Zastavil se a usmál se na mě. "Jmenuju se Sam Washington Jones. Říkejte mi Same, ano?"

"Rád."

Otevřel kufr a vyndal z něj mé zavazadlo.

"Ukážu vám váš pokoj, pane Crane."

Šel přede mnou do srubu, zastavil se před jedněmi dveřmi, kývl jejich směrem a řekl: "To je pokoj paní Essexové,"

pak šel dál, jedny dveře otevřel a řekl: "To je váš pokoj, pane Crane."

"Díky."

"Můžu vám vybalit, pane Crane?"

"To si udělám sám."

Položil mou tašku vedle postele.

"Oběd bude za půl hodiny. Můžu vám připravit drink, pane Crane?"

"Whisky s ledem, prosím."

Chvilí jsem tam postál. Bylo mi jasné, že se o ni někdo musí starat. Taková žena si jistě nevaří, neuklízí a neustýlá postele.

Přemýšlel jsem, jak se jí podařilo zkorumpovat toho hezkého černocho.

Vybalil jsem si, uložil věci do skříně, umyl se v koupelně a vrátil se do haly. Na konferenčním stolku stála dvojité whisky s ledem. Posadil jsem se, napil se, zapálil si cigaretu a čekal.

Sam se objevil za dvacet minut.

"Jste připraven dát si něco k jídlu, pane Crane?"

"K tomu jsem vždy připraven."

Zazubil se a odešel. Za pár minut přivezl pojízdny servírovací stolek. Jako předkrm jsem si dal deset urostlých garnátů. Jako hlavní chod byl kebab s kari omáčkou. Pak jsem dostal kávu a na závěr brandy.

"Teda, Same, ty umíš báječně vařit," pochválil jsem ho.

"Ano, pane Crane, Missy ráda dobře jí."

Seděl jsem, pokuřoval a odpočíval, až jsem kolem 15.00 uslyšel zvuk příjezdějího auta. Vstal jsem a šel ke dveřím.

Paní Essexová v porschi se zapnutým bezpečnostním pásem příjezděla ke srubu, zamávala na mě a zapíchla auto asi tak čtvrt metru ode mě.

"Ahoj, Jacku!" vystoupila z auta.

Páni! Té to slušelo! Měla na sobě košili vzorovanou tak pestře, jako by ji maloval sám Picasso, a k tomu bílé kalhoty, které vypadaly jako namalované přímo na tělo.

"Vypadáš senzačně," pochválil jsem ji.

Vzhledla ke mně a usmála se.

"Vážně?"

Přistoupila ke mně a objala mě.

"Staral se Sam o tebe dobře?"

"Moc dobře. Báječně vaří."

Vrátili jsme se spolu do srubu a ona usedla do křesla.

"Překvapen?" smála se na mě.

"Jak se můžeš ptát?"

"Potěšen?"

"Mírně řečeno."

Zasmála se. Páni! Byla to úchvatná žena!

"Právě jsem na pětidenní návštěvě u své sestry v New Yorku," řekla mi. "Má tentýž problém jako já, tak si vzájemně prokazujeme službu. Já lžu pro ni a ona zas pro mě." Opět se zasmála. "Lane má svou práci a na mě nemá čas." Vzhledla ke mně a oči jí jiskřily. "Ty budeš mít, vid'?"

Natáhl jsem k ní ruku.

"Na co ještě čekáme?" zeptal jsem se.

Pět příštích dnů se sobě podobalo jako vejce vejci a utekly jako sen. Spali jsme spolu, milovali se, v deset ráno vstali a Sam nám připravil snídani, pak jsme vyjeli na projížďku do lesa. Na koni byla skvělá. Nedokázal jsem z ní spustit oči. Pak jsme se vrátili do srubu a Sam nám naservíroval jídlo. Po jídle jsme šli do postele a když jsem se s ní miloval, byla vždycky divoce vzrušená. Pak jsme se dlouze procházeli ruku v ruce lesem, slunce probleskovalo stromy. Moc toho nenamluvila. Jenom chtěla, abych byl u ní, držel ji za ruku a procházel se s ní. Když slunce začalo zapadat, vrátili jsme se do srubu a zavřeli okenice. Udělali jsme si drink, koukali na televizi, pak nám Sam přinesl lehkou večeři, jenže Samovy lehké večeře se skládaly z cele řady lahůdek: humrového šufle, pstruha na mandlích, vaječného salátu s uzeným lososem a mnohých dalších. Ani jeden z nás se nesnažil zapříst rozhovor a bavit se, jak to občas lidé dělají. Byla to sexuální záležitost. Potřebovala mě jako hřebce. Osobní city neexistovaly. Příroda byla krásná, Samovo jídlo skvělé a ona úchvatná.

Poslední večer před dnem, kdy měl Bernie přiletět v novém letadle, se večeře skládala ze samých vynikajících specialit. Začali jsme s křepelkami, pokračovali bažantem s oblohou a zapili to Latourem 1959.

"Vracím se zase k Lanovi," řekla, když jsme popíjeli brandy. Usmála se na mě: "Bylo to dobré?"

"Pro mě... skvělé, senzační. A pro tebe?"

"Mmmm!"

Vstala a já jsem se díval, jak přechází halou, sledoval pohledem pomalý smyslný pohyb jejího zadku a způsob, jakým nese svá ňadra.

"Umíš se milovat líp než Lane."

"Vážně?" podíval jsem se na ni. "Asi jen proto, že já mám na milování čas a on ne."

"Žena potřebuje lásku. Když už má takovou smůlu, že se uvázala k člověku, který myslí jenom na to, jak vydělat další peníze..." Pokrčila rameny. "Peníze a podnikání, jenže žena potřebuje, aby se o ni někdo stál."

Vstoupil Sam a přinesl další kávu.

Když ji naléval, zeptal se: "Mám vám zabalit, paní Essexová?"

"Prosím."

Tak to byl konec zážitku. Na tuto ženu, která se mi tak štědře nabídla, jsem se teď díval trochu jako na svého otce. Oba dva už pro mě od zítřka nebudou existovat. Zítřka budu sedět v condorovi a pro svět budu mrtvý. Svého tatů už nikdy neuvidím, ale na tu myšlenku jsem si zvykl. Měl svůj život, ale bolelo mě, že už nikdy neuvidím tuto ženu, která seděla vedle mě a nádhernými fialkovými očima spočívala na mé tváři.

Když Sam odešel, řekla: "Měla jsem hodně mužů, Jacku. Žena muže potřebuje a Lane - jak jsem se už zmínila - má moc práce, než aby se zajímala o mě a navíc je často unavený. Ani nevíš, jak je pro člověka jako já frustrující čekat celý den na svého muže a pak zjistit, že je příliš unavený. Muži myslí jenom na sebe. Představuje si, že prostě budu posedávat a čekat, až bude mít jednou náladu." Poplácala mě po ruce. "Tohle je naše poslední bezpečná noc, kterou strávíme společně." Vstala. "Pojďme si lehnout."

Druhý den ráno jsem ji provázel očima, když odjížděla ve svém porschi. Ještě mi zamávala a byla pryč.

Sam vyšel na sluníčko.

"Už máte sbaleno, pane Crane."

Podal jsem mu dvacetidolarovou bankovku.

"Děkuji, ale ne," usmál se, "bylo to pro mě potěšením."

Nechal jsem ho tam a vrátil jsem se zpět na letiště.

Kolem 15.00 dosedl nový condor na ranvej. Rozjel jsem se k němu džípem a dorazil ve chvíli, kdy Bernie a Erskine seskakovali na asfalt.

"To je letadýlko," chválil jsem, když jsem se k nim přidal.

"A to nevidíš ani polovinu. Je to fakt nádherná," řekl Bernie.

"Žádné problémy?"

"Vůbec ne, lítá jako pták."

Podívali jsme se na sebe.

"Kdy bude noční test?"

"Myslím, že v sobotu."

"Máte tři dny k dobru."

"Určitě nemá žádné problémy?"

"Ani náhodou," přidal se k nám Erskine. "Je skvělé."

"Tak si ho prohlédni, Jacku," řekl Bernie. "Já musím udělat nějaké ouřadování a pak se telefonicky ohlásit panu Essexovi. Harry tě provede."

Nastoupil do jednoho z čekajících džípů a odjel.

Harry a já jsme vylezli do letadla. Mělo všechno, co si vrcholový vedoucí pracovník může přát. Bylo tam šest kabin, dokonale vybavených na spaní. Essexovo soukromé apartmá bylo skutečně přepychové. Byla tam podlouhlá úzká jednací místnost, kam se vešlo deset lidí, kabinka pro sekretářku, vybavená technikou IBM a bar; dále malá, šikovní kuchyňka a na druhém konci dvě kabinky pro personál v méně luxusním provedení.

"Tady je asi všechno kromě bazénu," řekl jsem nakonec, když jsem si všechno prohlédl. "Nepřijde ti líto, že ten buran všechnu tu parádu vyrvé a nacre to kubánci a kulomety?"

Harry pokrčil rameny.

"Když chceš mít večeri, musíš rozbít vajíčko. Co mně je po tom, hlavně když dostanu prachy."

"Takže v sobotu večer?"

Přikývl.

"Jak se těšíš, Hany? Na to až budeš mrtvý? A nikdy se už do států nevrátíš?"

"No jo, je to těžké rozhodnutí, ale jinak ty peníze prostě nesplaším."

"Půjdeš s Berniem do té taxislužby?"

Zavrtěl hlavou.

"Já ne. Nemám v něj důvěru. Shrábnu podíl a mizím. A co ty?"

"Totéž. A kam máš namířeno?"

"Rio. Mám tam nějaké kontakty. A ty?"

"Snad Evropa. Hlavní, aby byly ty prachy."

"Myslíš, že s tím budou nějaké potíže?"

"Udělal jsem, co jsem mohl, aby nebyly."

Vyložil jsem mu, jak jsem založil společnost, jak jsem si promluvil s Kendrickem.

"Mělo by to klapnout."

Nasedli jsme do džípu a mířili ke kontrolní věži. Dali jsme si jedno pivo a pak za námi přišel Bernie. Řekl, že mluvil s panem Essexem, který je teď v Paříži, a informoval ho, že v sobotu v noci provede noční zkušební let.

"Asi půjdu navštívit Kendricka," řekl jsem. "Jestli se operace odehraje v sobotu v noci, chci mít potvrzení z banky. A Bernie, sežeň ty zbraně a munici a nalož to do letadla. Každý budeme mít automat. Co ještě bychom mohli sehnat?"

Bernie se podíval na Harryho.

"Ty víš, co je ve zbrojnici."

"Máme tam tři japonské automaty, ty jsou fakt dobré a čtyři automaty "chicagská piana".

"Vezmi od každého jeden kus. Co granáty?"

"Jasně."

"Zhruba šest."

Oba dva se na mě podívali.

"Vážně čekáš, že se něco semele, Jacku?" vyptával se Bernie a čelo se mu orosilo.

"Chci mít jistotu, že kdyby něco, dokážeme se ubránit."

"Takže..."

"Naložte zbraně do letadla." Vstal jsem: "Já jdu za Kendrickem. Co kdybychom se společně navečeřeli a doladili maličkosti?"

"Jistě," řekl Bernie. "Sejdeme se v mé chatě. Objednám jídlo."

"Kolem 20.30?"

"Dobře."

Vzal jsem si Bernieho buick a vyrazil do Paradise City. O tři hodiny později jsem klepal na dveře Bernieho chatky a on mi přišel otevřít. Harry se napájel skotskou a vstal, aby mi nalil panáka.

"Tak jakš pořídil?" zeptal se Bernie. Vypadal ustaraně a pod očima měl tmavé kruhy.

Posadil jsem se a vzal si od Harryho skotskou.

"V pátek dostaneme potvrzení z banky. Vyložil jsem tomu praštěnému tlustřochovi, že se do té doby letadlo ani nehne."

Zazubil jsem se na Bernieho. "Uklidni se. Je to v suchu. Už se na tom pracuje."

Ale jak jsem mohl tušit, že se stane něco, co nikdo z nás nemohl předpokládat? Celá akce vypadala velmi slibně. Urputně jsem se snažil, aby měla maximální šanci, ale vždycky se něco, říkám ještě jednou, vždycky se něco najde, na co nikdo nepomyslí.

Kapitola VII

V sobotu večer jsem od Kendricka dostal bankovní stvrzenku. Informoval jsem ho, že letadlo dodáme v neděli časně ráno a že žádné problémy nejsou. Potom jsem zaslal telegram se stejnými informacemi Aulestrioovi.

Pak jsem se vrátil na letiště a telefonicky jsem se spojil s Mexickou národní bankou. Úředníka, se kterým jsem jednal minule, jsem se dotázal, jestli už přišly peníze. Řekl, že ano a že byly připsány ve prospěch společnosti Aerotaxi Modrá stuha. Skoro jsem slyšel, jak se během našeho rozhovoru uklání. Předal jsem tuto zprávu Berniemu a Harrymu.

"Teď záleží jen na vás, abyste letadlo dodali," řekl jsem. "Já jsem svou práci odvedl."

V pátek jsme my tři celé odpoledne od 15.30 do 19.00 pracovali na letadle. Důvěrně jsem se seznámil s tryskami a Bernie s Haným pracovali na pilotní kabině. Nevyskytly se žádné problémy. Sobotní dopoledne jsem strávil na kontrolní věži a Bernie a Harry zapisovali letový plán. Obsluha vypadala poněkud nechápavě, když jsem jim přikázal, aby natankovali maximum paliva. Naplnili nádrže pod mým dohledem.

Únos letadla jsme plánovali na 20.30. Do té doby se setmí. Odpoledne jsme s letadlem odletěli na zkušební let kolem Miami a zpět. Letělo jedna báseň.

Harry přinesl na palubu zbraně a já jsem se jich ujal. Jeden z těch japonských rychlopalných automatů AR 180 jsem schoval v Essexově ložnici. Položil jsem ho pod matraci. Byl to automat na dum-dum střely 223, které okamžitě zabíjejí. Druhý automat jsem schoval do kabin posádky. Automat Thompson, známý jako chicagské piano, jsem ukryl v pilotní kabině. Šest ručních granátů jsem schoval do skříňky u vstupních dveří letadla. Pistole jsme si chtěli strčit za pas. Vzal jsem Bernieho a Harryho na obchůzku a ukázal jim všechny skrýše.

"Nejspíš nám k ničemu nebudou," řekl jsem, "ale kdyby jsme se dostali do potíží, budete vědět, kam sáhnout."

Viděl jsem, že to Bernieho nijak zvlášť nepotěšilo, byl pobledlý a potil se. Harry pouze přikývl.

Tak to bychom měli. Zbývaly nám tři hodiny do odletu. Řekl jsem, že si půjdu sbalit, opustil jsem je a vrátil se do své chaty. Dal jsem si něco k pití, zapálil cigaretu, chvíli jsem váhal a pak jsem zatelefonoval svému tátovi. Věděl jsem, že to je naposled, kdy uslyším jeho hlas. Když jsem čekal, až přijde k telefonu, došlo mi najednou, že mi bude scházet, a zase mě přepadly pochybnosti, jestli se mi to, co dělám, v budoucnu vyplatí.

Zvedl sluchátko až po dlouhé době.

"Sekal jsem trávník, Jacku. Telefon jsem zaslechl až teď."

Zeptal jsem se ho, jak se mu daří.

"Dobře. A tobě?"

"Mám se dobře." Řekl jsem mu, že v noci poletíme s condorem na zkušební let.

"Je to nějak nebezpečné?"

Nuceně jsem se zasmál.

"Ale vůbec ne, tati, je to běžná věc. Nemám zrovna co dělat, tak jsem si vzpomněl na tebe. Bylo mi u tebe dobře."

Chtěl jsem mu říct něco hezkého, na co by potom mohl vzpomínat. "Jak jsme si tehdy večer vyrazili, to bylo moc fajn. Určitě si to musíme zopakovat."

"Je ten noční let skutečně v pořádku?"

"Jistě, tati," odmlčel jsem se a rozhodl jsem se skončit. "Už musím jít. Jenom jsem chtěl slyšet tvůj hlas. Opatruj se."

"Opravdu se nic neděje?"

"Všechno je v nejlepším pořádku, tati. Tak se měj," a zavěsil jsem.

Seděl jsem a hleděl na protější stěnu. Pochopil jsem, že jsem udělal chybu, že jsem mu volal. Bylo mi jasné, že si bude dělat starosti. Nebyl to žádný hlupák a já jsem mu předtím z takové dálky nikdy nevolal. Alespoň jsem naposledy slyšel jeho hlas.

Dal jsem si ještě jednoho panáka a pak jsem si vzpomněl na paní Essexovou. Přepadla mě touha uslyšet ještě jednou

i její hlas, ale váhal jsem. Mohlo to být nebezpečné. Rozhodl jsem se, že ji nezavolám, pak jsem chvíli bloumal po chatě, pak jsem si dal dalšího panáka a šel jsem k telefonu a vytočil jejich číslo. Říkal jsem si, že jestli to zvedne komorník, tak položím sluchátko, ale vzala to ona.

"Ahoj," řekl jsem.

"A... to jsi ty."

"Ano. Můžeš mluvit?"

"Bude tu až v úterý. Ano, můžu mluvit."

Ten nádherný hlas! Viděl jsem její tělo a ty oči jako fialky.

"Stýskalo se mi."

"Setkáme se dnes v noci, Jacku." Měla naléhavý hlas. "Jackson bere svou paní do divadla. Nebude mi překážet. Někde se sejdeme."

"Já nemůžu. Ve 20.30 odlétáme s condorem na noční zkušební let. Letím s nimi."

"Krucinál! Já tě chci, Jacku!"

"Tak co v neděli večer?" Začínal jsem si přát, abych ji nevolal, když už jsem věděl, že v neděli večer budu někde na Yucatánu.

"Nemůžeš se nějak z toho letu vyvlíknout?"

"To vážně nejde." Teď jsem věděl nade vši pochybnost, že jsem se do toho neměl pouštět. Věděl jsem, jak dokáže být umíněná. "Dohodneme se na neděli, ano?"

"Ne! To už tady bude Jackson. A v pondělí taky. Musí to být dneska!"

"Vážně to nejde. Mrzí mě to. Zavolám ti později," a zavěsil jsem.

Bylo to chyba, vyčítal jsem si. Copak krucinál nedokážu udržet jazyk za zuby? Podíval jsem se na hodiny. Bylo chvíli po 19.00. Když jsem si házel věci do kufru, zazvonil telefon. Měl jsem strach, že to bude paní Essexová, tak jsem ho nezvedl. Šel jsem do restaurace a dal si s Berniem a Harrym k večeři steak. Bernie nevypadal dobře. Skoro nic nesnědl.

"Mluvil jsi s Pam?" zeptal jsem se.

"Už je na cestě do Meridy."

"Je v pořádku?"

Utřel si zpocený obličej kapesníkem.

"Patrně. Sice jí to moc nevoní, ale to se spraví, jakmile se sejdeme."

"No jo." Chtěl jsem změnit námět, tak jsem se zeptal: "Jaký máš pocit, že budeš s letadlem přistávat ve tmě a v džungli?"

"Meteorologická zpráva je dobrá. Nevidím žádný problém."

Odstrčil jsem talíř a podíval se na hodinky. Bylo 20.15.

"Tak můžeme jít." Vstal jsem.

Harry řekl: "Jen tak pro strýčka Příhodu jsem zásobil lednici. Kdybychom dostali hlad."

"Dobrý nápad."

"Nemám rád prázdné břicho," zaculil se Harry. "Kdybychom se ztratili, lednice narvaná poživatinami nám bude dobrou morální vzpruhou."

"Neztratíme se!" odsekl Bernie. "Neříkej takové pitomosti!"

Hany po mě hodil pohledem a pak jsme vypochoďovali za Berniem do noci plné hvězd a nastoupili do džípu. Všichni tři jsme věděli, že je to naposled, co stojíme na americké půdě. Byl to neveselý pocit a když nás Hany vezl k čekajícímu condorovi, nikdo nepromluvil.

Obsluhující personál už čekal. Hlavní technik jménem Thompson mi signalizoval palcem vzhůru, když jsme vystupovali z džípu.

"Všechno v pořádku, pane Crane," řekl a culil se přitom. V jeho úsměvu byla jistá potůchlost, takže jsem na něj trochu překvapeně pohlédl, ale Bernie nás popohnal: "Jdeme," a tak jsem to pustil z hlavy.

Bernie a Hany šli do pilotní kabiny. Zavřel jsem hlavní vchod a šel jsem za nimi.

Bernie provedl standardní program před odletem, pak mluvil s kontrolní věží.

"V pořádku, Frede?"

"Jistě. Široko daleko není nic ve vzduchu, Bernie. Je to vaše."

Za několik minut jsme už letěli. Podívali jsme se na sebe.

"Tři melounky naše milé, už si pro vás letíme!" vykřikl Hany.

Zůstal jsem tam, dokud Bernie nezamířil nad moře. Byl jsem neklidný. Odešel jsem od nich a zamířil do konferenčního salonku, porozhlédl se, pak jsem šel do kuchyně. Nakoukl jsem do ledničky. Byl tam slušný výběr konzerv. Prošel jsem kolem Essexova apartmá a zamířil do jedné z kabelek pro hosty, kam jsem si dal kufr. Nejbližších čtyřicet minut na mě nečekala žádná práce.

Lehl jsem si na postel, zapálil cigaretu a pokoušel se nemyslet na svou budoucnost, ale nedařilo se mi to. Nedokázal jsem se vyrovnat s tím, že jsem se vykašlal na slibnou kariéru a plat třicet tisíc dolarů ročně a že jsem se vykašlal na paní Essexovou. Milion a čtvrt? Co si sakra s takovým balíkem počnu? říkal jsem si. Budu muset začít zcela nový život. Docela se mi zamlouvala představa, že bych žil v Evropě, ale kromě rodného jazyka jsem neovládal žádný jiný. Naprosto jsem se odřízl od životního stylu, který jsem znal. Jsou peníze všechno? Tak proč jsem se do toho pouštěl? Jenže na takové myšlenky je už sakra pozdě, říkal jsem si. Kostky byly vrženy. Za čtyřicet minut budu pro svého tátu, pro paní Essexovou a pro řadu lidí, kteří mě znali, mrtvý. Už pro mě nebylo návratu.

Díval jsem se z okýnka a sledoval, jak světla Paradise City a Miami mizí v dálce. Sledoval jsem je až do chvíle, kdy je mořský opar zahalil a uvědomil jsem si, že je vidím naposled.

Abych se vyhnul zneklidňujícím myšlenkám, vrátil jsem se do pilotní kabiny. Na výškoměru za Bernieho ramenem jsem viděl, že klesáme.

"Ještě deset minut," řekl Harry.

Když se Bernie dostal na úroveň osmi tisíc metrů, vyrovnal.

"Harry, promluv s Fredem," řekl ochraptěle. "Do mě se dala jakási zimnice."

Podívali jsme se s Harrym na sebe. Harry nadzvedl obočí.

"Žádnou zimnici nemáš, Bernie," položil jsem mu ruce na ramena. "Vždyť to byl tvůj nápad. Tys to celé rozjel."

Setřásl ze sebe mé ruce a otřel si zpocený obličej.

"Hele, kluci, máme se do toho pouštět?" dotazoval se. "Ještě je čas to otočit. Máme do toho jít?"

"Co to tady sakra meleš?" vypěnil Harry.

Bernie bezmocně pokrčil rameny.

"Tak jo." Obrátil na mě pobledlý obličej. "Bude to fungovat, Jacku?"

Měl jsem najednou pokušení říct mu, aby to obrátil, ale než jsem se k tomu rozhoupal, popadl Harry mikrofon.

"Frede!" zapištěl do něj fistulí. "Máme potíže. Hoří nám dva motory! A nejde nám to krucinál uhasit!" Slyšel jsem, jak na něj z kontrolní věže cosi křičí. Harry ho nenechal domluvit. "Začínáme klesat. Naše pozice je..." Pak vyrvál rádio.

"Klesej, Bernie."

Bernie jako zombie naklonil nos letadla dolů a začali jsme prudce klesat do moře.

Harry položil mikrofon.

"Tak jedeme," prohlásil. "Jaký jsem byl?"

"Málem jsi přesvědčil i mě." Byl jsem otřesen. Má nerozhodnost určila celou mou budoucnost.

"Fred teď asi vysílá."

Sledoval jsem Bernieho. Začínal vyrovnávat. Byli jsme teď nad mořem asi třista metrů. Ještě trochu klesl. Už jsme byli nad mořem pouhých sto metrů a já jsem viděl vlny, mřící k Yucatánu.

"To si žádá přípitek."

"Jo. Dones mi kolu, Jacku," řekl Bernie ochraptěle.

"A mně taky," přidal se Hany.

Odešel jsem do kuchyně, otevřel chladničku a vyndal odtud tři láhve koly. Když jsem chystal led, pronesl jemný hlas: "Ahoj, Jacku!"

Upustil jsem zásobník s ledem do výlevky.

Ten hlas bych poznal všude na světě. Cítil jsem, jak mi mizí krev z obličeje a otočil jsem se.

Ve dveřích kuchyně se na mě usmívala paní Victoria Essexová.

Mlhavě jsem si uvědomoval, že pode mnou začala vibrovat podlaha, což znamenalo, že Bernie letí na maximum.

Na těle mi vyrazil smrtelný pot. Srdce mi na chvíli přestalo bít a pak zase začalo.

"Překvapen?" usmála se paní Essexová. "Řekl jsi, že to nejde provést." Zase se usmála. "Něčemu takovému prostě neodolám: nic není nemožné... tak jsem tu. Jak dlouho asi ten let potrvá?"

Snažil jsem se něco říct, ale měl jsem vyschlo v ústech a srdce mi bušilo tak, že jsem se nemohl nadechnout.

Tupě jsem na ni zíral.

"Jacku! Co se stalo? Ty nemáš radost?"

"Co tu děláš?" zasípěl jsem.

Její nádherné obočí se zamračilo.

"Co tu dělám? To je moje letadlo! Co to má znamenat?"

"Jak ses dostala na palubu?"

"Co to s tím má společného? Řekla jsem hlavnímu mechanikovi, že chci letět s tebou."

Vybavil se mi Thompsonův lišácký úsměv.

"Tohle je zkušební let." Už jsem se dostal ze šoku a snažil se na něco přijít. "Pan Essex bude zuřit, když se dozví, že byla na palubě. Mohlo by to být nebezpečné."

"Tomu je to jedno! Lane se to nemusí vůbec dozvědět." Vešla do kuchyně. "Ty nejsi rád?"

"Ale Thompson to na tebe řekne!"

"Ale jdi! Ten se mě bojí zrovna jako Jackson. Ptala jsem se tě: jak dlouho tenhle let potrvá?"

"Tři hodiny... nevím."

"Tak zasvětime Lanovu postel. Chci tě."

Já jsem po ní v tuto chvíli toužil asi jako po rakovině.

"Čekají na mě, že jim přinesu pití."

"Tak jim to dones. Já počkám v apartmá." Natáhla ruku a dotkla se mé tváře. "Bude to pro nás oba nová zkušenost."

Když se mě dotkla, jako by na mě sáhla smrtka.

Díval jsem se za ní, jak jde uličkou a mizí v Essexově apartmá. Mozek mi pracoval na plné obrátky. V hlavě se mi začaly hromadit otázky bez odpovědí.

Mám říct Berniemu a Harrymu, že letí s námi? Máme se vrátit zpět? Jak bychom to mohli udělat, když už Hany nahlásil řídicí věži, že padáme? Už jsme se nemohli vrátit! Tak co teď? Při představě, jak by ta banda mexických grázlů paní Victorii Essexovou přijala, až by ji uviděla, se mi podlomila kolena.

Přemluvil jsem Bernieho, aby z téhle záležitosti vynechal Pam, a ta se krásou paní Essexové nemohla rovnat. Měl jsem temné tušení, že ani Berniemu, ani Harrymu nebude její bezpečí ležet příliš v srdci. Oba měli důvod ji nenávidět.

Ale já jsem byl do ní zakoukaný a věděl jsem, že nedokážu klidně stát a dívat se, jak ji ti lumpové budou násilnit.

Rozhodl jsem se, že jí musím říct, do čeho se zapletla, než s tím obeznámím Bernieho a Harryho.

Zanesl jsem koly do pilotní kabiny.
"Dal sis na čas," řekl Hany a natáhl se pro nápoj. "Už lekám žízni."
"Promiň, ten zásobník na led zase blbne."
Zasmál se na mě:
"Máme štěstí, na dohled není žádná loď."
"Jsou nějaké problémy, Bernie?" bušilo mi srdce.
Dopil kolu a podal mi prázdnou sklenici.
"Zatím... všechno v pořádku."
Hany měl na hlavě sluchátka: jedno přiložené k pravému uchu a druhé ke krku.
"Fred povolal námořnictvo."
"Dostaneme se tam, Bernie?" zeptal jsem se.
"Jistě. V této výšce nás nemůže radar zaměřit."
"Dobře. Teď vás tu nechám. Půjdu si zdřímnout."
"Chceš si vyzkoušet Essexovu postel?" zasmál se Harry. "Náš svatoušek by to asi bez ženské nepřežil."
Oťel jsem si krůpěje potu z brady.
"Zatím ahoj," rozloučil jsem se s nimi.
Šel jsem uličkou k Essexovu apartmá. Ležela na velké kruhové posteli. Viděl jsem, že pod prostěradlem, kterým se přikryla, je nahá.
"Dělej, Jacku," pobízela mě. "Nemáme moc času," natáhla ke mně ruce. "Mají co dělat?"
Zavřel jsem dveře a zaklapl zástrčku.
"Jsi v maléru," řekl jsem. "A já ovšem taky."
Zírala na mě.
"Co tím myslíš?"
"Právě se účastníš únosu letadla."
Její oči pozbyly žhavého lesku. Ústa se stáhla a obličej ztvrdl. Paní Victoria Essexová nebyla paní Victorií Essexovou pro nic za nic. Pálilo jí to vážně dobře.
"Olson a Erskine to letadlo ukradli?"
"Přesně."
"A ty v tom jedeš taky?"
"Jo."
Musel jsem ji obdivovat. Vypadala tak nezúčastněně jako biskup na čajovém dýchánku.
"Kam letíme?"
"Na Yucatán. Za dvě a půl hodiny jsme tam...s trochou štěstí."
Odhodila ze sebe prostěradlo a vyklouzla z postele. Díval jsem se, jak jde nahá k místu, kde nechala své šaty.
Sledoval jsem, jak se rychle a nevzrušeně obléká.
Pak šla k zrcadlu a projela si vlasy kartáčem. Spokojená, že opět vypadá jako permanentně oslnivá paní Victoria Essexová, pomalu se otočila a upřeně se na mě podívala.
"Ještě je čas. Promluvíš si s Olsonem. To byl jeho skvělý nápad?"
"Ano."
"Tak jim řeknu, aby otočili a vrátili se domů."
Zamířila ke dveřím, ale já se nehnul a ona se postavila proti mně.
"Uhni mi z cesty, Jacku!"
"Jde o tři miliony dolarů," upozornil jsem ji tiše. "Ani Olsonovi, ani Erskinovi to nerozmluvíš."
"Uhni!" z očí jí šlehaly plameny. "Jdu si s ním promluvit!"
"Přemýšlej! Olson tě k ničemu nepotřebuje. Erskine tě nenávidí. Když vrazíš do pilotní kabiny a začneš na ně vyřvávat, vezme tě Erskine něčím po hlavě a hodí do moře. Říkám ti pravdu, jsi v bryndě."
Dlouze se na mě zadívala.
"A ty mě v ní necháš, Jacku?"
"Udělám pro tebe, co bude v mých silách. Proč jsi krucinál na tu palubu lezla?"
"Kam se poděla tvá proslulá galantnost?"
"Pomůžu ti, jak budu moci."
"To je od tebe laskavé." Otočila se a šla k velké kruhové posteli. "Raději se budu bránit sama."
Než jsem stačil něco udělat, vytáhla zpod matrace automat, který jsem tam ukryl a zamířila na mě.
"Ani hnout!" Tón jejího hlasu mě přikoval k zemi. "Tady mě nikdo nebude unášet! Nemysli si, že s tím neumím zacházet. Hybaj, Jacku, jde se do pilotní kabiny."
"Nijak si tím nepomůžeš," varoval jsem ji. "Já jsem na tvé straně, ale už jsme tak daleko, že se nemůžeme vrátit."
"Můžeme! Pohni sebou!"
Přemýšlel jsem, jak Bernie a Harry zareagují, až tam vrazíme a ona bude mávat pistolí. Odstrčil jsem západku a vyšel do chodbičky. Říkal jsem si, že by mě asi nezastřelila, kdybych se na ni vrhl, ale najednou mi na tom přestalo záležet. Usoudil jsem, že budu neutrální. Když se jí podaří přesvědčit Bernieho, aby obrátil letadlo, nebudu se bránit. Když ji Bernie a Harry nějak šikovně vyřadí ze hry, vyrovnám se s tím. Teď byla na tahu ona.
Protože jsem byl do ní napůl blázen a protože jsem si vlastně neuměl představit, co bych si počal s milionem a čtvrt dolarů, nakráčel jsem jako zombie do pilotní kabiny.
Když jsem vešel, Harry se otočil.

"Moc ses neprospal, Jacku," řekl. "Trápí tě výčitky svědomí?"
Ustoupil jsem stranou a do dveří vešla paní Essexová a zamířila autem na něj i Bernieho.
Harry na ni vykulil oči, spodní čelist mu poklesla a pokusil se vstát.
"Ani hnout!" vyštěkla
Harry se opřel o opěradlo.
"No tě prsk, Bernie! Podívej se, kdo nám to přišel!"
Bernie se ohlédl přes rameno, vyvalil na ni oči, vyvalil oči na zbraň a jeho obličej nabyl barvy dávno leklé ryby.
"Žádný únos se nekoná!" zavelela. "Obracíme! Letíme zpátky na letiště!"
Harry se jí vysmál do obličeje.
"Ani náhodou. A nic s tím nenaděláš, pusinko. Ta zbraň ti tu je platná jak mrtvým sako. Když vystřelíš, padáme do moře všichni."
"Řekla jsem otočit!"
Harry pokrčil rameny.
"Padej odtud, ty rozhodnožko, už mě nudiš." Otočil se na sedadle tak, že byl k ní zády.
"Olsoně! Poslechněte mě!" nevzdávala se. "Otočte to letadlo a vraťte se zpět na letiště."
Bernie nic neřekl. Díval se na palubní desku, jako by ji neslyšel.
Planoucíma očima se podívala na mě.
"Udělej něco, Jacku, ať to otočí!"
"No jo...udělej něco, Jacku, donuť nás, abychom otočili," rozchechtal se Harry. Pak se na ni otočil a zavrčel: "Zmizni odsud ty zpovýkaná prachatá kurvo! Vypadni!"
Chvilí se rozmýšlela, pak se vydala chodbou do Essexova apartmá. Práskla za sebou dveřmi.
"No tak!" zadíval se Harry na mě. "Jak se dostala na palubu?"
"Thompson ji pustil nahoru."
"Co budeme dělat?" Bernieho hlas zněl přídušeně.
"Oni si ti španěláci už s ní nějak poradí," řekl Hany. "Co je nám po ní?"
"Tak to tedy ne!" prohlásil jsem.
Harryho oči ztvrdly.
"Ale jdi! Ona ti dala, Jacku?"
"Nemůžeme ji přece předhodit těm hrdlořezům."
"Proč ne? Co je nám po tom. .nebo snad je?"
"Ano, mně je," řekl jsem. "Poslouchej mě, Bernie. Jedna věc je ukrást letadlo a druhá unést manželku Lana Essexé! Bude nám horko..."
"Dej si pohov!" odsekl Harry. "Vždyť jsme všichni po smrti a v moři... už jsi zapomněl? Thompson bude muset ohlásit, že byla na palubě. Takže si Essex bude myslet, že šla ke dnu s námi. Proč by nám bylo horko!"
"Má pravdu," řekl Bernie. "Nikdo ji sem nezval. Když už je tu, ať se stará sama."
"Běž ji držet za ručičku, Jacku," poškleboval se Harry. "My máme jiné starosti."
Odešel jsem z pilotní kabiny a šel chodbičkou směrem k apartmá. Zaklepal jsem na dveře.
"To jsem já, Jack."
"Jdi pryč! Nikoho sem nepustím! Nikoho!"
"Musím s tebou mluvit."
"Nikoho sem nepustím! Budu střílet!"
"To ti nepomůže. No tak, buď rozumná. Pust' mě!"
Zarazilo mě zlověstné cvaknutí zbraně. Dávka proletěla horní částí dveří. Prolétla nad mou hlavou o takových patnáct čísel. Moc blízko na to, aby to bylo bezpečné.
Svižně jsem ustoupil.
"Příště budu mířit níž!"
"Dobře, tak dělej, co umíš."
"Bez obav."
Šel jsem zpátky do pilotní kabiny a vyložil situaci. Hany se chechtal: "Je to snad naše starost? Dodáme letadlo. Ať si ji odtud vytáhnou ti burani. Bude se jim to moc líbit."
"Mluv rozumně! Nikdo se k ní nedostane, když má takovou zbraň."
"Budou holt muset chvíli počkat. Až přistaneme a klimatizace se vypne, bude tam za chvíli horko jako v peci. Jak myslíš že tam dlouho vydrží bez jídla a pití?" To mě nenapadlo.
Už jsme byli ve vzduchu padesát minut, letěli jsme nad Mexickým zálivem stále sto metrů nad mořem.
Posadil jsem se na stoličku za Bernieho a Hany zatím se sluchátky na uších poslouchal rádio.
Myslel jsem na osamělou ženu v Essexově apartmá. Myslel jsem na to, co asi dělá. Kurážka měla zjevně dost. Co se s ní stane, až přistaneme? Co ji tak někde ukrýt a pak odtud nějak dostat? Nemohl jsem počítat s pomocí ani od Bernieho ani od Harryho.
To bylo jasné. Přistaneme v pralese uprostřed Orzocových banditů.
Jak ji odtud propašovat?
Najednou Hany řekl: "Už je to v éteru. Teď už všichni vědí, že ta báječná a úchvatná paní Victoria Essexová byla na palubě a jako neohrožený aviatik spadla do moře. Budou toho zítra plné noviny. Co ty na to, Bernie?"
Bernie na to nic. Řídil teď letadlo mlčky. Viděl jsem, jak mu pot stéká po zádech a prošedivělé vlasy měl tak zpocené, jako by ho někdo polil.

"Vsadím se, že si ti grázlové už cvičí štípanou pusou na uvítanou," pochechtával se Harry.
"Pánové, já prasknu smíchy, až se budou na tu mrchu sápat těmi svými pazoury. Dostane, co jí patří!"
"Nech už toho!" řekl jsem.
Zle se na mě podíval.
"Ty ses do ní zblbl, že jo, ty frajere?"
"Už jsem řekl, mírní se!" Vstal jsem a odešel z kabiny.
"Hele, Jacku!"
Otočil jsem se.
Harry vyšel na chodbičku a zavřel za sebou dveře. Přistoupil ke mně. Oči mu svítily vzteky.
"Takže na rovinu," zavrčel na mě. "Když už jsme tak daleko, nechceme žádné trable. Tahle akce má cenu tří milionů dolarů. Tak co sejde na nějaké kurvě?"
"Nebudu jen tak stát a dívat se, jak ji násilní banda gaunerů," řekl jsem tiše. "Musíme ji z toho nějak vytáhnout." Zavrtěl hlavou.
"Ne! Ať si to vyžere! Kdysi si ze mě dělala blázny a na něco takového já nezapomínám. Není nic jiného než obyčejná coura. Když se o něco pokusíš, já na tvé straně nebudu. Rozumíš?"
"Ale jdi?" Už jsem dostával vztek. "A co uděláš?"
Zabodl do mě oči.
"Nikdo - ani ty - nebude stát mezi mnou a mým dílem." Pak udělal něco, na co jsem byl odjakživa alergický. Začal do mě na zdůraznění významu svých slov šťouchat ukazováčkem. "Kulový mi záleží, jestli tě ta štětka rajcuje..."
Zasadil jsem mu ze strany pořádnou ránu do brady. Byla to pudová reakce a okamžitě jsem toho litoval. Šel k zemi jako poražený vůl a hlavou bouchl o kovový sloupek u stěny.
Zůstal ležet, tak jsem si k němu klekl a nadzvedl mu hlavu.
Na ruce jsem ucítil krev. Zamrazilo mě. Snad jsem ho nezabil?
"Harry!"
Viděl jsem, že dýchá, ale nevypadal dobře. Položil jsem mu opatrně hlavu na zem a vstal jsem.
"Zloději se vybíjejí?"
Stála ve dveřích Essexova apartmá a v ruce držela automat.
Podíval jsem se na ni.
"Olson bez něj to letadlo nedostane dolů," řekl jsem bez dechu. "S Olsonem se něco děje! Dělej něco! Snaž se ho přivést k sobě!"
"Toho syčáka bych se nedotkla, ani kdyby mě to mělo stát život!" řekla s ledovým výrazem.
"To by se, ty blázne, právě mohlo stát!"
Běžel jsem zpátky do pilotní kabiny. Přes sklo jsem uviděl písečnou pláž a za ní džungli.
"Bernie! Hany měl nehodu! Je v bezvědomí!"
Neodpověděl. Jenom tam seděl v košili nasáklé potem.
"Bernie!" řval jsem. "Slyšíš mě?"
"Dej mi pokoj," zachrčel na mě.
"Výrovnej výšku! Jsme moc dole!"
Teď už jsme byli asi jenom sedmdesát metrů nad džunglí. S příšerným zaúpěním, při kterém mi běhal mráz po zádech, stáhl páku. Předek letadla se nadzvedl. Teď už jsme svištěli nad džunglí.
"Ještě výš! Zvedni to!"
"Proboha, Jacku, dej mi pokoj!"
Vypadal tak divně, že mi to nahánělo hrůzu. To, jak ztrnule a nehybně seděl, jak se potil a ten hlas.
Běžel jsem zpátky do chodbičky a začal třást Haným, ale ten byl v bezvědomí. Vletěl jsem do kuchyně, nalil do misky vodu, utíkal zpět a stříkl mu ji do obličeje, ale vůbec to nepomohlo.
Ona dosud stála ve dveřích a pozorovala mě.
"Dělej něco! zařval jsem na ni. "Olson nedokáže přistát! Nějak ho přiveď k sobě!"
Otočila se, vrátila se do apartmá a praskla za sebou dveřmi. Hlasitě zastrčila západku.
Chvilku jsem se díval na Harryho, pak jsem se rychle vrátil do pilotní kabiny.
Viděl jsem, že jsme ztratili výšku a už zase letíme ani ne třicet metrů nad hustou džunglí.
"Bernie! Zvedni to!" řval jsem.
Udělal slabý pokus stáhnout páku, pak z něj vyrazilo bolestné zaúpění.
"Bernie! Co to s tebou je? Je ti něco?" Sedl jsem si na sedadlo druhého pilota. "Bernie!"
"Srdce... umírám..." a padl dopředu. Tělem zvedl páku a předek letadla šel dolů.
Bylo slyšet, jak podvozek letadla naráží na vrcholky stromů, zmáčkl jsem různá tlačítka a vypnul motory. Ve zlomku sekundy, který mi zbyl, jsem viděl, jak Bernie otáčí oči v sloup a uvědomil jsem si, že je mrtvý.
Náraz mě hodil na druhý konec kabiny.
Obestřela mě tma a upadl jsem do bezvědomí.

Kapitola VIII

Vyplaval jsem z hluboké černé díry s pocitem, že se topím, protože jsem cítil, jak mi po obličeji stéká voda. Byla teplá a jak jsem přicházel k vědomí, docházelo mi, že je to děšť.

"No tak! No tak!" Pobízěl mě hlas, který bych poznal všude na světě. "Nic ti není!"

Otevřel jsem oči a viděl, jak se nad vrcholky stromů derou první paprsky svítání a pak jsem se namáhavě posadil. Zjistil jsem, že mi srdce tluče a ještě k tomu úporně bolí rameno.

"Jacku!"

"No jo, no jo. Počkej chvíli, proboha!"

Promnul jsem si obličej rukama a zamrkal jsem, a pak jsem uviděl, jak stojí nade mnou. Vypadala jako zmoklá slepice, košile a kalhoty se jí přilepily k tělu, vlasy měla jako myši ocásky. Kde byl konec té proslulé krásce paní Victorii Essexové. Rozhlédl jsem se kolem. Seděl jsem v louži bláta a kolem dokola ležely zpřerážené stromy. Déšť bušil do země a bylo vlhké dusivé parno, takže jsem si připadal, jako bych byl zabalený do napařeného obkladu.

"Vstávej!"

Podíval jsem se na ni.

"Není ti něco?"

"Není a tobě taky ne! Kde to vlastně jsme? Co se to stalo?"

Potácivě jsem vstal a opřel se o strom.

"Olson dostal infarkt," otočil jsem se a podíval na tu pohromu. Měli jsme hrozné štěstí. Nebyly tam žádné velké a silné stromy. Letadlo projelo džunglí jako kosa. Urazilo si křídla, ale trup vypadal nepoškozený. Ocas uletěl.

"Pěkná bouračka," řekl jsem. "Jak jsem se dostal ven?"

"Vytáhla jsem tě."

Podíval jsem se na ni.

"Víš, že jsi docela fajn ženská?"

"Měla jsem strach, že to začne hořet."

Ted' jsem si vzpomněl na Harryho.

"Co je s Erskinem?"

"Co já vím." Z jejího hlasu jsem pochopil, že se o něj nestarala. "Co si teď počneme?"

Snažil jsem se přemýšlet, ale ještě mi to moc nešlo.

"Musím se podívat po Haným."

"Vykašli se na něj! Ted' se musíme někam schovat!"

Neposlouchal jsem ji a nejistým krokem jsem se vydal k vraku. Podíval jsem se do pilotní kabiny, která se utrhla od trupu. Bernie tam s hlavou na prsou stále seděl u řízení. Vlezl jsem do kabiny, otevřel skříňku a vyndal silnou elektrickou baterku. Namířil jsem světlo na jeho mrtvý obličej, pak jsem s bolestně staženým obličejem vlezl do trupu letadla.

Harry ležel na tom místě, kde jsem ho nechal. Kolem jeho hlavy se utvořila hrozivá loužička krve. Měl pokleslou bradu a mrtvé oči.

Cítil jsem, jak mi běhá mráz po zádech. Zabil jsem ho já nebo ta bouračka? Když jsem ho opouštěl, ještě dýchal! Němě jsem na něj hleděl.

"Tys ho zabil, že?"

Vylezla sem za mnou.

"Já nevím. Jestli jo, tak jenom kvůli tobě."

Dívali jsme se na sebe, pak proklouzla vedle mě a snažila se dostat do Essexova apartmá, ale dveře nešly otevřít.

"Otevři to! Musím se převléct do něčeho suchého!"

"To je ztráta času. Musíme odtud rychle vypadnout. Takže stejně budeš zase mokrá."

Dívala se na mě.

"Já se odsud nehnu, dokud nás nenajdou!"

"Tohle letadlo jsme prodali jednomu mexickému povstalcovi za tři miliony dolarů. Jestli mu padneš do rukou, bude na vrcholu blaha, že má co na výměnu. Bude za tebe požadovat minimálně dvakrát tolik."

Fialkové oči se široce otevřely.

"Co budeme dělat?"

"Jsme od pobřeží maximálně pětadvacet kilometrů. Až se tam dostaneme, zatelefonujeme tvému manželovi a ten tě už odtud nějak vyzvedne. Bude to dlouhá a vyčerpávající cesta, ale nedá se nic dělat. Počkej tady." Vylezl jsem nakloněným trupem do kabinky pro hosty, kde jsem si nechal kufík. Vysypal jsem obsah na postel s výjimkou tří krabiček cigaret a šel jsem do kuchyně. Vzal jsem tam několik potravinových konzerv a tři lahve toniku a tři láhve koly, otevírák na láhve a konzervy, a všechno jsem to nacpal do kufíku.

"Tak jdeme," řekl jsem jí a pomohl jí seskočit dolů do bláta a deště. Podal jsem jí dolů kufík, pak jsem sešplhal do pilotní kabiny. Vzal jsem tam automat Thompson, pak jsem zašátral v jedné skřínce a vytáhl kapesní kompas.

Na Bernieho už začaly sedat mouchy. Měl jsem výčitky, že ho tu tak nechávám, ale museli jsme zmizet.

Když jsem přišel za ní, řekla: "Nenávidím ten déšť."

"Tak to jsme dva," přehodil jsem si zbraň přes rameno, zvedl kufík a vyrazili jsme do džungle.

Příští dvě hodiny byly čiré peklo. Pro ni ještě mnohem horší než pro mě. Já jsem alespoň měl spoustu zkušeností z vietnamské džungle a věděl jsem, co mě čeká. I když jsem byl letecký mechanik, také mě proškolili, jak se mám chovat v džungli.

Déšť byl nemilosrdný, valil se na nás skrze stromy a neposkytl nám chvíli úlevy. Stále jsem sledoval kompas. Věděl jsem, že pobřeží bude někde severovýchodně, ale džungle byla chvílemi tak hustá, že jsme se museli odklonit. Bez kompasu bychom byli beznadějně ztraceni.

Šla za mnou, držela stejné tempo. Chvátal jsem, protože jsem věděl, že máme před sebou dlouhou cestu. Konečně

jsme se dostali na mýtinu. Na zemi ležely stromy. Bylo znát, že tu kdysi dávno někdo založil požár, aby vypálil stromy, které mu překážely. Na okraji mýtiny jsem se krátce zastavil.

Podíval jsem se vpravo a vlevo a naslouchal jsem. Jediné, co jsem slyšel, bylo bušení deště. Otočil jsem se k ní. Vyčerpaný obličej měla samý kousanec od moskytů. Skrze promoklou košili ji prosvítaly bradavky. Podíval jsem se jí na nohy. Měla mokašiny z bílé kůže, kterou prosakovala krev. Nohy jí krvácely a přesto si ani slovem ne-postěžovala.

"Co máš s nohou?" zděsil jsem se.

"Nech si svou lítost," s námahou se usmála. "Když už musíš někoho litovat, polituj sebe."

"Nedala by sis něco k jídlu nebo pití?"

"Ještě ne. Kdybych se posadila, třeba bych nevstala."

Podívali jsme se na sebe a pochopil jsem, že to myslí vážně.

"Dobře. Půjdem." Připlácí jsem moskyta, který se mi usadil na krku, a vyrazili jsme přes mýtinu zase do džungle.

Pohyboval jsem se opatrně, protože mýtiny mě znepokojila. Bylo jasné, že někde poblíž bude vesnice, ale byli jsme příliš blízko Orzocova tajného sídla, abychom to mohli riskovat.

Měli jsme štěstí, že jsem nezapomněl svůj výcvik pro pohyb v džungli. Šli jsme kluzkou blátivou stezkou, když jsem zaslechl zvuk, který mě okamžitě varoval. Chytil jsem Vicky za ruku - teď jsem na ni myslil jako na Vicky a ne úchvatnou paní Victorii Essexovou - a strhl ji z cesty do houští. Neprotestovala, ačkoli jsme přistáli přímo do blátivé kaluže, za což ode mne dostala velkou jedničku.

Přikrčili jsme se a čekali.

Po stezce přicházeli tři yucatánští indiáni se širokými sekyrkami. Rychle přešli kolem nás a než zmizeli, zahlédl jsem je jenom na okamžik.

"Někde blízko je tu vesnice," zašeptal jsem.

"Hodně blízko. Musíme zamířit na východ a pak uhnout zase k severu."

Uhnuli jsme z cesty a brodili se mokřinami a prodírali hustým porostem, šlo se nám těžce, ale ona se držela dobře. Pak najednou přestalo pršet a zvedl se vlhký opar. Slunce vyšlo, jako když vyklouzne třpytivý meč z pochvy. Nastalo pekelné vedro, v krku jsme měli sucho, zato naše těla byla mokrá potem.

Strašně nás trápili moskyti. Obličej a ruce mi napuchly od kousan-ců. Na ni jsem se už neřval. Byla v hrozném stavu. Jediné, co jsem na ní v jejím hmyzem pokousaném obličejí poznával, byly její nebojácné fialkové oči.

"Proč se zastavuješ?" zaspěla.

"Přestaň se už chovat jako železná dáma," doporučil jsem jí. "Chvíli si odpočineme."

Koukla na mě, pak se jí sraštil obličej, klesla na kolena do bláta, špinavé ruce přitiskla na obličej a začala vzlykat.

Položil jsem kufřík a automat do křoví, klekl jsem si k ní a vzal ji do náruče. Přitiskla se ke mně a já ji choval jako děcko.

Zůstali jsme tak několik minut, moskyti nás bez přestání bodali, pak přestala vzlykat a odstrčila mě.

"Už je to dobré," řekla klidným hlasem. "Promiň, že tak vyvádím. Dáme si něco k jídlu."

"Ty máš vážně kuráž," pochválil jsem ji a otevřel kufřík.

"Myslíš?" podívala se na červené štípance na rukou. "Jestli vypadám jako ty, tak to musí být příšerný pohled."

Ušklíbl jsem se.

"Alespoň jsi lidská bytost."

Otevřel jsem konzervu s fazolemi a gulášem. Plastikovými lžicemi jsme jedli rovnou z konzervy.

"Pokusíš se mě z toho vytáhnout, Jacku?" zeptala se najednou.

"Budu se snažit."

"Nebojíš se vrátit?"

"Na to jsem ještě nemyslel. Teď nás chci odtud dostat."

Prohlížela si mě.

"Zahazuješ tři miliony dolarů."

"Jenom jeden, chtěli jsme to rozdělit na tři díly."

"Není ti to líto?"

Pokrčil jsem rameny.

"Je to zvláštní. Zpočátku jsem o ty prachy strašně stál, pak jsem začal přemýšlet a zjistil jsem, že bych ani nevěděl, co s nimi. Pamatuju si, jaks mi jednou řekla, že se s těmi penězi strašně nudíš. A to bych nechtěl."

"Zase bys pracoval pro mého manžela, kdybys dostal příležitost?"

"Jenže takovou příležitost já nedostanu."

"Jistěže dostaneš. Myslela jsem na tebe, mohla bych říct Lanovi, že jsme se zřítíli do moře. A ty a já jsme jediná přežili. Dostali jsme se na nějaké trosky a tys mě dopravil na břeh. Když to řeknu já, uvěří mně a tobě by to pomohlo."

Nevěřil jsem svým uším.

"Ty bys kvůli mně tak lhala?"

Přikývla.

"Ano. Jsi první muž, který se ke mně chová tak, jak by se měl k ženě chovat. Hodně to pro mě znamená."

Snažil jsem se uvažovat klidně, ale bolela mě hlava. Provést by to šlo, takhle bych z toho mohl vyklouznout. Nemusel bych strávit léta ve vězení za vzdušné pirátství. Měl bych práci za třicet tisíc dolarů ročně u Essexových podniků a navíc Vicky.

"Dostanu tě z toho," řekl jsem. "Já..."

Oba jsme uslyšeli zvuk blížící se helikoptéry.

"Nehýbej se!" opatrně jsem se podíval nahoru.

Vrcholy stromů nás dobře ukrývaly, takže jsem měl jistotu, že nás nemohou vypátrat.

Za několik okamžiků jsem viděl, jak helikoptéra přelétá nad stromy. Byla natřená na šedohnědo a měla mexický poznávací znak. Zmizela tak rychle, jak se objevila.

"Hledají vrak," řekl jsem a toporně jsem se postavil. "Teď od něj budeme takových dvacet kilometrů. Na to, abychom se cítili bezpeční, je to moc málo. Jakmile zjistí, že nejsi na palubě, vyrazí po tvé stopě. Jdeme!"

Natáhl jsem ruku, uchopil ji za zápěstí a zvedl na nohy. Padla na mě a vykřikla bolestí.

"Kristepane, ta noha!" vydechla prudce. "Asi nemůžu chodit."

"Jestli bude třeba, tak tě ponesu, ale musíme jít."

Odklonila se ode mě, udělala pár potácivých krůčků dopředu, ve tváři bílá jako smrt.

"Půjde to, zvládnou to."

"Hodná holka."

"Nech si tu svou blahosklonnost!"

Popadl jsem kufřík, přehodil si automat přes rameno a vyrazili jsme. Šel jsem pomalu, ale vyrovnaným krokem, aby mi stačila a chvílemi jsem se ohlížel dozadu. Belhala se za mnou s hlavou svěšenou, v mraku moskytů, ale držela se.

Už jsme šli přes hodinu a džungle před námi najednou začala řidnout.

"Pauza," vyhlásil jsem. "Počkej tady. Asi se blížíme k silnici. Řekl bych, že už máme džungli za sebou."

Klesla na kolena. Kufřík jsem položil vedle ní.

"Hned se vrátím."

Nemohla ze sebe vypravit slovo. Jenom tam klečela a držela hlavu v rukou.

Rychle jsem vyrazil. Za tři čtyři minuty jsem vyšel z džungle. Odhadl jsem to správně. Předě mnou byla široká cesta. Rozvažoval jsem, co dál a vtom jsem uslyšel zvuk příjezdějícího nákladáku. Ustoupil jsem zpět do stínu keřů.

Zrezivělý otlučený nákladák, převážející barely s naftou, burácel po silnici s hubeným mexickým mláďencem za volantem. Řízl zatáčku a zmizel.

Napadlo mi, že bychom s trochou štěstí mohli dojet stopem na pobřeží. Podle kompasu vedla tato cesta k moři, patrně do Progresu.

Vracel jsem se spěšně na místo, kde jsem nechal Vicky.

Podle kufříku jsem poznal, že jsem si místo nespletl, ale Vicky tam nebyla.

Když jsem tam stál, na parném slunci a s rojem bzučících moskytů kolem hlavy, vzpomněl jsem si na Vietnam. Vzpomněl jsem si na vysokého robustního důstojníka, který nás učil, jak se pohybovat v džungli.

"Každý list, každá větvička, každý kousek půdy k vám může mluvit, jestli se ovšem dokážete dívat," říkával. "Tak se dívejte. Hledejte znamení, že tudy prošel člověk. Když se budete pozorně dívat, znamení najdete."

Viděl jsem otisky Vickiných kolien v blátě. Tak jsem ji tam nechal - klečela tam a skoro o sobě nevěděla. Pak jsem uviděl otisk bosé nohy, pak další, pak ještě dva velké rozplácené otisky, které směřovaly k místu, kde Vicky klečela, pak se obrátily a vracely se zpět do džungle.

Shodil jsem s ramene thompsona a pospíchal tiše po pěšince. V tlusté vrstvě bláta se stopy daly sledovat lehko; byli to dva muži a jeden z nich nesl Vicky. Poznal jsem to podle hlubších otisků v blátě. Spěchal jsem za nimi. Za deset minut jsem je slyšel před sebou. Klusali přede mnou a razili si cestu džunglí. Přidal jsem do kroku. Nestaral jsem se, jestli mě mohou slyšet. Byl jsem si jistý, že s autem v ruce se s nimi domluví. Dal jsem se do běhu a uviděl jsem je před sebou. Byli to dva yucatánští indiáni. Ten přede mnou nesl Vicky, přehodil si ji přes rameno jako pytel. Druhý indián běžel za ním.

Uslyšeli mě. Ten, co byl ke mně blíže, se otočil. V ruce se mu zablýskla sekyrka. Zuřivě na mě vycenil zuby a vyrazil proti mně.

Vypálil jsem proti němu krátkou dávku z thompsona a na nahém hrudníku mu vyrostla krvavá kaše. Ten druhý indián Vicky pustil, otočil se, a už sahal po noži, když jsem mu prohnal dávku hlavou.

Šel jsem k ní, viděl jsem, že je pořád v bezvědomí. Hodil jsem si ji přes rameno, zvedl jsem thompsona a vydal se na dlouhý klopotný pochod k silnici.

Když jsem klopýtal kupředu, uslyšel jsem nad hlavou zvuk vrtulníku. Schoval jsem se do stínu stromu, dokud helikoptéra nezmizela, pak jsem šel dál.

Když jsem došel k silnici, prudce jsem oddechoval a srdce mi tlouklo jako zvon. Jemně jsem ji položil na zem. Otevřela oči.

"Už je dobře," řekl jsem. "Dostaneme se z toho."

Hleděla na mě prázdným pohledem a pak jí klesla víčka.

Seděl jsem vedle ní na kraji silnice, automat pod paží, naslouchal a čekal.

Po víc než půl hodiny jsem uslyšel, že přijíždí nákladák, který řídil tlustý Mexičan. Nákladák burácel po polní cestě a za sebou zdvíhal oblak červeného prachu.

Vykročil jsem na silnici a zamával na řidiče. Jak mě spatřil, dupl na plyn. Kdybych neuskočil, srazil by mě.

Nákladák zmizel v prachu a já ho posílal do horoucích pekel, ale nijak zvlášť jsem se řidiči nedivil. Uvážíme-li, jak jsem vypadal, měl všechny důvody zmizet.

Zašel jsem do džungle a našel dlouhou ulomenou větev. Hodil jsem ji přes silnici. Zabrala většinu její šířky. Až tudy pojede další nákladák, bude muset volky nevolky zastavit.

Vrátil jsem se k místu, kde jsem nechal Vicky. Už seděla a vypadala zmateně.

"Jsi v pořádku?" naklonil jsem se k ní.

"Co to bylo? Musela jsem omdlít."

Zřejmě nevěděla, že ji unesli ti dva indiáni. Nehodlal jsem jí to zrovna teď vyprávět.

"Zablokoval jsem silnici. Příští nákladník bude muset zastavit. Svezeme se."

"Ten bude koukat, až nás uvidí," zmohla se Vicky na zahihňání. "Pomoz mi vstát."

"Sed' tu a o nic se nestarej."

Vzhledla ke mně nahoru.

"Ty jsi vážně chlap," řekla. "Bez tebe bych nepřežila."

Zvedl jsem ruku.

"Už něco jede." Pomohl jsem jí na nohy.

"Dokážeš stát?"

"Jo." Odstrčila mě od sebe a vyrazila trávou.

Už jsme nákladník, který jel rychle, viděli. Řidič uviděl větev přes silnici a šlápl na brzdy, až pneumatiky skřípaly.

Štíhlý řidič ve středních letech s roztrhaným sombreroem na hlavě seskočil s kabiny.

Když začal odtahovat větev ze silnice, udělal jsem pohyb vpřed, ale Vicky mě zarazila.

"Já to s ním vyřídím. Ať nevidí ten automat."

Než jsem ji mohl zastavit, dokulhala na silnici. Mexičan na ni vyvalil oči, ale ona spustila plynou španělštinou, takže jsem hned pochopil, proč šla místo mě.

Řidič ji naslouchal, pak přikývl a nakonec se zasmál. Otočila se a vracela se pro mě. Na chvilku jsem zaváhal, ale pak jsem tam thompsona nechal. Vyšel jsem na silnici. Mexičan ještě jednou vyvalil oči, pak kývl, pro jistotu se ještě jednou koukl na Vicky a šel odtáhnout větev z cesty.

"Řekla jsem mu, že jsme se ztratili v džungli," řekla Vicky rychle. "Jede do Sisalu. Svezete nás."

Pomohl jsem Mexičanovi s větví, pak jsme všichni vylezli do kabiny. Vicky seděla vedle něj a cestou s ním roznmlouvala španělsky.

Přibližně za dvacet minut jsem uslyšel nad hlavou helikoptéru a zamrzelo mě, že jsem nechal svého thompsona u silnice, ale bylo mi jasné, že by se náš Mexičan při pohledu na automat vyděsil k smrti. Vrtulník zase odletěl.

Vicky se otočila ke mně,

"Vlastní kávovnickovou plantáž," řekla. "Vezme nás tam. Má tam telefon."

Opřel jsem se a sledoval prašnou cestu, která se odvíjela přede mnou. Mexičan, který mi sdělil tak, že se naklonil ke mně a píchal se prstem do hrudníku, že se jmenuje Pedro, se dál bavil s Vicky.

Obdivoval jsem její výdrž, která ji umožnila konverzovat s tímto mužem, i když, jak jsem věděl, byla prakticky na pokraji sil, ale patrně sáhla hluboko do svých rezerv a celou cestu Pedra okouzlovala.

Za dvacet minut uhnul nákladník z polní cesty a zamířil na stezku vedoucí ke kávovnickové plantáži. Pedro zastavil před dlouhou úzkou budovou s plechovou střechou. Viděl jsem, že na plantáži pracuje řada indiánů. Malá rovinka před budovou byla pokryta surovými kávovými zrny. Indiáni přehrabávali zrna hráběmi.

Na slunce vyšla z domu buclatá usměvavá Mexičanka.

"Mario," řekl Pedro a bouřlivě ji něco vysvětloval ve španělštině.

Napůl jsem vynesl a napůl podpíral Vicky z kabiny nákladníku. Jakmile se nohou dotkla země, vyrazila výkřik a já jsem ji vzal do náručí.

Mexičanka se rozběhla k nám, mávala rukama a kvílela ve španělštině. Pedro mi ukázal směrem k domu a já jsem tam Vicky zanesl. Šel jsem za Mexičanem, donesl ji do čistěounkého pokojíčku a položil na postel.

Maria mě vystrčila ven a zavřela za mnou dveře.

Pedro mě se zářivým úsměvem zavedl do jiného pokoje.

Naznačil jsem mu, že bych se umyl.

Přikývl, vyzval mě rukou a já jsem šel za ním do primitivní koupelny.

Teprve když jsem si dvakrát vyměnil vodu ve vaně a hověl si v čisté vlažné vodě, začal jsem myslet na svou bezprostřední budoucnost.

Pokud by Vicky obstála se svou historkou, že jsme spadli do moře a že jsem ji zachránil, že Bernie a Hany a letadlo navždy zmizeli ze světa, pak bych byl v suchu. Ale podaří se jí to?

Bude pod palbou otázek; po stopě nám vyrazí novinářští ohaři, budeme pod obrovským tlakem. Přesto, když jsem na to myslel, jsem usoudil, že by Vicky dokázala s pomocí Lana Essexu tlak eliminovat.

A co Orzoco? Nemůže spustit povyk, aniž by vyšly najevo jeho záměry. Mám zaregistrovanou společnost Aerotaxi Modrá tuha a ten milion a půl dolarů můžu vrátit na jeho účet. Pak by o mě určitě ztratil zájem.

Koho bych se ještě měl bát? Kendricka? Kdyby mě chtěl prásknout, mohl bych mu oplatit stejnou mincí. Wesa Jacksona? Bude-li za mnou Vicky stát, nemusím z něj mít obavy.

Tušil jsem jediné slabé místo, a sice že Vicky a já budeme muset odpřísáhnout, že letadlo spadlo do moře. Budeme to muset udělat, aby obstálo poslední Harryho vysílání. Ale co když se vrak najde v džungli? Uvažoval jsem o tom. Byl jsem si poměrně jistý, že condor spadl ve vzdálenosti přibližně třiceti kilometrů od Orzocova úkrytu v lese. Jestli má trochu rozumu, pak letadlo rozebere a co z něj zbylo, zničí. Musel jsem riskovat, že to udělá.

Vylezl jsem z vany a začal se utírat a zároveň jsem se přesvědčoval, že má budoucnost nevypadá tak černě. Třicet tisíc dolarů ročně, stálá práce, a navíc Vicky...ne, to fakt není tak zlé.

Všechno ovšem záleželo na ní.

Věděl jsem, že by si s tím dokázala poradit. Ve chvíli, kdy se dostala k telefonu, moc Lana Essex spustila akci.

Během tří hodin nás vrtulník převezl na meridské letiště. Tam jsme si počkali pouhou půlhodinku, než přistálo Essexovo letadlo a dopravilo nás zpátky do Paradise City. Letadlo pilotoval usměvavý svalovec, který mi řekl, že se jmenuje Hennessey a že je Essexův nový pilot. Vzpomněl jsem si, jak mi chudák Olson vyprávěl, jak velká je nabídka pilotů.

Když jsme přistáli, novinoví lovci senzací a televizní kamery byli odkázáni do uctivé vzdálenosti. Na letišti čekal Wes Jackson, sanitka a lékaři, aby odtud paní Victorii Essexovou bleskurychle odvezli.

Zůstal jsem tam s Jacksonem.

"Jistě byste si rád odpočinul," odhalil drobné zoubky v něčem, co on sám považoval za úsměv, "ale ještě předtím bych měl pár otázek."

Ohnul jsem špinavé rukávy a ukázal napuchlé kousance od hmyzu.

"Potřebuji lékařskou péči," prohlásil jsem. "Otázky musí počkat."

Lékař si mě vzal na starost. Chtěl mě položit na lehátko, ale to jsem odmítl. Šel jsem s ním do jeho auta a Wes Jackson se pařil na sluníčku a tvářil se jako žralok, který chňapl po křehoučké noze, a ta mu ucukla.

Zavezli mě do Essexovy nadační kliniky. Starala se o mě hezká sestřička. Mluvila ke mně důvěrným hlasem. Viděl jsem, jak se nad ní vznáší moc paní Essexové. Kdybych byl prezident USA, nemohli by se mnou jednat s větší úctou.

To ovšem nemohlo trvat věčně. Jakmile mi ošetřili kousnutí hmyzem - některá se mi začala podebírat - jakmile mě nakrmili a jakmile jsem si odpočal, už přikvačil Wes Jackson. Nepřinesl ani domácí víno, ani kytici květů, ale zato s sebou přivedl člověka s protáhlým obličejem, kterého představil jako Henryho Lucase, leteckého odborníka pojišťovny, u které byl pojištěn condor.

Měl jsem dostatek času, abych si promyslel svou historku a byl jsem na něj připraven.

Seděl jsem v křesle u otevřeného okna, z kterého byl výhled na jachty kotvící v zátoce Paradise City. Jackson a Lucas si ke mně přisunuli židle a Jackson se mě zeptal, jak se mi daří.

Řekl jsem, že se zotavuju.

"Pane Crane, potřebujeme veškeré informace o havárii, které nám můžete poskytnout," pokračoval Jackson. "Co se stalo? Pěkně v klidu nám povězte, jak to bylo od začátku."

"To kdybych věděl," povzděchl jsem si s bezvýrazným obličejem. "Všechno se stalo tak náhle..."

Lucas řekl hlasem, jako když se sype kamení: "Jste letecký mechanik. Říkám to dobře?"

Přikývl jsem.

"A vy nevíte, co se stalo?"

"Zní to divně, vidíte? Ale je to tak. Byl jsem právě v kuchyni a připravoval jídlo, když najednou šlo letadlo nosem dolů. Do té doby běželo všechno jak na drátku. Hodilo to se mnou a já se praštil o otevřená dvířka lednice a od té doby mám okno."

Dlouhou dobu nikdo nic neřekl, ti dva na mě upřeně zírali a já jim jejich upřený pohled oplácel.

"Vy jste připravoval jídlo?" nahnul se Jackson celým svým tělem ke mně. "Ale, pane Crane, já jsem vyrozuměl, že jste si vy tři dali před odletem k večeři steak."

Přemýšlel, ty pitomče, pokáral jsem se a odpověděl: "To je sice pravda, ale Olson nebyl ve své kůži. Moc toho nesnědl." To se dalo dokázat. "Ale pak najednou dostal hlad a požádal mě, abych mu připravil sendvič. A právě, když jsem na tom pracoval, došlo k té havárii."

"Chcete tím říct, že než letadlo spadlo, neměl jste ani tušení, že něco není v pořádku?" zeptal se Lucas. "Erskine vysílal radiem, že mu hoří motory. O tom nic nevíte?"

Nabídl jsem mu zpitomělý a zmatený pohled.

"To slyším poprvé. Já si pamatuju jedině, jak to se mnou švihlo přes kuchyň a pak mám okno." Protože na to nikdo nic neřekl, pokračoval jsem: "Pak si vzpomínám až na to, jak se dovnitř začala valit voda. Ani nevím, jak jsem našel paní Essexovou a dostal ji ven nouzovým východem. Letadlo se rozlomilo. Kolem nás plavaly jeho kusy. Jeden jsem si přitáhl a vytáhl na něj paní Essexovou. Pak jsem viděl, jak se letadlo potopilo." Snažil jsem se nevypadat moc statečně. "Dalo nám to zabrat, ale dostali jsme se na břeh."

Bylo mrtvé ticho. Nikdo se nesnažil ani předstírat, že mi věří.

Jackson řekl, jako by měl plná ústa citrónové šťávy: "Přesně tak to popisuje i paní Essexová."

Usmál jsem se na něj.

"Když paní Essexová říká, že se to tak stalo a já říkám, že se to tak stalo, pak se to tak stalo."

Opět dlouho nikdo nepromluvil, pak se ozval Lucas: "Mám tu mapu, pane Crane. Mohl byste vyznačit, kde k tomu neštěstí došlo?"

"Bohužel. Patrně jste přeslechl, co jsem říkal," prohlásil jsem. "Já jsem říkal, že k havárii došlo, když jsem připravoval sendvič. Nedal Olson kontrolní věži své souřadnice?"

"Vy nám tedy nepomůžete lokalizovat vrak?"

"Je mi líto."

"Nemáte ani představu, co se stalo? Erskine tvrdil, že tam chytly motory a hašení nefunguje. Mohl byste vysvětlit, jak k tomu mohlo dojít?"

Bylo mi jasné, že mi položí tuto otázku a tak jsem se na ni připravil. Spustil jsem technickou hantýrkou a Lucas mi s nehnutou tváří naslouchal. Jeho jsem nepřesvědčil, ani sebe, ale zato Jackson poslouchal a právě o to jsem stál.

"Kdybych byl v pilotní kabině, když motory chytly a kdybych viděl, co ukazují přístroje, mohl bych vám pomoci víc," řekl jsem nakonec, "jenže jsem byl v kuchyni a připravoval jsem sendvič."

Lucas mi předložil mapu Mexického zálivu.

"Mohl byste vyznačit, kde došlo v havárii?"

Podíval jsem se na mapu a pokrčil jsem rameny.

"Takových osmdesát kilometrů od Presaga. Já nevím. Paní Essexová a já jsme byli v moři přibližně dvanáct hodin a nesl nás proud. Možná sto kilometrů... víte toho tolik, co já. Já prostě nevím."

Složil mapu a zasunul ji do kapsy.

"Naše vrtulníky pátrají po zbytcích vraku. Zatím na nic nepřišli."

"Když budou hledat dostatečně dlouho, na něco přijdou a když najdou černou skříňku, dozvíte se, jak to všechno bylo."

Vstali a upřeně mě pozorovali, pak Jackson řekl: "Pane Crane, paní Essexová s vámi chce mluvit. Vyzvednu si vás tady zítra dopoledne v deset."

"Dobře."

Ani jeden mi nenabídl na rozloučenou ruku. Lucas mi nabídl dlouhý zamyšlený pohled, který jsem mu vrátil, ale Jackson zkroutil obličej do úsměvu. Když mě chtěla vidět paní Essexová, byl jsem pro něj stále obklopen zlatou aureolou.

Wes Jackson otevřel dveře z vyleštěného mahagonu, pokynul mi, abych vstoupil a řekl: "Pan Crane, sire."

Vstoupil jsem do prostorné místnosti se skleněnou stěnou, otevírající pohled na Paradise City. Předě mnou stál velký stůl, vybavený celou řadou telefonů a dalších vymyšleností, které takový vrcholový činitel musí mít.

Za stolem seděl Lane Essex.

Nikdy jsem ho neviděl ani na fotografii a byl jsem zvědavý, jak asi vypadá. Byl to plešatý človíček, přibližně šestapadesátník, měl masivní brýle s kostěnou obroučkou, zobákovitý nos a tenké tvrdé rty, což mi přinejmenším napovědělo, proč si paní Victoria Essexová vyhledává vlastní společnosti do postele.

"Pojďte dál, Crane." Jeho hlas zněl tvrdě. "Posadte se."

Sedl jsem si na židli naproti jeho stolu. Jen jsem se na něj podíval, už jsem věděl, jak vydělal své miliardy. Ocelově šedé oči za jeho brýlemi mnou projely jako autogen.

"Paní Essexová mi o vás vyprávěla. Zřejmě jste jí zachránil život. Teď je na mně, abych udělal quidpro quo. Nechal jsem prověřit vaše pracovní schopnosti. U Lockheeda máte dobrou pověst. Vzal byste si na starost mé letiště?"

"Ano, pane."

"Chci si nechat postavit nového condora. Zvládl byste to?"

"S radostí, pane."

Zabzučel telefon, Lane Essex mávl na Jacksona, ten zvedl sluchátko, naslouchal a začal do něj tiše mluvit.

"Možná, že tu na vás čeká velká budoucnost, Crane," pokračoval Essex. "Jenom vám chci připomenout, že u nás neexistuje slovo nemožné. Dostanete takovou finanční podporu, jakou budete potřebovat, ale nikdy za mnou nechoďte a neříkejte, že něco, co jsem si přál, nelze provést. Když to uděláte, máte padáka."

"Rozumím, pane."

Jackson zavěsil. Essex na něj pohlédl.

"Crane přebírá dozor na letišti a novým concordem," řekl. "Dostane padesát tisíc." Podíval se na mě. "Jste ženatý?"

"Ne, pane." Obrátil se zpátky na Jacksona.

"Vyberte mu jeden z našich pěkných mládeneckých bytů. Přidejte mu dobré auto a někoho, kdo se mu postará o úklid."

Pohlédl na mě: "Máte bankovní účet?"

"Zde ne, pane."

Obrátil se na Jacksona.

"Otevřete mu účet u Národní floridské. Připíšte v jeho prospěch částku dvacet tisíc dolarů: to je bonus. Plat'te mu měsíčně a postarejte se mu o daně." Podíval se na mě: "Vyhovuje vám to?"

"Mnohokrát děkuju, pane." Byl jsem zcela ohromen.

"Vezměte si týdenní dovolenou. To pokousání od hmyzu nevypadá dobře. Hlaste se příští pondělí u Jacksona." Pokynul mi, že mě propouští.

Jackson mě vyprovodil z místnosti a zavřel dveře, jako by byly modelované z cukru. Mlčky mě vedl po nějaké chodbě do druhé prostorné místnosti, ale bez prosklené stěny.

"Všechno pro vás zařídím, Crane," řekl. "Posadte se na chvíli."

"Děkuju, Jacksone," odpověděl jsem.

Ztuhl a zabodl do mě oči. Zíral jsem stejně upřeně na něj. Rozvažoval. Viděl jsem, jakou má chuť mi říct, že je pro mě pan Jackson, ale můj pohled ho zarazil. Zvedl telefon a vyžádal si slečnu Byrnesovou.

"Slečna Byrnesová pracuje v oddělení public relations," vysvětlil. "Postará se o vás."

Slečna Byrnesová byla čiperná sofistikovaná osůbka asi tak kolem třiceti šesti let, blondýna, s pátravými hnědými očima a rozhodnou bradou.

Cítil jsem se jako na trní, když jí Jackson dával instrukce ohledně bytu, auta a účtu u banky. Podrobnosti k jednotlivým bodům sděloval pochmurným hlasem a uzavřel: "Tak za týden v pondělí v devět, Crane."

"Dobře. Tak zatím, Jacksone. Děkuju vám za pomoc." Když jsem šel za slečnou Byrnesovou do její kanceláře, viděl jsem, jak je vyvedená z míry. Když jsme byli z Jacksonova doslechu, otočila se a změřila si mě:

"Co jste to provedl? Zachránil jste snad Essexu před bankrotem?"

"Zachránil jsem paní VE. život."

Ušklíbla se:

"Tak tohle by patrně nikdo z nás neudělal, což z vás činí bytost velmi mimořádnou." Zavedla mě do své kanceláře.

O čtyři hodiny později jsem dostal třípokojový přepychový byt s výhledem na moře, červenoběžový cadillac, který jsem si mohl podle chuti v garážích vyměnit, dvacet tisíc dolarů na bankovní účet a šest dnů volna.

Dále jsem si doplnil garderobu, na které jsem nešetřil, takže až na to, že můj obličej nesl stopy životních strastí, jsem nyní vypadal reprezentativně.

Nasedl jsem do cadillacu a vyrazil ke Kendrickově galerii.

Louis de Marney mě spěšně dopravil do Kendrickova pokoje. Tlustých špacíroval sem a tam a bez přestání si hryzal nehty.

"Pro Kristovy rány! Co se to stalo?" pustil se do mě, jen co jsem dosedl.

Všechno jsem mu vypověděl a nic jsem si nenechal pro sebe. Naslouchal, z obličeje se mu valil pot, v jednom kuse nadzvedával tu svou příšernou oranžovou paruku a kapesníkem si pod ní utíral hlavu.

"Takhle to bylo," uzavřel jsem své vyprávění. "Naprosté fiasko. Věděl jste něco o tom, že má Bernie slabé srdce?"

"Pochopitelně, že ne! Jistě si nemyslíte, cheri, že bych se s ním do něčeho takového pustil, kdybych to věděl. A jak to bude s penězi?"

"Vrátím je Orzocovi. S tím žádné problémy nebudou. Problém je, jestli bude držet zobák? Kdyby se vytasil s tím, že letadlo spadlo do džungle a ne do moře, zavařil by všem - tím myslím i vás."

"Promluvím si s ním. Když dostane své peníze, bude s tím souhlasit." Hodil po mně okem: "Vy mi ale dlužíte dva tisíce dolarů, cheri."

"Náklady. Odepište si je z daní." Vstal jsem. "Když se vám podaří uklidnit Orzocu, budeme všichni v suchu.

Vyšetřovatelé z pojišťovny hledají vrak, bylo by tedy záhodno, aby ho Orzoco co možná nejrychleji odklidil. Jak mu mám peníze poslat?"

Kendrick na mě zíral.

"To myslíte vážně, cheri, že se chcete rozloučit s půldruhým milionem dolarů?"

"Přesně tak. Nechci je. Dostal jsem práci u Essexe. Už se na ni těším. Takže jak? Mám napsat do banky, aby peníze vyplatili na Orzocovo jméno?"

"Promluvím si s ním. Takhle by se mu to asi moc nezamlouvalo. Dejte mi dva dny."

Při tom jsme zůstali.

Pak jsem zajel do květinářství a koupil třicet šest růží na dlouhých stoncích. Na kartičku jsem napsal: S nejupřímnějším přáním za vaše rychlé uzdravení. Jack Crane. Bylo to velmi neosobní, protože mi bylo jasné, že Essexův personál bude velmi všímavý. Prodavače jsem řekl, aby růže okamžitě poslala paní Victorii Essexové.

S pocitem dobře vykonané práce jsem se vypravil do svého nového domova a zatelefonoval svému tátovi, že jeho jediný syn je živ a zdrav a našel si slušné místo.

Poslouchal jsem starého pána, jak radostí koktá a zajíknutí v jeho hlase mi prozradilo, že pláče, a tehdy mi došlo, že jsem se k němu choval jako darebák.

Kapitola IX

Vzbudil jsem se druhý den ráno kolem 10.00. Odpočinul jsem si, obličej a ruce začaly zase vypadat normálně a cítil jsem se dobře. Pokojová služba mi poslala smažená vajíčka na sunce a já jsem se v poklidu nasnídal. Takový život by se mi, pane jo, zamlouval, pomyslel jsem si. Vyhlédl jsem z okna na třpytící se moře a usoudil, že si půjdu zaplavat, pak sbalím nějakou kočku, vezmu ji na oběd a někam si spolu vyjedeme cadillacem. Když nebude moc pitomá, tak bychom si spolu mohli vyrazit večer do města a pak ji hodím zase zpátky.

Když jsem si zapálil ten den svou první cigaretu a přemýšlel o své budoucnosti, zazvonil telefon.

"Jacku? Chtěla jsem ti poděkovat za ty růže."

Když jsem uslyšel ten hlas, stala se mi zvláštní věc. Hlavou mi proletělo, že tato žena - paní Victoria Essexová - by pro mě mohla teď mít tragické následky. Teď jsem byl zvláštním oblíbencem Lana Essexe. Měl jsem na starosti jeho letiště. Měl jsem dohlížet na stavbu dalšího letadla v ceně deseti milionů. Platili mi padesát tisíc dolarů za rok a dokonce za mě platili mou daň z příjmu.

Přijde-li ovšem na to, že spím s jeho ženou, zmizí všechno jako dým.

Když jsem ležel na posteli a držel telefonní sluchátko u ucha, najednou mi došlo, že celou tu dobu jsem vlastně toužil po takové práci - stát se vedoucím pracovníkem s velkou pravomocí u nějakého miliardáře.

Při pomýšlení, že si mě jeho žena přivlastnila, se mi udělalo nevolno. Věděl jsem, že s touto ženou musím jednat s mimořádnou opatrností. Všichni, kdo jen prošli kolem Essexových podniků, tvrdili, jak je to práskaná mrcha. Až dosud nám to klapalo, protože já jsem chtěl ji a ona chtěla mě, jenže pokud jde o mě, situace se změnila.

"Vicky! Jak se máš?" snažil jsem se, aby to znělo vášnivě."

"Už se uzdravuju. Ale ta noha ještě bolí. Lane mi řekl, že se o tebe postará. Jsi s tím spokojený, Jacku? Stačí slovo a já to s Lanem zařídím."

Křupěj studeného potu mi stékala kolem nosu a já ji setřel.

"Spokojený? Vždyť se málem přetřhl, jak se snažil. Musím ti poděkovat."

"Dobře." Po chvilce dodala: "Právě odletěl do Moskvy. Já jedu do srubu, přijed tam za mnou v šest," a zavěsila.

Pomalu jsem položil sluchátko.

Všechno, co jsem si naplánoval, se najednou rozplynulo. Věděl jsem, že každé naše setkání přímo ohrožuje mou kariéru. Kdokoli nás mohl uvidět a donést to Essexovi. S mým zaměstnáním by byl konec, jenže mi bylo jasné, že paní Victoria Essexová je příliš nebezpečná, abych ji mohl odmítnout.

Mé plány o tom, jak se budu povalovat na pláži s pěknou larvičkou bez mozku, se rozplynuly jako dým. Nezбудe mi, nezjet do srubu a riskovat svou kariéru jenom proto, že paní Victoria Essexová kývla prstem.

Celé dopoledne a většinu odpoledne jsem se potloukal po bytě. Vypil jsem toho víc, než bylo záhodno. Na jídlo jsem neměl chuť. Kolem 17.00 jsem sešel do garáže, nastoupil do cadillacu a vyrazil ke srubu.

Ze srubu vyšel Sam. Usmíval se, vzal mi tašku a já mu pokývl na pozdrav. Ten by mě taky mohl zradit, napadlo mě. Kdyby něco řekl Essexovi, vyletěl bych, než bys řekl švec.

Vicky ležela na pohovce a popíjela martini.

"Jacku!"

"Jak se ti daří?"

Na některých místech trochu prosvítaly malé fličky po tom, jak ji pokousali moskyti, ale většinou se jí to podařilo dobře zamaskovat. Měla na sobě jednoduché červené šaty ke kotníkům a strašně moc jí to slušelo.

Dopila martini a posadila se. Velké fialkové oči byly plny vášně.

"Zamkni dveře, Jacku. Chci tě."

Otočil jsem klíčem a znovu jsem si uvědomil, do jaké pasti jsem spadl, ale přesto jsem po ní toužil. Žádný muž na světě by jí neodolal.

Milovali jsme se zběsile. Dvakrát divoce vykřikla a já jsem se vyděsil, jestli nás Sam přes dveře nemohl uslyšet. Když byla konečně uspokojená, usmála se na mě.

"Jsi kus chlapa, Jacku. Něčeho se napijeme."

Tak jsme si dali martini a pak nám Sam přinesl večeři, která se skládala z humrové polévky, grilovaných lososových plátků, salátu a kávy.

Ona mluvila, já jsem poslouchal.

"Musím ti říct, jak to proběhlo s Lanem," zasmála se. "Byl vážně strašně naštvaný, že jsem vlezla do toho condora. Ještě jsem ho tak rozzuřeného neviděla. Chudáka Thompsona za to, že mi to dovolil, vyrazil. Kdybych neměla bolavou nohu, tak by mě určitě zmlátil."

Nedovedl jsem si představit, že by nějaký muž mohl takovou ženu mlátit.

"Jak něco takového můžeš snášet?"

Zasmála se.

"Každý mužský má své mouchy. Mně to nevadí, když mu to dělá radost. Já si předtím vždycky dám sluka marjánky." Zase se zasmála.

"Vlastně je to docela švanda."

Najednou se mi udělalo trochu nevolno.

"Vicky... myslíš, že bych tu měl zůstat přes noc?" zeptal jsem se. "Nezdá se ti to trochu nebezpečné?"

Podívala se na mě tvrdým pohledem.

"Ty tu se mnou nechceš zůstat, Jacku?"

Zatraceně! Jedno uklouznutí a přijdu o kariéru.

"Jistěže chci, ale myslím na tebe. Je to strašně nebezpečné, někdo by..."

"Nikdo takový tu není." Natáhla se jako krásná hladká kočka. "Otoč se na břicho. Podíváme se na zápas."

Takže jsme dvě další hodiny strávili sledováním do sebe zaklesnutých a kolem sebe divoce bušících svalovců, pak přišel Sam a odnesl nádoby.

"Odnes mě do postele, Jacku," požádala mě. "Pořád mě bolí ta noha."

Zvedl jsem ji do náruče, přenesl do její ložnice, lehl si na velkou pohovku vedle ní a žádné vzrušení se nedostavilo. Měl jsem jediné přání vypadnout odtud, což bylo přesně to, co jsem si nemohl dovolit.

"Svlékni mě, Jacku."

Slyšel jsem Sama, jak myje nádoby. Bez nadšení jsem ji svlékl a ona tam ležela a usmívala se na mě. Když jsem ji oblékl do krátké košilky, řekla: "Osprchuj se, Jacku." Fialkové oči byly vyhládlé: "Pospěš si..."

Kolem 01.00 jsme konečně usnuli. Vzbudila mě za úsvitu, když první paprsky světla pronikly oknem dovnitř a zase jsme se milovali. Zdálo se, že se nikdy nenasytí. Upadl jsem vyčerpáním do dlouhého spánku, a už mě zase budila.

"Vstávej, Jacku. Už bylo deset. Běž si lehnout do pokoje pro hosty. Přijde sem doktor."

Odpotácel jsem se napůl v mrákotách do pokoje pro hosty. Padl jsem na postel a měl jsem pocit, jako by mě převálcoval parní válec. Usnul jsem.

Připadalo mi, že snad za pár minut mnou někdo jemně třese.

"Za hodinu bude oběd, pane Crane," řekl tiše Sam.

Vypotácel jsem se z postele, dal si studenou sprchu, oblékl se a šel do obývacího pokoje. Cítil jsem se pod psa.

Vicky tam popíjela suché martini.

"Ahoj, Jacku! Odpočinul sis?"

Nucené jsem se usmál.

"Ano. Jsi skvěle vyčerpávající." Natáhl jsem se po koktejlovém šejkru. "Co ti řekl ten mastičkář?"

Zasmála se.

"Chtěl do mě nacpat jakási antibiotika, ale já jsem řekla, že ne."

"Tos udělala dobře." Vypil jsem na kuráž půlku martini, a pak jí řekl: "Musím zajet dnes odpoledne do města, není to na dlouho, ale musím tam jet."

Postavila svou sklenici a upřela na mě oči.

"Proč?"

Když jsem se na ni podíval a viděl, jak fialkové oči ztvrdly jako kousky skla a obličej nabyl kamenného výrazu, bylo mi jasné, že si pohrávám s dynamitem.

Tak jsem jí tedy řekl o Claudu Kendrickovi a Orzocovi. Poslouchala a upřeně mě pozorovala.

"Musím to dát s Orzocou do pořádku," řekl jsem nakonec. "A to nejde jinak, než mu vrátit ty peníze, aby si nepouštěl pusy na špacír. Proto musím zajít za Kendrickem a zařídít to."

Pomalů a dlouze se nadechla.

"Ty ses dostal do pěkné kaše, co?" řekla nepříjemně rezavým hlasem.

"Já to zvládnu. Nemusíš se bát."

Nic pitomějšího jsem říct nemohl. Popadla koktejlovou sklenici a mrštila jí přes pokoj. Sklenice se roztříštila o stěnu. Nahnula se ke mně a upřela na mě oči.

"Bát? Co tím chceš sakra říct? Jestli mě do toho svého všivého únosu zapleteš, budeš proklínat den, kdy ses narodil! Jdi to dát do pořádku! A opovaž se mě do toho nějak zaplést!"

"Uklidni se, Vicky," vyděsil jsem se nad jejím vztekem.

"Nemusíš se rozčilovat. Já to dám do pořádku."

"To bych ti radila!"

Když jsem ji viděl, jak se na mě zuřivě dívá s kamenným obličejem a sršícíma očima, nemohl jsem pochopit, čím mě vždycky tak okouzlovala. Teprve teď mi došlo, proč mi o ní všichni říkali, že je práskaná mrcha.

Když jsem odcházel z pokoje, zaječela: "A dělej, ať se vrátíš! Čekám tě tu před pátou!"

Claude Kendrick mě přijal ve své kanceláři s pokřiveným úsměvem.

"Už jsem to zařídil, cheri, šlo to jak po másle. Tady na ten papír se mi pěkně podepíšete. Už jsem si promluvil s Orzocem. Je se vším svolný. Vlastně se ani moc nezlobí. Z toho vraku se mu podařilo zachránit celou řadu drahých součástek, takže k nim přišel zcela gratis."

"Co je s vrakem?"

Kendrick se usmál.

"Už neexistuje. Je to v pořádku. Žádný problém tu není. Jenom se tu podepíšete. Připisujete tím svou společnost Orzocovi."

Podepsal jsem se jménem, které jsem použil při registraci společnosti, jako Jack Norton.

Snad jsem to tím vyřešil.

"Vyrozuměl jsem, že pan Essex hodlá postavit nového condora?" řekl Kendrick a zalesklo se mu chtivě v očích.

"Mohl bych doufat v nový obchod?"

"Ani náhodou."

Zvedl oranžovou paruku, nahlédl dovnitř a pak si ji zase připlácí na hlavu.

"Ano." Podíval se na mě úkosem: "Paní Essexová vlastní spoustu drahocenných ozdůbek, zejména jeden diamantový náhrdelník. Kdybyste něco získal, měl bych zájem."

"Sklapni zobák, tlust'ochu," doporučil jsem mu a odešel.

Nastoupil jsem do cadillacu. V tu chvíli hodiny na palubní desce ukazovaly 13.30. Měl jsem přijet až v 17.00. Rozhodl jsem se, že se vrátím do svého bytu. Potřeboval jsem si něco promyslet.

Objednal jsem si specialitu dne a byla mi doručena na pojezdovém servírovacím stolku. Najedl jsem se, zapálil si cigaretu a posadil se k otevřenému oknu.

Utěšoval jsem se, že jakmile začnu pracovat pro Essex, vyklouznou Vicky z drápů. Příští čtyři dny nějak přežiju, ale jakmile se pustím do práce, bude to v suchu. Bude to vědět a bude to muset akceptovat. Abych uspokojil Essex, budu celý den v jednom kole. Když budu spravovat letiště a dohlížet na konstrukci nového condora, nebudu mít ani chvilku na to, abych dováděl v posteli s paní Victorií Essexovou.

Čekaly mě čtyři riskantní noci a když jsem na to pomyslel, vyrazil na mně pot. Ale pokoušel jsem se utěšit myšlenkou, že riskuje stejně tak jako já, a když má pocit, že se se mnou může bezpečně vyspat, tak jsem jistě v bezpečí i já.

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří.

Nenapadlo mě, že by to mohl být někdo jiný, než číšník, který si jde pro servírovací stolek, a otevřel jsem.

Existuje rčení sáhla na něj smrt. Je to jistě přehnané, na nikoho smrt obvykle nesahá, ale někdy to tak může vypadat. Člověk může dostat takový šok, že mu krev zmizí z tváře, klesne mu tělesná teplota a nemůže popadnout dech. Což byl právě můj případ, když jsem uviděl za dveřmi Pam Osbornovou.

Stála tam v celé své kráse s blond vlasy, padajícími ve zlatých kaskádách na ramena, s vysokými lícními kostmi a velkýma zelenýma očima. Měla halenku v barvě pryskyřníku, bílé strečové kalhoty a úsměv pantera.

"Ahoj, Jacku!" zavrkala. "Překvapení?"

Ustoupil jsem od dveří a ona vešla do místnosti a zavřela za sebou.

Pam!

Od chvíle, kdy jsem se ujistil, že nepoletí s námi a že je na cestě do Meridy, mi úplně vypadla z mysli. A teď tu stála přede mnou, jediná osudná spojka mezi mnou a únosem. Když jsem mluvil s Kendrickem, nepochyboval jsem o tom, že jsem v suchu. Navíc jsem měl naději, že se zbavím Vicky. Jistě by ji brzy přestalo bavit, kdybych nemohl příběhnout na každé zavolání. Až dosud jsem si byl jistý, že mě čeká skvělá budoucnost... ale od této chvíle to už určitě byla minulost.

Díval jsem se na Pam, která si vzala židli a posadila se.

"Tolik mě těší, Jacku, že se ti začalo tak dařit," otevřela tašku a vylovila z ní krabičku cigaret. "Mluvila jsem s Dolly Byrnesovou, to je má moc dobrá přítelkyně. Prý teď patříš k Essexovým oblíbencům." Zadívala se na mě. Měla tak nenávislné oči, až mě z toho přeběhl mráz po zádech. "Padesát tisíc ročně, bez daní, tenhle byt taky není k zahoezení, a navíc cadillac a pan Velké zvíře na letišti. Jak báječné!"

Posadil jsem se. Šok už mě přešel a mozek mi začínal fungovat.

"Senzace, že?" Uvědomoval jsem si, že mluvím trochu ochraptěle. "To je život, Pam. Je hrozné, co se stalo Berniemu. Neměl jsem tušení, že nemá srdce v pořádku, tys to věděla?"

"Ne." Zapálila si cigaretu. "Šla jsem mu na pohřeb, bylo to to nejmenší, co jsem mohla udělat. Čekala jsem, že tam taky budeš."

Cítil jsem na zádech mrazení. Mohla klidně vyzvonit, jak to s tou havárií ve skutečnosti bylo.

"Já vím, že ty a Bernie."

"Nemluvme o Berniem," přerušila mě. "Je mrtvý. Mluvme o mně."

"Jistě." V marné snaze jsem pokračoval: "Nechceš nějakou práci, Pam? Mohl bych ti to zařídit."

"To je od tebe vskutku milé, Jacku. Jenže nechci...mám zájem o něco lepšího...ted'."

Takže vydirání.

Najednou mi bleskl hlavou nápad. Přišla sama. Co kdybych ji zabil? Zmizely by ony děsivé přízraky, které se začínají kolem mě stahovat?

Jenže kdybych ji zabil, co bych si počal s mrtvolou?

Řekl jsem: "Mohu ti nějak pomoci, Pam?"

"Zašla jsem si za Claudem a ten mi řekl, žeš všechny ty prachy vrátil. Claude mi nemohl nijak pomoci. Poradil mi, abych zašla za tebou." Přehodila přes sebe své štíhlé nohy. "Bernie si mě chtěl vzít. Ten milion dolarů bychom měli dohromady. Takový milion by se mi moc zamlouval."

Přikývl jsem..

"Komu ne?"

Odklepala popel na koberec.

"Bydlela jsem pět dnů v hotelu Continental v Meridě."

Zabodla do mě chladné zelené oči. "Byla jsem tam sama a strašně jsem se nudila, ale když se to stalo, přijel pro mě Juan."

"Tys nikdy neměla nouzi o přátele," podotkl jsem.

"No tak, Jacku! Ty mě neposloucháš: Juan Aulestria. Pamatuješ? Pracuje - pracoval pro Orzocu. Už si vzpomínáš?"

Vzpomněl jsem si na hubeňoura s dlouhými hustými vlasy a hadí slizkostí a na chvíli mi vypovědělo srdce.

"Juan byl na mě moc milý," vyprávěla dál Pam. "Je tu ted' se mnou, bydlíme v Hiltonu. Myslel si, že bude taktnější, když tě první navštívím já, a teprve pak si s tebou promluví on." Červené rty se od sebe oddělily v náznaku úsměvu. "Juan je mimořádně taktní člověk."

Už jsem měl dost toho hrani si na kočku a myš. Bylo mi jasné, že mě dostala do kouta. Děkoval jsem Pánubohu, že jsem se neodhodlal k tomu zakroutit jí krkem. Aulestria byl podstatně nebezpečnější než ona.

"Přeskočme zdvořilostní fráze," navrhl jsem, "a promluvmě si obchodně. Co chceš?"

Z tašky vytáhla obálku a hodila mi ji do klína.

"Podívej se dovnitř, Jacku."

V obálce byly zdařilé fotografie condora havarovaného v džungli. O identitě letadla nemohly být pochybnosti. Na trupu bylo jasně čitelné jeho jméno i číslo. U čtvrté fotografie jsem ztuhl. Byl na ní mrtvý Erskine s hlavou v louži krve.

"Pro případ, že by ti nedošlo, co tato fotografie sděluje," podotkla Pam, "i když u tebe bych se toho nijak neobávala. Co vlastně dělal Hany mimo pilotní kabinu ve chvíli, kdy letadlo spadlo?"

Položil jsem fotky na stůl.

"Ještě něco?" dotázal jsem se a zapálil si cigaretu. Žasl jsem, že se mi netřesou ruce.

"To ti nestačí?" nadzvedla uštěpačně obočí.

"Mohlo by tě to přivést do maléru. Taky ses únosu zúčastnila."

"Zkus mi to dokázat. Byla jsem Bernieho holka. Řekl, abych na něj počkala v Meridě. Neměla jsem tušení, co má v plánu. Juan to řekne pojišťovně, pokud jí to vůbec někdo musí říkat."

"Dobře. Tak kolik?"

"Pět set tisíc dolarů: můj podíl z Bernieho peněz."

Nevěřil jsem svému sluchu: "Cože?"

"Slyšels dobře, Jacku."

"A kde si myslíš, že tolik peněz seženu?"

"Od té Essexovy kurvy, kde jinde?"

"Nechytá tě fantas? Ta mi takový balík nedá ani náhodou!"

Pam se po tváři rozlil odporný triumfální úšklebek.

"Ale dá." Vytáhla z tašky ještě jednu fotografii: "Mě by to tedy nenapadlo, to byl Juanův nápad. Nasadil na tebe privátní očko, aby tě sledovalo od chvíle, kdy ses vrátil." Hodila mi do klína další fotografii. "Pro ni pět set tisíc nic není. Ráda zaplatí, aby tuhle fotku pan Lane Essex nikdy nespátřil."

Podíval jsem se na fotografii. Stál jsem na ní před srubem vedle svého nového cadillacu. Podával jsem příruční zavazadlo Samovi.

Odešla a zanechala po sobě vůni levné voňavky a pět usvědčujících fotografií. Ještě než odešla, řekla, že mě bude Aulestria kontaktovat.

"Od této chvíle, Jacku, bude pověřen jednáním pouze on. Nebudeme čekat dlouho. Zajdi za tou čubkou a dojednej to s ní."

Přemýšlel jsem, co na to Vicky řekne. Já jsem byl vyřízený. To mi bylo jasné. Ale nemohl bych ji nějak vytáhnout z té kaše?

Jestli se Sam nezhroutí pod tlakem, tak by fotografie, na které jsem před srubem, nebyla tak průkazná. Vicky by mohla říct Essexovi, že mi ten srub půjčila, když jsem měl dovolenou a že tam vůbec nebyla. Chvilí jsem to zvažoval, ale pak jsem si uvědomil, že to jsou plané naděje. Jistě Essexovi řekla, že jede do srubu a navíc by Sam nade vši pochybnost

Essexův výsledek nevydržel.

Tak co teď?

Vložil jsem fotografie do obálky a obálku zasunul do své náprsní kapsy. Zapálil jsem si cigaretu a snažil se najít nějaké východisko. Nejdříve mě napadlo, že bych Pam a Aulestrioovi nastražil nějakou past a pak je zabil, ale to bylo také nereálné. Aulestria nebyl žádný idiot. Nějak by se pojistil, třeba by uložil kopie ke svému právníkovi s instrukcemi pro případ smrti. Kdyby stála za touto akcí jenom Pam, s tou bych si poradil, ale s Aulestriou ne.

Zase jsem pomyslel na Vicky. Zbytečně jsem mařil čas přemýšlením o východisku. Budu to muset projednat s ní a při pomýšlení na to, jak bude reagovat, jsem se přikrčil. Jestli mě do toho nějak zapleteš, budeš proklínat den, kdy ses narodil! A už je v tom až po uši, protože byla ke mně velmi vstřícná. Protože se mě nechtěla vzdát, lhala o havárii nejen Essexovi, ale i pojišťovně.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo 14.45.

Připraven na nejhorší odešel jsem z bytu a jel do srubu. Na tu cestu do smrti nezapomenu. Čím blíž jsem byl ke srubu, tím víc jsem se klepal. Už mi předvedla, jak se umí rozzuřit, a když jsem si představil, jak na tohle bude asi reagovat, zapotil jsem se strachy.

Kromě toho jsem uvažoval, kolik bych za to mohl vyfasovat.

Než mě pustí, budu ve středních letech a k ničemu. Nakonec jsem si ještě vzpomněl na svého tatů. Věděl jsem určitě, že tohle bude jeho konec.

Zastavil jsem před srubem a rozzářený Sam vyšel ze dveří.

Vstoupil jsem do srubu, a nechal na něm, aby zavezl cadillac do jedné z garáží.

Vicky ležela na gauči a v ruce držela jedno číslo Vogue. Zůstal jsem ve dveřích a díval se na ni. Položila časopis a usmála se.

"Ahoj, Jacku!" řekla. "To je od tebe hezké, že jsi přijel tak brzo." Poklepala rukou na gauč: "Pojď mi dát pusku."

Vstoupil jsem do místnosti a zavřel za sebou dveře. Nešel jsem k ní, ale opřel jsem se o dveře.

Nadzedla obočí.

"Ale jdi, Jacku! To si nesmíš tak brát! Byla jsem prostě naštvaná. Už jsi to dal do pořádku?"

"Zase se naštváš," ujistil jsem ji. Vytáhl jsem z kapsy obálku a hodil ji jí do klína.

Fialkové oči ztwardly. Hladový sexy úsměv se vytratil tak rychle, jako se pěst přeměnil v dlaň.

"Co to má být?"

"Jen se podívej."

Dívala se na obálku, ale nedotkla se jí.

"Co to je?"

Přistoupil jsem ke gauči, vzal obálku, vyndal těch pět fotografií a rozložil jí je do klína.

Pohlédla na ně, pak jednu pomalu zvedla a pozorně si ji prohlížela. Nakonec se dostala k té, na které jsem byl se Samem. Tu si prohlížela o něco déle, pak je všechny sklepla do balíčku a podala mně.

"Kolik?"

I když měla ztrnulý výraz, pobledlý obličej a oči jí svítily, byla fantasticky klidná. Podle pohybů jejích prsou pod tričkem bych řekl, že dýchala nevzrušeně, z čehož vyplývalo, že ji srdce tlouklo normálně a její puls byl klidný.

"Kolik?" zeptala se ještě jednou.

Byla to pozoruhodná žena. Nemuselo se jí to vysvětlovat dvakrát a k výbuchu, kterého jsem se tolik obával, nedošlo.

"Pět set tisíc... půl milionu."

Pohlédla na mě: "Ty jsi nákladný milenec."

Nic jsem na to neřekl.

"No tak, netvař se, jako by nastal konec světa. Posad' se," ukázala na židli, která stála poblíž. "Řekni mi o tom něco."

Posadil jsem se.

Ležela bez hnutí a prohlížela si ruce, zatímco jsem jí vyprávěl o Pam a Aulestrioovi.

"Ti se nezastaví na půl milionu, to je jasné," řekla si jakoby pro sebe. "Kdybych jim teď zaplatila, přišli by zase; to je u vyděračů běžná praxe." Upřeně se na mě zadívala: "Ty jsi zabil Erskina. Dokázal bys je taky zabít?"

"Jistě, ale to by nic neřešilo. Aulestria se nepochybně nějak pojistil."

Přikývla.

"Další možnost je, že půjdu za svým manželem a řeknu mu, že jsem provedla hloupost a budu doufat, že se ke mně zachová vlídně." Zase to znělo, jako by mluvila sama se sebou.

"Měla bys to udělat," řekl jsem nervózně.

Podívala se na mě.

"Ty nejsi žádný hrdina, vid', Jacku? Ted' máš strach, co bude s tebou."

"Chtěl bych tě z toho nějak vysekat."

"Vážně?" usmála se. "To je od tebe moc hezké. Já toho půl milionu mám. Co bys mi radil? Mám těm dvěma zaplatit? Pokud by nepřišli znovu, dalo by se to takhle vyřešit. Co si o tom myslíš?"

Ted' jsem se zase já na ni zadíval pozorně.

"Chceš říct, že bys dala dohromady pět set tisíc dolarů?" otázal jsem se chraptivě.

"No jistě. To není problém. Problém je, jestli to máme udělat?"

Horečně jsem přemýšlel.

Kdyby sehnala tolik peněz a kdyby se tím ti dva spokojili, byl bych zase volný a dokonce bych si zachránil práci u Essexových podniků. Proč by se sakra neměli spokojit s půl milionem?

"To by šlo," snažil jsem se, aby to neznělo moc dychtivě.

"Tak ano. Ano.. jak správně říkáš, šlo by to."

Típla cigaretu. "Takže jim zaplatíme." Chvilí mlčela a pak se na mě podívala. "Tys je viděl, já ne. Myslíš si, že se jim dá věřit?"

To jsem nevěděl, ale nehodlal jsem to přiznat. Tak moc jsem se chtěl dostat z háčku.

"Za takovou kopu peněz budou jistě spolupracovat," tvrdil jsem. "Proboha! Za půl milionu!"

"Bydlí v Hiltonu, je to tak? Zkus se s nimi nějak spojit. Pak to dojednáme."

"Myslíš to vážně, Vicky? Ty jim fakt ty peníze dáš?"

"Nemůžu přece knokautovat drahého Lana desetimilionovým účtem za jeho stupidní letadýlko a navíc skutečností, že jsem se chovala jako štetka, co říkáš?" Pokrčila rameny. "Koneckonců, co je to půl milionu?"

Aby neměla žádnou možnost změnit názor, zatelefonoval jsem do Hiltonu a chtěl mluvit s panem Aulestriou. Chvilí to trvalo, pak se ozval mužský hlas: "Tady Aulestria."

"Crane. Je to domluveno," řekl jsem. "Jak to zařídíme?"

"Tady, zítra dopoledne v jedenáct," řekl Aulestria a zavěsil.

"V Hiltonu v jedenáct hodin," řekl jsem Vicky.

"Peníze můžu sehnat během dvou dnů. Zjistí, jak je chtějí vyplatit." Fialkové oči byly velmi neosobní. "Teď už jdi. Musím si promluvit se svým agentem." Zatřepala na mě svými prsty: "Jdi domů."

Vždycky jsem měl tušení, že přijde chvíle, kdy i na mě zatřepe svými prsty tak, jak jimi třepe na své ostatní otroky, ale teď už mi to bylo jedno. Byl jsem příliš vděčný, že neudělala scénu, že chtěla zaplatit a že má budoucnost nebude ohrožena, aby mi taková maličkost kazila radost.

"Dám ti vědět," řekla, když jsem šel ke dveřím.

Sahala po telefonu a ani mi nevěnovala pohled, tak jsem vyšel do pátého patra, vzal si cadillac z garáže a jel zpátky do svého bytu.

Věděl jsem, že je velmi pravděpodobné, že Aulestria bude ve vydírání pokračovat, ale říkal jsem si, že je tak strašně bohatá, že i takové vydírání bez úhony přežije.

Ano.. a má budoucnost opět vypadala zářivě.

Druhý den dopoledne jsem přijel do Hiltonu několik minut před jedenáctou. Když jsem hlásil recepčnímu, že jdu navštívit pana Aulestriu, vrazil do mě jakýsi člověk. Ihned se mi omluvil a já si pomyslel něco o troubovi, který vráží do lidí, a hned jsem to pustil z hlavy, ale později jsem si to měl připomenout.

Aulestria na mě čekal ve velkém pokoji s dvojitou postelí a běžným vybavením tohoto typu hotelu. Pam seděla u okna. Neohlédla se, když Aulestria otevřel dveře.

"Ó, pan Crane," řekl se svým hadím úsměvem. "Jak rád vás opět vidím." Zavřel dveře. "Takže zaplatí?"

"Ano."

"Je to moudrá žena. Souhlasila s pěti sty tisíci?"

"Ano."

"Dobře... je to trochu nečekané. Téměř jsem se obával, že bude smlouvat. Tohle je ovšem velmi uspokojivé. Chci dluhopis na doručitele."

"To lze zařídít. Chci všechny fotografie a všechny negativy a ujištění, že tato transakce je konečná."

"Fotografie i negativy jistě dostanete, ujištění nikoli."

"To znamená, že hodláte ve vydírání pokračovat?"

"Pane Crane, ujišťuji vás. Jsme vysoce spokojeni s půl milionem, co říkáš, Pam?"

Aniž by se ohlédla, řekla: "Pokud jsi ty, Juane, jsem i já."

"Buďte ujištěni, pane Crane. Kdy budou peníze k dispozici?"

"Pozítí."

"Velmi uspokojivé, ale ne později. Dluhopisy sem přinesete v deset. Přijďte včas. Musíme chytit letadlo."

Doprovodil mě ke dveřím.

"Jste muž štěstěny, pane Crane."

Překvapeně jsem se na něj podíval.

"Proč si to myslíte?"

"Jistě víte sám nejlíp," a zdvořile se uklonil, když jsem odcházel.

Jel jsem zpět do svého bytu a zavolał Vicky.

"Dluhopisy?" chvíli mlčela. "Dobře, seženu je. Sam je zítra večer k tobě donese," a zavěsila.

Položil jsem sluchátko a díval se z otevřeného okna. Něco tu nehrálo a mě to začalo dělat starosti. Čekal jsem, že ta žena bude běsnit, ale neběsnila. Byl bych se vsadil, že půl milionu nezaplatí, ale ona se pokorně podřídila. Jediná věc, která do jejího charakteru zapadala, bylo třepání prsty.

Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že jí hrozí taková ztráta, že půl milionu je proti tomu hračka. Byla, tak jako její manžel, neskutečně bohatá, takže tato suma pro ni byla jako sto dolarů pro mě, ale stejně to nehrálo. Prostě to k ní nesesedlo. Jak jsem tak pozoroval západ slunce, má budoucnost ztrácela na lesku stejně jako mizející paprsky slunce.

Najedl jsem se, pak jsem se prošel po městě a šel jsem spát. Ale nemohl jsem usnout. Kolem druhé v noci jsem byl tak umořený přemýšlením, že jsem si vzal tři pilulky na spaní a ty mi pomohly upadnout v zapomnění, které jsem tak potřeboval.

Spal jsem až do poledne. Zbytek dne se mi strašně vlekl. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Myslel jsem na Vicky, najednou jsem po ní fyzicky zatoužil, ale věděl jsem, že je konec. Třepotání prstů a neosobní oči mi řekly vše.

Zašel jsem do baru, dal si dvojitou skotskou s ledem a kuřecí sendvič. Víc jsem do sebe nedostal. Pak jsem si zajel na

pláž. Bylo tam plno hezkých holek, ale už mě nelákaly. Seděl jsem v autě a díval se na slunce až do soumraku a hlavou se mi honily nepříjemné myšlenky. Pak jsem se vrátil do bytu a díval se na televizi.

Druhý den se tomu předešlému podobal jako vejce vejci. Snažil jsem se přemluvit sám sebe, abych si odpočinul. Zítra už bude Aulestria za horami. O den později se budu hlásit Wesu Jacksonovi a dám se do práce. Byl jsem si jistý, že jakmile se pustím do práce, všechny starosti zmizí. Pokoušel jsem si představit, co budu dělat, až budu mít na starosti letiště. Udělal jsem si dokonce několik poznámek, ale srdcem jsem při tom nebyl.

Kolem 19.00 zazvonil někdo na zvonek u dveří. Byl to Sam a já ho pustil dovnitř. Předal mi objemnou obálku.

"Jak se má, Same?" zeptal jsem se, když jsem přebíral obálku.

"Dobře, pane Crane. A vždycky bude." Přeshlápl nohama. "Asi bych se měl s vámi rozloučit. Odcházím."

"Co to má znamenat?"

"Paní Essexová mě už nepotřebuje."

"Chcete říct, že vás vyhodila?"

"Přesně tak, pane Crane."

"Co si počnete?" byl jsem otřesen.

"Nějak si už poradím. Něco jsem si našetřil. Tak se vydám domů."

"To vás vyhodila.. Jenom tak?"

"Jednou se to muselo stát. Je to složitá dáma. Když se jí daří, je to dobré, když ne, je to špatné."

"Je mi to hrozně líto, Same. Mám pocit, že je to kvůli mně."

Samův příjemný a přátelský obličej se žalostně zašklebil.

"Kdybyste to nebyl vy, byl by to někdo jiný." Otřel si dlaň o zadní část kalhot a podal mi ji. "Takže sbohem, pane Crane, bylo mi potěšením."

Potřásl jsem si rukama a pak odešel.

Nestane se to i mně? Vrtalo mi hlavou. Až bude po všem, až dostane Aulestria peníze, neukáže mi taky dveře? Posadil jsem se do křesla.

Ano, pomyslel jsem si. Je to nad slunce jasnější. Ukáže ti dveře. Nebude mě chtít mít nablízku, tak jako nechtěla Sama. Poletíš, to se ví.

Zahleděl jsem se na tlustou obálku, kterou jsem držel v ruce. Roztrhl jsem ji. Bylo v ní pět dluhopisů na doručitele, každý na 100 000 dolarů. Klidně jsem mohl nasednout do cadillacu a ztratit se. Dluhopisy byly na hotovost. Klidně jsem to mohl udělat, ale nic takového jsem neměl v úmyslu.

Seděl jsem a přemýšlel. Má budoucnost se rozpadla na tisíc kousků. Co bude se mnou?

Najednou jsem zatoužil po tom, aby mě někdo potěšil a to mohl udělat jenom jediný člověk na světě.

Táta zvedl sluchátko, měl unavený hlas.

"To je ale překvapení. Jak se daří, Jacku?"

"Dobře. Trochu jsem přemýšlel. Někak se mi tu nevede. Je ten servis ještě k maní?"

"Možná jo, já nevím. Poptám se. Měl bys o to zájem, Jacku?"

"Třeba. Pro každý případ se zeptej." Měl jsem v bance dvacet tisíc Essexových dolarů. Nemusel bych si půjčovat od táty. "Jak je na zahradě?"

"Fantasticky. Ještě nikdy mi růže tak krásně nekvetly. Jacku. . ." Slyšel jsem jak dýchá potlačovaným napětím. Únava z hlasu mu zmizela. "Ty se vracíš domů?"

"Asi tak nějak, tati. Brzo se ti ozvu. Ano...tak nějak to bude."

"Tak dobře, synku. Budu čekat."

"Nenechám tě čekat dlouho. Tak zatím, tati," a zavěsil jsem.

Tu noc jsem si nemusel brát žádné prášky na spaní.

Když jsem druhý den dopoledne usedal do cadillacu, říkal jsem si, že už je to určitě naposledy. Bylo to prima auto a tak jsem nastartoval s jistou lítostí. Jel jsem do Hiltonu a zaparkoval jsem. Hodiny na věži vzdáleného kostela odbily celou. Vzal jsem obálku s dluhopisy a šel nahoru po schodech do okázalé hotelové haly. Ještě pár minut, utěšoval jsem se, když jsem vstoupil do výtahu, a bude dobře.

Šel jsem chodbou a zaklepal na Aulestrioovy dveře. V mžiku se rozletěly a Aulestria mě pozval dovnitř. Pak se vyklonil za dveře, rozhlédl se napravo a nalevo a vrátil se do místnosti.

Pam stála u okna. Měla na sobě plášť a vedle sebe dva luxusní kufry.

"Máte dluhopisy, pane Crane?" ptal se Aulestria.

"Mám." Vyndal jsem je z obálky a ukázal mu je. Nesnažil se mi je vzít, ale pozorně si je prohlédl a přikývl.

"Je to v pořádku." Ze své kapsy vyndal obálku. "Tady máte ty fotografie a negativy. Vezměte si je a já si vezmu dluhopisy."

Učinili jsme výměnu. Prohlédl jsem si fotografie a negativy.

"Kolik kopií jste si nechal?" zeptal jsem se.

"Pane Crane... prosím. Můžete mi naprosto důvěřovat." Usmál se. "Žádné kopie jsme si neudělali. Máte mé slovo. Paní Essexová může být naprosto klidná."

"Jestli začnete s dalším vydíráním, budete toho litovat," řekl jsem, "ale to je vaše starost."

"Žádné další vydírání nebude, pane Crane."

"To jen tak na okraj."

Otočil jsem se a odešel z pokoje. Prošel jsem chodbou k výtahu a sjel dolů do haly.

Právě jsem vkládal obálku s fotografiemi do své náprsní kapsy, kdy za mnou někdo zašeptal: "Já si to vezmu, Crane."

Otočil jsem se jako na obrtlíku a srdce se mi rozbušilo.

Těsně za mnou stál Wes Jackson a ukazoval zuby ve svém žraločím úsměvu. Natahoval ke mně tlustou ruku.

"Zastupuji tu paní Essexovou. Pověřila mě tím, abych ty fotografie do vás převzal."

"Dostane je, ale ode mě."

"Předpokládala, že budete tak reagovat." Podával mi jakýsi papírek. "Tady mám pověření."

Jeho očička se pásala po mém obličej. "Už se s vámi nechce vidět."

Vzal jsem si papírek.

Jack Crane.

Předejte vyděračské fotografie panu Jacksonovi. Od této chvíle nejste zaměstnancem Essexových podniků.

Lane Essex

Zadíval jsem se na podpis a pak na Jacksona.

"Takže mu to řekla?"

"Přirozeně. Nikdy se nikomu nepodařilo Essexovy vydírat. A nikomu se to taky nepodaří. Dejte mi ty fotografie."

Dal jsem mu je.

"Děkuji. Teď se, Crane, tady na chvílku posadte. Podíváme se na konec tohoto ubohého špinavého dramatu. Bude vás to zajímat." Položil svou tlustou tlapu na mé rameno a odvedl mě ke dvěma křeslům, které byly otočeny k výtahům. Posadil se a podíval na fotografie, pak si je vložil do kapsy.

Sedl jsem si.

Od této chvíle nejste zaměstnancem Essexových podniků.

Něco takového jsem čekal, ale stejně to byla pro mě rána.

"Z Paradise City odjedete okamžitě," řekl Jackson. "Raději se tu už nikdy neukazujte. Važte si svého štěstí. Když pan Essex probíral váš případ, vzal v úvahu, že jste paní Essexové skutečně zachránil život. Byl to argument ve váš prospěch. Nepochybuji o tom, že nikdy nikomu nebudete vyprávět, co se tu přihodilo. Jenom vám řeknu, že jsme stáhli uplatnění nároku na vyplacení pojistky za condora, čímž jsme neutralizovali možnost vydírání. Ta druhá fotka nic neznamená."

"A že se vypaří s půl milionem dolarů v kapse," podotkl jsem, "to vám připadá tak chytré?"

Usmál se a v tu chvíli byla jeho podoba se žralokem ještě zřetelnější.

"Když má někdo co do činění s panem Essexem, nikdy se s ničím nevypaří." Natáhl před sebe dlouhé tlusté nohy.

"A už jsou tady! Divejte se, Crane. To vás bude zajímat."

Dveře jednoho výtahu se nehlučně otevřely. Do haly vyšla Pam následovaná Aulestriou. Za nimi si vykračovali dva svalovci, od prvního pohledu policajti.

Aulestria měl sinalou tvář. Pam vypadala, že se brzy zhroutí. Ti dva muži je dostrkali přes celou halu ven k autu, které tam už čekalo.

Další muž, také na první pohled policajt, vyšel z druhých dveří a nesl dvě zavazadla, která jsem viděl u Aulestrie v pokoji. Položil je na zem a zamířil k Jacksonovi. Do klína mu pustil objemnou obálku s dluhopisy.

"Šlo to hladce," podotkl, zvedl kufry, zamířil s nimi k východu a nastoupil do auta, které tam ještě čekalo a které vzápětí rychle odrazilo.

"Teď vidíte, jak naše organizace pracuje," řekl Jackson samolibě. "Ti tři byli bývalí policajti. Eskortují naše malé vyděrače do letadla, které poletí do Meridy. To letadlo je pronajaté a budou ho mít jenom pro sebe. V Meridě se jim dostane mimořádně nepříznivého přijetí. Nemusím snad říkat, že jsme uvědomili pana Orzocu. Ten pošetilý Aulestria vzal nějaké peníze, které patřily Orzocovým lidem. Ti už to jemu i té ženě spočítají. Aulestria si zatím myslí, že muži, kteří ho eskortují, patří k městské policii. Každé slovo, které jste si mezi sebou řekli, bylo nahráno a oni mu ten pásek přehráli. Domnívá se, že bude obviněn z vydírání. Dokud nebude sedět v letadle, nepochopí, o co jde. A pak už bude příliš pozdě." Usmál se na mě žraločím úsměvem. "Hloupí lidé, Crane, přesně jako vy. Jedno staré přísloví říká, že hliněný hrnec nikdy nepřeplave potok stejně hladce jako zlatý hrnec. Hliněný hrnec se vždycky rozbije." Viděl jsem, jakou má radost. "Asi jste si nevšiml, že když jste šel poprvé za Aulestriou, nechal jsem vám strčit do kapsy štěnici. Snad abyste mi ji vrátil. Máte ji v pravé kapse."

Vyjeveně jsem sáhl rukou do kapsy a vytáhl ji s černým předmětem, o nic větším než tabletka Aspra. Tehdy jsem si vzpomněl na člověka, který do mě narazil.

Když jsem vracel štěnici Jacksonovi, zeptal jsem se: "A co bude se mnou?"

"Nic." Postavil se a shlédl na mě pohrdavě dolů. "Už nikdy nic," a odkráčel pryč a já ho vyjeveně sledoval pohledem.

Třeba nemá pravdu. Nikdy je moc dlouhá doba.

Seděl jsem tam a myslel na svého tátu, na provinční městečko a servis, který je možná stále ještě na prodej.

Najednou mě zalila mohutná vlna sebeúvěry.

Koneckonců, vždyť i Henry Ford začínal z ničeho, nemám pravdu?